

ENVER HOXHA

VERSLAG AAN HET VIIe KONGRES VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIE

**De elektronische versie van het boek
is gemaakt door
<http://www.enverhoxha.ru>**

ENVER HOXHA

**Eerste Sekretaris van het Centraal Komitee
van de Partij van de Arbeid van Albanië**

**RAPPORT OVER DE AKTIVITEITEN VAN HET CENTRAAL KOMITEE
VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË**

voorgelegd aan het Zevende Kongres van de PAA

1 november 1976

**UITGEVERIJ ORDEMAN - ROTTERDAM
in samenwerking met het
Albanië Informatie Komitee**

De tekst van de inleiding en de eerste vier hoofdstukken is de vertaling van de Engelstalige tekst, zoals uitgegeven door het Albanian Telegraph Agency, 2 november 1976. Deze Engelstalige tekst is een samenvatting. Hoofdstukken V en VI echter volgen de oorspronkelijke tekst geheel.

SAMENVATTING VAN HET RAPPORT OVER DE AKTIVITEIT VAN HET CENTRAAL KOMITEE VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË

**Aan het Zevende Kongres van de Partij van de Arbeid van Albanië
voorgelegd door de Eerste Sekretaris van de Partij van de Arbeid van Albanië**

„Over de aktiviteit van het Centraal Komitee van de Partij van de Arbeid van Albanië”, voorgelegd aan het Zevende Kongres van de Partij van de Arbeid van Albanië van 1 tot 2 november 1976, door Kameraad Enver Hoxha, Eerste Sekretaris van het Centraal Komitee van de Partij van de Arbeid van Albanië:

In het begin van het Rapport verklaarde Kameraad Enver Hoxha dat de grote taken die de Partij van de Arbeid van Albanië op zich nam op het Zesde Kongres met sukses uitgevoerd zijn. „Vandaag”, zo zei hij, „komt onze Partij naar haar Zevende Kongres ten volle bereid en vastbesloten om nieuwe en moeilijke opdrachten te ondernemen, om de zaak van het socialisme en kommunisme in Albanië voortdurend verder naar de overwinning te voeren.

Ons volk en onze Partij komen naar dit Kongres vol vitaliteit en dynamiek, trots op de suksessen die ze behaald hebben, en met onwrikbaar vertrouwen in de toekomst. De praktijk heeft opnieuw bewezen dat de Marxisties-Leninistiese koers van de Partij volkomen juist is, dat de weg waarop zij ons volk leidt, de betrouwbare weg is van de opbouw van het socialisme, van de verdere versterking van de vrijheid en onafhankelijkheid van het vaderland.

Onze interne toestand is gezond en stabiel op alle gebied en op alle fronten. De Marxisties-Leninistiese lijn van de Partij, de prachtige bereikte suksessen, en de ontwikkeling van de klassenstrijd op de juiste manier hebben tot gevolg gehad dat de morele en politieke eenheid van het volk, zijn onverbreekelijke band met de Partij verder zijn verstevigd, en dat er een krachtige revolutionaire atmosfeer is geschapen.”

Dit jaar heeft Albanië voor de eerste maal al het broodgraan geproduceerd dat het land nodig heeft

„Het programma van de Partij voor het opbouwen van een geheel van zware en lichte industrie, de uitbreiding ervan met nieuwe sektoren van moderne produktie, heeft in de praktijk bewezen volledig te kunnen worden verwezenlijkt. We noteren met voldoening dat door de snelle industrialisatie het doel van de Partij om Albanië om te vormen van een landbouw- en industrieland tot een industrie- en land-

bouwland steeds dichterbij de realisatie nadert. Met de kundige handen van de werkers en hun volhoudende geest en scherp verstand is de grote metallurgie-kombinatie in Elbasan begonnen het eerste staal in de geschiedenis van Albanië te gieten. De olieraffinaderij van Ballsh wordt binnenkort in werking gesteld en de petroleum uit onze rijke bodem zal verwerkt worden tot produkten waaraan onze economie en ons land sterk behoefte heeft. De Fierza waterkrachtcentrale in de Drin is bijna voltooid, samen met vele andere projecten. Met de nieuwe fabrieken en centrales waartoe opdracht is gegeven en gegeven zal worden, is een ander doel van de Partij met succes bekroond, namelijk het meest rationele gebruik, het verder verwerken en het in waarde verhogen van onze ruwe grondstoffen.

We zijn allemaal getuige van de radicale verandering die in onze landbouw aan het gebeuren is. De oproep van de Partij beantwoordend met hun vurig patriotisme, onvermoeibaar werk en vast vertrouwen in hun eigen kracht, hebben dit jaar voor de eerste maal de coöperatieve landbouwers en de arbeiders van de staatsboerderijen al het broodgraan geproduceerd dat het land nodig heeft.

Onder de speciale zorg van de Partij en haar direkte leiding is het verdedigingspotentieel van het land verder vergroot en versterkt. Met man en macht streven onze werkers en soldaten ernaar om van Albanië een onneembaar socialistisch bastion te maken. Ze zijn getraind en op hun hoede om altijd klaar te staan om de revolutie en haar verworvenheden tegen alle vijandelijke druk te verdedigen.

Het 6de Kongres gaf de Partij, de arbeidersklasse en alle massa's van het werkende volk de taak om de diktatuur van het proletariaat verder te versterken als een fundamentele voorwaarde en waarborg voor het bereiken van de grootse opdrachten die op de Partij en het volk rusten. Nu kunnen we zeggen dat de maatregelen die door de Partij genomen en uitgevoerd werden, verder onze staat versterkt hebben, onze proletarische democratie uitgebreid en verbeterd hebben, en de direkte deelname van de werkende mensen in het bestuur van het land verhoogd hebben.

De stijging van de bekwaamheden van de arbeidersklasse en van haar bewustzijn van de leidende rol die zij moet spelen in een socialistische maatschappij, het instellen van controle door de arbeiders en landbouwers, de strijd van de Partij om bureaucratiese, technokratische en liberale verdraaiingen en neigingen uit te roeien, dit alles heeft de ervaring verrijkt van de diktatuur van het proletariaat in de strijd om onze socialistische orde te verdedigen en hechter te maken. Zij hebben er sterk toe bijgedragen om de weg te versperren aan het gevaar van burgerlijke en revisionistische degeneratie en van een terugkeer naar het kapitalisme. Dit is een voornamelijk overwinning voor de Partij, de arbeidersklasse en het gehele volk.

De onverbreekelijke eenheid van het volk en zijn eenheid rond de partijlijn zijn een belangrijk kenmerk van onze interne situatie."

**De sterkte en de stabiliteit van socialistisch Albanië, zijn politieke
en economische stabiliteit zijn een bewijs van de superioriteit
van het socialisme**

„De revolutionaire atmosfeer en geest die in ons land overheersen”, benadrukte Kamerad Enver Hoxha, „zijn volkomen in tegenstelling tot wat rondom ons

gebeurt. In deze tijd van ernstige krisissen die de kapitalistische en revisionistische wereld in hun greep hebben, zijn de kracht en de stabiliteit van socialisties Albanië en onze politieke en economische stabiliteit bewijzen van de superioriteit van het socialisme, van de wijsheid van de Marxisties-Leninistische lijn van de Partij en de juistheid van het principe van steunen op eigen kracht. Het feit dat het kleine Albanië, terwijl al deze grote politieke, economische, financiële en andere stormen op zijn kusten beuken, in staat is om het hoofd te bieden aan alle moeilijkheden en steeds voorwaarts te marcheren, vult ons hart met gerechtvaardigde trots.

De interne situatie van ons land is versterkt en bevestigd door een scherpe klassenstrijd die onze Partij en ons volk vastberaden op alle fronten gevoerd heeft, tegen de algemene druk van de vijandige imperialistische en revisionistische omsingeling, tegen de wilde ideologische agressie in, die dag in dag uit tegen ons land gevoerd wordt.

De binnen- en buitenlandse vijanden zullen nooit een bres vinden in onze Partij en ons volk.”

De Albanese kommunisten hebben altijd hun plicht tegenover hun eigen werkende klasse en het volk vervuld, en ook altijd hun internationalistische plicht

„Het Zevende Kongres”, zei Enver Hoxha, „vindt plaats tijdens een belangrijk jubileum, namelijk dat van de vijfendertigste verjaardag van de oprichting van onze glorierijke Partij van de Arbeid.

De 35 jaar revolutionaire activiteit van de Partij, haar 35 jaar van heroïese spanningen en gevechten aan het hoofd van de Albanese arbeidersklasse en het volk, voor de bevrijding van het vaderland en de triomf van de revolutie, om Albanië te bevrijden van armoede en het uit de puinhopen te verheffen, en dit leven van nu, zo rijk aan inhoud, zo rechtvaardig en gelukkig, op te bouwen. Dit is een periode van zegevierende strijd tegen talrijke vijanden, zowel binnen- als buitenlandse, tegen de Amerikaanse imperialisten en de moderne revisionisten, met de Sovjet-revisionisten op kop. Een periode van strijd om ons recht te verdedigen om altijd vrij en onafhankelijk te leven, om de weg van het echte socialisme en kommunisme te verdedigen. De sterke internationale positie van socialisties Albanië, het grote prestige dat het in de wereld heeft, de steun en de solidariteit die het krijgt van de revolutionaire volkeren en van zijn talrijke vrienden, zijn het resultaat van de juiste lijn van de Partij in haar buitenlandse politiek, van de standvastige en principiële strijd tegen imperialisme en revisionisme. We kunnen met volle overtuiging bevestigen dat de Albanese kommunisten altijd eervol hun plicht tegenover hun eigen arbeidersklasse en volk gedaan hebben, net zoals ze altijd hun internationale plicht tegenover het internationaal kommunisme en de volkeren nauwgezet nagekomen zijn.

Onze Partij is erin geslaagd deze schitterende overwinningen te behalen, omdat ze altijd trouw bleef aan de belangen van de arbeidersklasse en haar eigen volk, omdat ze trouw was aan de onsterfelijke leer van Marx, Engels, Stalin en Lenin, en omdat ze nooit haar woorden en daden van elkaar gescheiden heeft.”

I

OVER DE NIEUWE GRONDWET

Het Eerste Hoofdstuk van het Rapport is gewijd aan de Ontwerp-Grondwet van de Socialistiese Volksrepubliek Albanië.

Kameraad Enver Hoxha heeft gezegd: „Het Zesde Partijkongres stelde de taak aan de orde van het opstellen van een nieuwe grondwet en gaf als richtlijn dat deze een voortzetting zou moeten zijn van de bestaande. Zij zou de continuïteit van de bestaande grondwet tot uitdrukking moeten brengen en zij zou tot uitdrukking moeten brengen de continuïteit van de Albanese revolutie en de ononderbroken strijd om de vrijheid en de onafhankelijkheid van het vaderland en de opbouw van het socialisme te verzekeren.

In de jaren die sindsdien zijn verstreken, heeft het Centraal Komitee van de Partij op alle gebieden gewerkt aan de voltooiing van de noodzakelijke studies en aan de voorbereiding van de nieuwe Ontwerp-Grondwet. Het Achtste Plenum van het Centraal Komitee was speciaal aan dit probleem gewijd. Het onderzocht het ontwerp, dat in januari van dit jaar door de Volksvergadering openbaar werd gemaakt en aan het volk ter discussie is voorgelegd.

In deze grote politieke en ideologische aktie werden vanuit de brede werkende massa vrijuit ideeën naar voren gebracht over de fundamentele wet van onze staat, onze diktatuur van het proletariaat.

De eenstemmige goedkeuring van de Ontwerp-Grondwet betekende in wezen de goedkeuring van de algemene, Marxisties-Leninistiese lijn van de Partij en van de revolutionaire weg die zij heeft gevolgd.”

Een waardevolle creatieve bijdrage tot de theorie en de praktijk van het wetenschappelijk socialisme

„De nieuwe grondwet”, zo benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „is volkomen doordrongen van de ideologie en de fundamentele principes van het Marxisme-Leninisme. Ze belichaamt de lessen en de revolutionaire ervaringen van onze Partij van de Arbeid en draagt het stempel van het creatieve denken van de brede massa van ons volk. Ze verkondigt de fundamentele principes van het wetenschappelijk socialisme en maakt die principes tot haar eigendom. Principes die onontbeerlijk zijn voor een echte socialistiese maatschappij waar de diktatuur van het proletariaat is gevestigd en waar de werkende klasse, met haar eigen Partij aan het hoofd, daadwerkelijk haar leidende rol vervult.

Dit belangrijke dokument geeft een samenvatting van de lijn en de ervaring van onze Partij op het gebied van de ontwikkeling van de socialistiese revolutie. Hierbij bekrachtigt het ook de juridiese, politieke, ideologiese en ekonomiese maatregelen die de weg naar het revisionisme en naar het herstel van het kapitalisme moeten versperren. In dit opzicht levert onze grondwet een waardevolle kreative bijdrage van de Partij van de Arbeid van Albanië aan de theorie en de praktijk van het wetenschappelijk socialisme.

De nieuwe grondwet verbergt haar klassekarakter niet. Zij verkondigt en bekrachtigt dat het karakter van onze staat de diktatuur is van het regerende proletariaat. Zij verkondigt en bekrachtigt dat de Partij de ongedeelde leiding heeft in de staat en in heel de maatschappij. Zij verkondigt en bekrachtigt dat de klassenstrijd de belangrijkste drijvende kracht is van heel onze maatschappij.”

Het standpunt dat men inneemt ten aanzien van de diktatuur van het proletariaat geeft nog steeds, net als vroeger, de scheidslijn aan tussen Marxisten-Leninisten aan de ene kant en opportunisten en renegaten aan de andere kant

Kameraad Enver Hoxha heeft gezegd: „Tot het behouden en onophoudelijk versterken van de diktatuur van het proletariaat in de overgangperiode van socialisme naar kommunisme worden wij ook genoodzaakt door de negatieve ervaring van de Sovjet-Unie en enkele andere landen, waar het revisionisme ontstond doordat men de principes van de diktatuur van het proletariaat verliet; het revisionisme is het gevaarlijkste wapen van de kontra-revolutie en leidde ertoe dat de socialistiese orde werd vernietigd en de kapitalistiese slavernij en het sociaal-fascisme weer werden ingevoerd.

Zowel de binnenlandse als de buitenlandse vijanden van het socialisme hebben altijd hun hevigste aanvallen gericht op de diktatuur van het proletariaat. Tegenwoordig is het bij alle revisionistiese renegaten en de knechten van de bourgeoisie in de mode om wilde aanvallen te richten op de diktatuur van het proletariaat en zich over te geven aan grenzeloze demagogie over het zogenaamde herstel van de 'verloren democratie'. Hun bedoeling is om juist het wezenlijke van het Marxisme-Leninisme en van de revolutie aan te vallen en het basisgereedschap van het proletariaat voor de opbouw van een nieuw socialisties leven te vernietigen. Het is dan ook het standpunt dat men inneemt ten aanzien van de diktatuur van het proletariaat dat de scheidslijn blijft aangeven tussen echte Marxisten-Leninisten en proletariere revolutionairen enerzijds en alle mogelijke soorten opportunisten en renegaten uit de arbeidersklasse anderzijds.

Het ontwerp voor de nieuwe grondwet is een weerspiegeling en een samenvatting van de rijke revolutionaire ervaring van ons land en eveneens van de internationale ervaring. Het verwerpt de anti-Marxistiese theorie van de revisionisten als zou het stadium van de diktatuur van het proletariaat al achter de rug zijn of de theorie over 'de Staat van het hele volk'. Het ontwerp voor de nieuwe Grondwet verklaart dan ook duidelijk dat „*de Socialistiese Volksrepubliek Albanië een Staat is waar de diktatuur van het proletariaat heerst, die de uitdrukking is van de belangen van de hele werkende bevolking en die die belangen verdedigt.*”

Onze socialistiese demokratie is een echte demokratie voor het volk, voor de werkende massa en alléén voor hen

„De Ontwerp-Grondwet is een levendige weerspiegeling van echte socialistiese demokratie en van echt socialisties humanisme. Zij is een bevestiging van het Marxisme-Leninisme, dat leert dat de diktatuur van het proletariaat onlosmakelijk verbonden is met de meest radikale en volledige demokratie voor de werkende bevolking. Het waarborgen van een brede socialistiese demokratie vormt een fundamentele voorwaarde voor de bescherming en de versterking van de diktatuur van het proletariaat zelf, die op haar beurt een onmisbare en beslissende voorwaarde vormt voor het bestaan van een echte demokratie voor de werkende bevolking.

De opbouw en de werking van het hele socialistiese staats- en gemeenschapsmechanisme bij ons”, zo benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „zijn geregeld op basis van het principe van het demokraties centralisme. Het wezenlijke daarvan is de gecentraliseerde leiding die door de arbeidersklasse wordt gegeven aan het hele leven van het land door middel van de Partij en haar proletariese Staat, de combinatie van gecentraliseerd bestuur en het kreatieve initiatief van de plaatselijke organen en de werkende massa. De Ontwerp-Grondwet brengt dit grote Marxisties-Leninistiese principe volledig tot uitdrukking en staat daarom lijnrecht tegenover alle anti-Marxistiese opvattingen en praktijken van de revisionisten, zowel de liberaal-anarchistiese opvattingen die het proletaries centralisme verwerpen, als de centralisties-burokratische opvattingen die het de werkende massa beletten deel te nemen aan het bestuur van het land.

In het socialistiese Albanië worden het recht van de werkende klasse op arbeid, het recht op gratis onderwijs en mediese verzorging, op pensioen, de vrijheid van meningsuiting, pers en organisatie door de wet erkend en in de praktijk gewaarborgd. Een totale gelijkheid voor de wet zonder enige beperking of enig voorrecht op basis van geslacht, ras en nationaliteit, opleiding, positie of materiële omstandigheden enzovoort, wordt gegarandeerd. Eén van de grootste verworvenheden van de volksmacht is de emancipatie van de Albanese vrouw en haar totale gelijkheid aan de man, in werk en loon, op alle gebieden van het leven. Al deze enorm grote politieke en sociale overwinningen van onze Partij en van ons volk nemen een belangrijke plaats in de nieuwe grondwet in.

Deze werkelijkheid, onze socialistiese demokratie, verwerpt alle laster van de burgerlijke en revisionistiese ideologen die de socialistiese orde beschuldigen van gebrek aan demokratie. Vrijheid en demokratie zijn er bij ons alleen voor de brede werkende massa. Voor de vijanden van de arbeidersklasse en van het volk, voor hén die de macht van de proletariese Staat en de socialistiese orde proberen te ondermijnen, zoals de bourgeoisie en de revisionistiese verraders graag zouden willen, bestaan zij niet en kunnen zij ook niet bestaan. Volledig in overeenstemming met de lessen van het Marxisme-Leninisme, hebben onze Partij en onze diktatuur van het proletariaat deze rol van demokratie nooit toegelaten en zullen ze dat in de toekomst ook nooit doen. Onze socialistiese demokratie is een echte demokratie voor het volk, voor de werkende massa, en alléén voor hen.”

De leiding van de Partij vertegenwoordigt de gekoncentreerde en hoogste uitdrukking van de leidende rol van de arbeidersklasse

„Onze Partij heeft met de grootste trouw en met onwankelbare vasthoudendheid het grote principe in ere gehouden dat het verzekeren van de leidende rol van de Marxisties-Leninistische Partij de beslissende voorwaarde vormt voor de voltrekking van de revolutie, de vestiging van de diktatuur van het proletariaat en de opbouw van het socialisme. Zij is er zich altijd van bewust geweest dat de leiding van de Partij de gekoncentreerde en hoogste uitdrukking vertegenwoordigt van de leidende rol van de arbeidersklasse en de belangrijkste subjektieve faktor is die de uitvoering van haar revolutionaire programma's mogelijk maakt.

Dit is gemaakt tot een fundamenteel principe van de grondwet, wat eens te meer bewijst dat onze Partij, zoals altijd, vastbesloten is de onsterfelijke lessen van Marx, Engels, Lenin en Stalin op elk onderwerp en op elk gebied toe te passen en te verderigen. De leidende rol van de Partij in onze maatschappij en in onze staat is niet alleen de fundamentele eis van het Marxisme-Leninisme, maar vormt tevens een historische realiteit.

De revisionistische theorieën die beweren dat in de overgangperiode de Partij ophoudt de leidende rol te spelen of alleen een opvoedende functie krijgt, hebben tot doel de werkende klasse en het volk van hun leiding te beroven, zodat de diktatuur van het proletariaat en het socialisme omvergeworpen kunnen worden en de kontra-revolutie zal kunnen overwinnen.”

Kameraad Enver Hoxha benadrukte: „De verklaring in de grondwet die luidt: *„Het Marxisme-Leninisme is de heersende ideologie in onze socialistiese staat”* en *„Op basis van de principes van het Marxisme-Leninisme ontwikkelt zich de hele socialistiese sociale orde”* is een grote historische overwinning van het socialisme in Albanië.

De moderne revisionisten, met de Sovjet-revisionisten voorop, beweren dat de klassenstrijd afsterft met de likwidatie van de uitbuitende klassen. Met deze belediging willen ze de arbeidersklasse ontwapenen en in slaap wiegen en de weg openen naar herstel van het kapitalisme. Dit is nergens duidelijker aangetoond dan in de Sovjet-Unie en de andere eertijds socialistiese landen waar de nieuwe kapitalistiese bourgeoisie aan de macht is gekomen.

De ervaring van ons land”, zei Kameraad Enver Hoxha, „weerlegt de onjuiste en op de overgave gerichte theorieën over het verdwijnen van de klassenstrijd tijdens het socialisme. Onze Partij en ons volk hebben de klassenstrijd in alle opzichten zeer consequent en op de juiste Marxisties-Leninistische manier gevoerd, omdat dat de beslissende voorwaarde is om de uiteindelijke overwinning van de socialistiese weg op de kapitalistiese weg te behalen.”

**De verdediging van de vrijheid en de onafhankelijkheid van het land zijn
gewaarborgd**

**De installatie van buitenlandse militaire bases en het stationeren van vreemde
troepen zijn verboden**

**Het grondgebied van Albanië zal nooit dienen als basis voor aanvallen op
andere landen**

**Het socialisme wordt niet opgebouwd met de hulp en de kredieten van de
bourgeoisie en de revisionisten**

„Bij het opstellen van de nieuwe grondwet heeft het Centraal Komitee erop toegezien dat de lijn van de Partij ten aanzien van de grote vraagstukken van de nationale soevereiniteit en van de verdediging van de vrijheid en de onafhankelijkheid van het land er volledig en duidelijk geformuleerd in tot uitdrukking worden gebracht. Wij worden omsingeld door imperialisten en revisionisten. Er wordt op alle gebieden politieke, ideologische, economische en militaire druk op ons uitgeoefend. Chauvinistische theorieën en praktijken met betrekking tot beperking van de soevereiniteit en beroven van de volkeren van hun onafhankelijkheid, worden verbreid en met geweld opgelegd. In deze omstandigheden worden deze problemen van groot belang, niet alleen theoretisch en juridisch, maar ook praktisch en politiek.

De Ontwerp-Grondwet heeft als uitgangspunt het heilige doel van het bewaren en onophoudelijk versterken van de vrijheid, de onafhankelijkheid en de defensieve kracht van het vaderland, en de verworvenheden van de revolutie. Zij bepaalt dan ook dat uitsluitend de vertegenwoordigende organen van de staatsmacht in naam van onze republiek de soevereiniteit, of welke andere bevoegdheid van het volk dan ook, kan uitoefenen, dat het grondgebied van het vaderland onvervreemdbaar is en dat de grenzen onschendbaar zijn. De grondwet verbiedt de installatie in welke vorm dan ook van buitenlandse militaire bases en het stationeren van buitenlandse troepen op het grondgebied van socialistisch Albanië. Evenmin heeft iemand het recht de overgave of de bezetting van het land te tekenen of te aanvaarden.

Deze revolutionaire en uiterst belangrijke principes brengen ondubbelzinnig en duidelijk de soevereiniteit en het zelfbeschikkingsrecht van de Albanen tot uitdrukking, alsmede hun vastbeslotenheid om hun leven, hun verworvenheden en hun onafhankelijke socialistische vaderland tot het uiterste te verdedigen. Deze principes die in de grondwet worden bekrachtigd, met name het principiële verbod tot het installeren van buitenlandse bases en het stationeren van buitenlandse troepen, vormen tegelijkertijd een plechtige belofte, dat het grondgebied van Albanië nooit gebruikt zal worden als basis voor aanvallen op andere landen.

Van groot belang voor het bewaren van de onafhankelijkheid van het land en van de socialistische orde is ook de bepaling in de Ontwerp-Grondwet dat het verlenen van concessies aan vreemde landen, het opzetten van buitenlandse economische en financiële ondernemingen en andere instellingen, of het deelnemen aan gezamenlijke ondernemingen met monopolies en staten van de bourgeoisie en de

revisionistische kapitalisten verbiedt, alsook het van hen aanvaarden van kredieten. Dit is een uiterst belangrijke principiële kwestie. Geen enkel land, groot of klein, kan het socialisme opbouwen door hulp en kredieten van de bourgeoisie en de revisionisten aan te nemen, of door zijn economie in het wereldsysteem van de kapitalistische economie te integreren. Elke binding van dien aard tussen de economie van een socialisties land en de economie van burgerlijke of revisionistische landen maakt de weg vrij voor de inwerking van de economische wetten van het kapitalisme en voor de ontarding van de socialistiese orde. Dit is de weg van het verraad en van het herstel van het kapitalisme, de weg die gevolgd is en wordt door de revisionistische klik.

Ons volk beschouwt de verdediging van de vrijheid en van de nationale soevereiniteit als zijn hoogste plicht. De Partij en de volksregering hebben dan ook een reeks van belangrijke maatregelen genomen van politieke, ideologische, militaire en andere aard, die eveneens in de Ontwerp-Grondwet vervat liggen, maatregelen met het oog op de organisatie van een betrouwbare en onaantastbare defensie, die in staat is de socialistiese overwinningen veilig te stellen en het hoofd te bieden aan elke vijandelijke agressie, van waar die ook moge komen. De Grondwet bekrachtigt het grote Marxisties-Leninistiese principe dat de verdediging van het vaderland en de verworvenheden van het socialisme verzekerd worden door een gewapend volk, georganiseerd in strijdkrachten.

De ervaring van ons land toont aan dat de beveiliging van de economiese en politieke onafhankelijkheid en de verdediging van de nationale soevereiniteit nauw verbonden zijn met de konsekvente toepassing van het principe van het steunen op eigen kracht. In verband met dit belangrijke vraagstuk verklaart de Ontwerp-Grondwet dat de Socialistiese Volksrepubliek Albanië zich in heel de opbouw van het socialisme houdt aan het principe van het steunen op eigen kracht.

Net zomin als een land zijn vrijheid en onafhankelijkheid kado krijgt, kunnen ook de revolutie en het socialisme geïmporteerd worden. Zij zijn het resultaat van de vastberaden revolutionaire strijd van de brede werkende massa van elk land met de arbeidersklasse aan het hoofd en onder leiding van de Marxisties-Leninistiese Partij. Het principe van steunen op eigen kracht sluit de internationalistiese hulp van het proletariaat, van de revolutionairen en van de socialistiese landen niet uit. Nochtans is de externe faktor van internationalistiese hulp en solidariteit, hoe belangrijk ook, slechts een ondersteunend en aanvullend element en niet de beslissende faktor.

De nieuwe grondwet”, zo onderstreepte Kameraad Enver Hoxha, „zal de diktatuur van het proletariaat in Albanië nog sterker en onoverwinnelijker maken. Zij zal bredere perspectieven openen voor de vooruitgang en de bloei van ons vaderland.”

II

OVER DE EKONOMIESE ONTWIKKELING VAN HET LAND EN DE TAKEN VAN DE PARTIJ

In het tweede hoofdstuk sprak Kameraad Enver Hoxha over de economische ontwikkeling van het land gedurende het Vijfde Vijfjarenplan 1971-1975 en de taken die rusten op de Partij gedurende het Zesde Vijfjarenplan 1976-1980.

Kameraad Enver Hoxha zei: „Onder leiding van de Partij en geïnspireerd door haar juiste Marxisties-Leninistiese lijn, hebben onze arbeidersklasse, de in de koopcraties georganiseerde klasse van boeren en de intellektuelen uit het volk al hun krachten gemobiliseerd en zij hebben in het algemeen met sukses de taken vervuld die het Zesde Kongres gesteld had ter ontwikkeling van de ekonomie en de kuituur.”

Noch de imperialistiese omsingeling, noch de druk van de ekonomiese en financiële kredis van de kapitalistiese en revisionistiese wereld zijn in staat geweest de zegetocht van het socialistiese Albanië te stoppen

„Dankzij de toepassing van de richtlijn van de Partij dat de ekonomie gelijkmatig en harmonies ontwikkeld moet worden, is de periode van het Vijfde Vijfjarenplan gekenmerkt geweest door een verdergaande groei en versterking van alle sektoren van de ekonomie. In 1975 steeg ten opzichte van 1970 de maatschappelijke produktie met 37 procent en het nationaal inkomen met 38 procent, hetgeen een gemiddelde toename is die drie keer hoger ligt dan de bevolkingsgroei.

Gedurende deze periode en in het kader van de socialistiese industrialisatie, is de rol van de industrie als leidende faktor in de algemene ekonomiese ontwikkeling nog verder vergroot. De industriële produktie vertegenwoordigt op het ogenblik ongeveer 65 procent van de totale industrie- en landbouwproduktie. Vergeleken bij 1970 is de industriële produktie in 1975 toegenomen met 52 procent, dit is een gemiddelde toename van 8,7 procent per jaar.

Gedurende deze vijf jaren is met veel energie revolutionair werk verzet om de juiste politiek van de Partij om de socialistiese landbouw, als de basisfaktor van de ekonomie, snel te ontwikkelen en te moderniseren, in praktijk te brengen. De landbouwproduktie steeg met 35 procent, met een gemiddelde van 5,9 procent per jaar.

In die periode van vijf jaar is de omvang van de investeringen meer dan 50 procent groter geworden dan de investeringen in de voorafgaande vijf jaar. Men heeft gewerkt aan 310 belangrijke ekonomiese en sociale projekten, waarvan de helft al in werking is gesteld.

De algemene groei van de produktie heeft een stijging ten gevolge gehad van het materieel welzijn en het kultureel peil van de bevolking. Het reële inkomen per inwoner is gestegen met 14,5 procent, overeenkomstig het gestelde doel van het Zesde Kongres. De koopkracht van de massa is toegenomen en het aanbod is voortdurend verbeterd. In de behoeften van de bevolking aan industriële en landbouwprodukten voor het dagelijks leven wordt voor 85 procent voorzien door lokale produkten. Tijdens de laatste periode van vijf jaar werden 62.000 woningen en flats gebouwd in steden en dorpen. Het onderwijs en het kulturele leven van de massa werden op een hoger peil gebracht. In de loop van de laatste vijf jaar hebben meer dan 12.500 personen studies aan hogere opleidingen voltooid en 72.000 anderen aan middelbare opleidingen. De verhoging van het welzijn en het kulturele peil, de uitbreiding en de verbetering van geneeskundige diensten hebben een verlenging van de gemiddelde levensduur en een snelle bevolkingsgroei mogelijk gemaakt.

De grote overwinningen die behaald zijn op het gebied van de materiële en geestelijke ontwikkeling van onze samenleving hebben een krachtige basis geschapen, die wijds perspectieven opent in onze onweerstaanbare mars voorwaarts.”

De fundamentele taak van het Zesde Vijfjarenplan

„Overeenkomstig de koers die de Partij in de ontwerp-richtlijnen heeft aangegeven met betrekking tot de ontwikkeling van ekonomie en kuituur in de periode 1976-1980, is de volgende fundamentele taak vastgesteld:

„In een hoog tempo doorgaan met de socialistiese opbouw van het land om van het socialisties Albanië een industrie- en landbouwland te maken, met een ontwikkelde industrie en een ontwikkelde landbouw, volgens het principe van steunen op eigen kracht, en op alle gebieden de ekonomiese onafhankelijkheid van het land verder vergroten; de socialistiese produktieverhoudingen en de bovenbouw verder verbeteren; de diktatuur van het proletariaat versterken en de defensie-kracht van het vaderland vergroten; het materiële en kulturele peil van de werkende massa verhogen door de verschillen tussen stad en platteland nog verder te verkleinen; dit moet worden bereikt door uit te gaan van de konsekwent te voeren klassenstrijd en de mobilisatie van alle kracht en energie van het volk onder leiding van de Partij.’

De totale industriële produktie zal toenemen met 41 a 44 procent, terwijl daarbij de produktie van produktiemiddelen met ongeveer 60 procent zal toenemen. De totale waarde van de industriële produktie gedurende het Zesde Vijfjarenplan zal de totale waarde van de industriële produktie gedurende de vier vijfjarenplannen van 1951 tot 1970 tesamen, overtreffen.

De richtlijnen van de Partij ten aanzien van de intensivering en modernisering van de landbouw, en van de sterke groei van de agrariese produktie en de veestapel, worden weerspiegeld in de taken die voor deze sektor, die van levensbelang is, zijn gesteld. Naar verwachting zal de totale landbouwproduktie in 1980, vergeleken met 1975, gestegen zijn met 38 a 41 procent, en de produktie in het Zesde Vijfjarenplan zal ongeveer gelijk zijn aan de gerealiseerde produktie van het eerste, tweede en

derde vijfjarenplan tesamen.

Het nationaal inkomen zal naar verwachting toenemen met 38 a 40 procent. De voedselvoorziening en de levering van industriële produkten voor het volk zal een verdere verbetering laten zien. De omzet van goederen in de detailhandel zal toenemen met 22 a 25 procent en het reële inkomen per inwoner zal stijgen met 11 a 14 procent. Het onderwijs, de kuituur, de geneeskunde en de wetenschap zullen belangrijke vooruitgang boeken. In 1980 zullen 730.000 leerlingen en studenten onderwijs volgen in alle schooltypen, 18.000 afgestudeerde studenten zullen het hoger onderwijs verlaten en 91.000 leerlingen zullen een middelbare schoolopleiding voltooien.”

Bij het ontwikkelen en versterken van de socialistiese ekonomie heeft de Partij van de Arbeid van Albanië altijd de juiste Marxisties-Leninistiese lijn gevolgd

„De Partij heeft van begin af aan in haar programma voor de ontwikkeling en de versterking van de socialistiese ekonomie altijd de juiste Marxisties-Leninistiese lijn gevolgd door voorrang te verlenen aan het opbouwen en uitbreiden van de industrie, aan het versterken en moderniseren ervan. De overwinningen die op alle terreinen zijn behaald, in de industrie, de mijnbouw, in de bouw, de kommunikatietechniek, enzovoort, zijn het resultaat van een moedige toepassing van deze juiste politiek van de Partij voor de socialistiese industrialisatie van het land. In 1975 was de totale industriële produktie 3,9 maal zo groot als in 1960, het jaar waarin de Sovjet-revisionisten met hun wrede blokkade begonnen. Binnen die totale industriële produktie was de produktie van de olie- en chroomindustrie 3,1 maal zo groot, van de koperindustrie 21 maal, van elektriciteit 7,1 maal, van de chemiese industrie 24,8 maal en van de werktuigbouw 14,4 maal.

Als men kijkt naar de behaalde resultaten en de vooruitzichten die er zijn voor de verdere ontwikkeling van ons land, dan kan men zich voorstellen, hoezeer de strijd die de Partij gevoerd heeft tegen de ‚voorstellen’ en de druk van de Joegoslaviese en Russiese revisionisten en tegen de defaitistiese opvattingen van de binnenlandse vijanden - die ons land wilden afbrengen van de juiste weg die onze Partij had gekozen om het op een socialistiese manier te industrialiseren — getuigt van een juiste en vooruitziende blik. Onze vijanden hebben met man en macht de ontwikkeling van de industrie proberen te saboteren, door geologische gegevens geheim te houden om zogenaamd te bewijzen dat ons land een tekort had aan grondstoffen, dat investeringen in de mijnindustrie niet de moeite waard waren, en dat we dat geld beter konden steken in de kuituur van zonnebloemen en sinaasappels.”

Ten aanzien van de ontwikkeling van de verschillende sektoren van de ekonomie stelde Kameraad Enver Hoxha: „Het richtsnoer van de Partij voor de periode van het Zesde Vijfjarenplan is het zeker stellen van een betere ontginning van de bestaande bodemschatten, daarop onze belangrijkste krachten en middelen koncentrerend, het in het ekonomies verkeer brengen van nieuwe bodemschatten en het verhogen van de waarde van onze mineralen door behandeling en verrijking in ons

eigen land, de verhoging van de produktie van chroomerts met 47 procent, van koper met 53 procent en van ferronikkel met ongeveer 330 procent; het koncentren van het onderzoek naar olievoorraden op veelbelovende gebieden en gebieden waarvan we al weten dat er olie zit, om de ontdekking van nieuwe olie- en gasvelden zeker te stellen en om de vooruitzichten voor de komende vijf jaar te kunnen vaststellen; het zo snel mogelijk in bedrijf stellen van de nieuwe mijnen, het blijven exploiteren van de bestaande mijnen en het verhogen van de kolenproduktie in die mijnen, enzovoort.”

Kameraad Enver Hoxha zei: „De politiek van op waarde schatten van onze natuurlijke hulpbronnen en de versterking van de gezonde en betrouwbare basis van de socialistiese industrialisatie van het land, is een juiste politiek. Een van de hoofdkenmerken van dit vijfjarenplan is het opzetten van een uitgebreide verwerkingsindustrie, zoals de industrie voor de verwerking van ijzerhoudende metalen in een gesloten kringloop, de chroomijzerindustrie, de industrie voor metaalverwerking door verhitting en de industrie voor het walsen van koper. Nieuwe chemiese fabrieken en fabrieken voor de verrijking van erts en brandstoffen zullen eveneens in bedrijf gesteld worden. Zij maken het mogelijk een grotere hoeveelheid aan minerale en niet-minerale grondstoffen ter plaatse te verwerken en vormen tevens de noodzakelijke basis voor de verdere ontwikkeling van de reeds bestaande sectoren van de industrie en Voor het opzetten van nieuwe sectoren in de toekomst. Zo wordt de ekonomie steeds meer versterkt, terwijl onze exportmogelijkheden groter worden en de waarde van onze produkten door de verwerking hoger wordt. Zo is de ekonomie een betere ondersteuning van de defensie-kapaciteit van ons land.

Dankzij de ontwikkeling van onze verwerkingsindustrie zal in 1980 meer dan 65 procent van het volume van onze uitvoer bestaan uit produkten die in ons eigen land verwerkt zijn. Op deze weg moeten we blijven voortgaan en we moeten ons voor de toekomst tot taak stellen het mogelijk te maken om al onze mineralen in eigen land te verwerken en geen ruwe grondstoffen meer te exporteren.

In deze periode van vijf jaar zal onze industrie aanzienlijk versterkt worden. Bij de Metallurgiese Kombinatie van Elbasan zal begonnen worden met de produktie op grote schaal. De Kombinatie zal ons land naast gietijzer en hoogwaardig staal ook nikkel en kobalt leveren, waarnaar op de wereldmarkt een grote vraag betaalt.

De Partij had op haar Vierde Kongres al besloten een metallurgiese kombinatie op te zetten. Maar de revisionistiese Sovjet-Unie saboteerde toentertijd de verwezenlijking van dat plan. Ze weigerden ons land voor dit projekt kredieten te verlenen, omdat ze een neo-kolonialistiese politiek volgden; zij wilden ons land ekonomies afhankelijk maken en de opbouw van het socialisme in Albanië belemmeren. Met de hulp van de Chinese kameraden echter, van de Kommunistiese Partij en de Chinese regering, is ons volk dit belangrijke projekt met sukses aan het opzetten, zoals het eveneens met de broederlijke Chinese hulp bezig is met het voltooiën van andere projekten. Onze Partij en ons volk betuigen het Chinese volk en zijn Partij hun grote dankbaarheid voor hun zeer waardevolle steun en hulp.

De raffinaderij van Ballsh, waar de olie een modem raffinageproces zal ondergaan, is een ander belangrijk werk waaraan binnenkort begonnen zal worden. Als deze fabriek in bedrijf wordt gesteld, zal het motorbrandstoffen en smeermiddelen van hoge kwaliteit produceren, die beter beantwoorden aan de behoeften van onze

industrie, onze landbouw en ons vervoer. Dit zal de import doen verminderen van een aantal soorten motorbrandstoffen en van onze export van ruwe petroleum.

Nu we in onze ontwikkelde machine-industrie over een sterke basis beschikken”, zei Kameraad Enver Hoxha, „zijn alle voorwaarden geschapen om op grotere schaal en op beter georganiseerde wijze over te gaan tot de produktie van alle speciale machines voor de mijnbouw, de landbouw en de andere sectoren van onze economie, voor de bouw van complete fabrieken en produktielijnen op basis van het principe van steunen op eigen kracht. In 1980 zal de produktie van de machine-industrie in vergelijking met 1975 een stijging te zien geven van 40 a 43 procent.”

In onze landbouw is een echte revolutie doorgevoerd

Kameraad Enver Hoxha zei: „Onze Partij van de Arbeid, verlicht door het Marxisme-Leninisme, heeft altijd in gedachten gehouden dat de opbouw van het socialisme naast een ontwikkelde industrie ook een ontwikkelde en moderne landbouw eist. De landbouw vormt de basis van onze economie. In hoge mate bepaalt zij en schept zij de voorwaarden voor het vervullen van de taken in de andere sectoren; de verhoging van het algemeen welzijn van het volk en de versterking van de defensie-kapaciteit van ons vaderland.

In onze landbouw is in alle opzichten een echte revolutie doorgevoerd. Een stevige basis van technies materieel is gevormd, die in dienst staat van een steeds intensievere bebouwing van de grond. De landbouw- en veeteeltproduktie is van jaar tot jaar gestegen en beantwoordt steeds beter aan de behoeften van de bevolking en onze economie. Tijdens het vorige vijfjarenplan alleen al is de produktie van broodgranen gestegen met 35 procent en van die broodgranen verdubbelde de tarweproduktie; de produktie van katoen ging omhoog met 48 procent, van suikerbieten met 76 procent, van melk met 47 procent, enzovoort. De aanblik van ons socialisties platteland is veranderd, terwijl de levensstandaard en het welzijn van de boeren niet te vergelijken is met vroeger. Al deze suksessen bewijzen de juistheid van de lijn van de Partij, van de koers die zij heeft uitgestippeld voor de omvorming van het platteland. De kollektivisatie van de landbouw, die geleidelijk tot stand werd gebracht, evenals de voortdurende versteviging van het gemeenschappelijk eigendom, bewijzen de superioriteit en de levensvatbaarheid van het socialistiese koöperatieve systeem, juist nu overal in de wereld niet alleen in de onderontwikkelde landen maar ook in de zogenaamde ontwikkelde landen, een groot tekort is aan landbouwprodukten. Veel van deze landen, met inbegrip van de revisionistiese Sovjet-Unie, houden hun hand op bij het VS-imperialisme om brood. De revisionistiese landen hebben te maken met zware landbouwkrisissen, juist omdat zij hun platteland verwaarloosd hebben en zich verzet hebben tegen kollektivisatie, waardoor ze ruim baan hebben gegeven aan de kapitalistiese produktiewijze op het platteland.

De belangrijkste doelstelling van de Partij voor de landbouw tijdens dit vijfjarenplan is dat het land zelf in zijn behoefte aan broodgraan kan voorzien. De planning is dat er vanaf dit jaar genoeg graan geproduceerd zal worden om alle behoeften van het land te bevredigen, de staatsreserves te vergroten en langzamerhand reserves te

vormen in de agrarische huishoudingen, en ook dat een betere voedselvoorraad voor de veestapel verzekerd wordt. De produktie van broodgraan in 1980 zal naar verwachting 56 a 60 procent hoger zijn dan die van 1975, en voor de aardappelen zal dat percentage ongeveer 48 a 50 procent bedragen.

Het eerste jaar van het vijfjarenplan eindigde met een grote overwinning. De in koöperaties georganiseerde boeren en de landarbeiders hebben met sukses het produktieplan van graangewassen volbracht; hiermee zijn ze er voor de eerste keer in geslaagd het land te voorzien van al het graan dat het nodig heeft. De produktie van graangewassen ligt dit jaar 30 procent hoger dan in 1975, dat voor de graanproduktie een rekordjaar was.

Belangrijke investeringen en nieuwe projekten tijdens het Zesde Vijfjarenplan

De politiek van de Partij is er altijd op gericht geweest onze investeringen in de eerste plaats ten goede te laten komen aan de ontwikkeling van de sectoren die zich met de materiële produktie bezig houden, waarbij voorrang wordt gegeven aan de industrie en de landbouw. In overeenstemming met dit richtsnoer voorziet het nieuwe vijfjarenplan in grote kapitaalsinvesteringen. De totale omvang van de staatsinvesteringen zou moeten stijgen met 43 procent vergeleken met het vorige plan, en de omvang van de investeringen in de konstruktie- en assemblage-sektor met 48 procent. Dat we deze investeringen aan kunnen is een bewijs van de voortdurende groei van ons ekonomies en financieel potentieel en van onze mogelijkheden op het gebied van de akkumulatie.

In deze periode van vijf jaar zullen verscheidene grootschalige projekten waarmee in het vorige vijfjarenplan een begin gemaakt is, voltooid worden. Daarnaast zal er begonnen worden met de bouw van de waterkrachtcentrale van Koman aan de rivier de Drin, van een thermiese centrale bij Fier, van nieuwe fabrieken voor ureum en soda, van mijnen en fabrieken voor verrijking van ertsen, van machine-fabrieken, van fabrieken voor lichte industrie en voedingsmiddelenindustrie, van de spoorlijn Fier-Vlora, van nieuwe wegen, van verschillende systemen van grondverbetering en bevoeding, enzovoort.”

Het welzijn van het volk staat in het middelpunt van de belangstelling van de Partij bij alles wat ze doet

„De voortdurende zorg voor de verbetering van de levensomstandigheden en de verhoging van het kultureel peil van heel het volk staan zoals altijd in het middelpunt van de belangstelling van de Partij bij alles wat ze doet. Dankzij de konsekvente uitvoering van de richtlijnen van het Zesde Kongres is het algemeen welzijn van het volk in de afgelopen periode van vijf jaar voortdurend en gestadig verbeterd. Het reële inkomen per hoofd is met 8,7 procent gestegen in de steden en met 20,5 procent op het platteland. Onze markt is en blijft stabiel. Er is geen voorbeeld te vinden van voedingswaren en industriële produkten die in prijs zijn gestegen, en van sommige produkten is de prijs zelfs gedaald.

Ook in deze periode van vijf jaar zal het welzijn van het volk stap voor stap verbeterd worden. Het reële inkomen per hoofd van de bevolking zal in 1980 11 a 14 procent hoger liggen dan in 1975, waarbij voorrang verleend zal worden aan het optrekken van de lonen op het platteland. In de voor ons liggende periode van vijf jaar zal het groeitempo van het reële inkomen per hoofd op het platteland drie keer zo hoog liggen als dat in de steden.”

Over het principe van ‚steunen op eigen kracht’

„De totale opbouw van de socialistiese maatschappij”, zei Kameraad Enver Hoxha, „is nauw verbonden met het begrip en de toepassing van het principe van ‚steunen op eigen kracht’ in elk stadium en op elk gebied van het leven. Dit grote Marxisties-Leninistiese principe met een diepe revolutionaire inhoud is niet alleen een wet van de opbouw van het socialisme, maar in de huidige omstandigheden tevens een absolute noodzaak voor ons land om het hoofd te kunnen bieden aan de blokkades en de omsingeling door onze vijanden.

De vrijheid die we hebben gewonnen, alle tot nu toe behaalde successen, ons socialisties en onafhankelijk leven vormen de praktische bevestiging van de konklusie van Lenin dat de binnenlandse faktor van ‚steunen op eigen kracht’ de beslissende faktor is, zowel in de strijd voor de overwinning van de revolutie en de machts-overname, als in de strijd voor de opbouw van het socialisme en de verdediging van het vaderland.

Onze Partij heeft altijd het standpunt verdedigd dat het principe van het steunen op eigen kracht geen tijdelijke politiek is die door de huidige omstandigheden wordt bepaald, maar een objektieve noodzaak voor elk land, groot of klein, ontwikkeld of achterlijk, een principe dat zowel toegepast kan worden in bevrijdingsoorlogen en de proletariiese revolutie als bij de opbouw van het socialisme en de verdediging van het vaderland. De toepassing van dit principe werpt een dam op tegen het binnenstromen van kredieten van burgerlijke en revisionistiese banken en staten, door middel waarvan de imperialisten en sociaal-imperialisten landen en naties aan zich onderwerpen, en zich ten koste van hun bloed en zweet verrijken. De zogenaamde hulp van de imperialisten en de sociaal-imperialisten aan de ontwikkelingslanden is één groot bedrog en is erop gericht de ekonomie van deze landen uit te putten en hen de imperialistiese politiek op te dringen.

De burgerlijke propaganda legt er zich op toe een gevoel van onderdanigheid en onderworpenheid tegenover de grote imperialistiese machten op te wekken en in stand te houden. Vooral de Sovjet-revisionisten verdraaien het revolutionaire karakter van het principe van ‚steunen op eigen kracht’, en zij betitelen het als „een afglijden naar eng nationalistiese standpunten”, zeggen dat het betekent „het standpunt van het proletaries internationalisme verlaten”, en „de wederzijdse hulp tussen socialistiese landen verwerpen”. Door deze anti-marxistiese stellingen proberen ze hun imperialistiese expansiepolitiek en de kapitalistiese praktijken van het uitbuiten van andere landen te rechtvaardigen. Ze proberen het vertrouwen van de volkeren te ondermijnen in de mogelijkheid een onafhankelijk bestaan op te bouwen en in hun bestaan als vrije natie in het algemeen.

In haar werk voor de opbouw van het socialisme volgens het principe van ‚steunen op eigen kracht’ heeft onze Partij er nooit over gedroomd een autarkiese, volkomen op zichzelf staande ekonomie tot stand te brengen. Terwijl zij elk gevoel van ondergeschiktheid en elke neiging om alles wat uit het buitenland komt te verheerlijken bestreed, heeft ze nooit de waarde ontkend van progressief wereldomvattend denken of van de resultaten van de wetenschap en technologie in andere landen. Ze heeft altijd de revolutionaire ervaring van alle volkeren, alles wat de zaak van de bevrijding en de vooruitgang van de mensheid dient, gewaardeerd.

Steunen op eigen kracht sluit de samenwerking en de wederzijdse hulp tussen revolutionaire en socialistiese krachten niet uit, maar veronderstelt die juist. De hulp die de zegevierende revolutie biedt aan de landen en volkeren die vechten voor nationale en sociale bevrijding, de wederzijdse hulp tussen de landen die werken aan de opbouw van het socialisme, zijn een internationale plicht. Deze hulp is totaal onbaatzuchtig, ingegeven door de hogere Marxisties-Leninistiese belangen. Hij is niet alleen in het belang van het land dat de hulp ontvangt, maar ook van het land dat de hulp biedt, omdat het sukses van het socialisme in het ene land ook in dienst staat van de overwinning van de revolutie in andere landen, van de overwinning op kapitalisme en revisionisme.

De weg die ons land heeft afgelegd heeft ons volk elke dag meer in zijn overtuiging en vertrouwen versterkt dat de lijn die door de Partij gevolgd wordt de juiste is, dat er grote mogelijkheden bestaan om de totale opbouw van de socialistiese maatschappij verder vooruit te helpen door te steunen op onze hulpbronnen van mensen en materieel.

Het principe van ‚steunen op eigen kracht’ eist in de eerste plaats dat wij ten volle vertrouwen op de scheppende geestelijke en lichamelijke energie van het volk, onder leiding van de Partij. Het socialisme is het werk van de massa, in die zin dat al wat gemaakt en geproduceerd wordt het resultaat is van de lichamelijke inspanningen, het zweet en het hersenwerk van het volk.”

III

OVER DE VERSTERKING VAN DE PARTIJ EN DE VERGROTING VAN HAAR LEIDENDE ROL

In het derde hoofdstuk van het Rapport sprak Kameraad Enver Hoxha over de voortdurende versterking van de Partij en de vergroting van haar leidende rol.

Hij zei: „De architect van alle overwinningen die door het Albanese volk in de strijd voor de nationale bevrijding, tijdens de volksrevolutie en gedurende de socialistiese opbouw van het land zijn behaald, is de Partij van de Arbeid van Albanië.

Het geweldige werk en de inspanningen die op alle fronten geleverd zijn door de taken van het Zesde Kongres te vervullen, hebben de Partij nog sterker en revolutionairder gemaakt. Ze hebben de ideologische en organisatorische eenheid van haar rangen gestaald en haar leidende rol in heel het leven van het land op een hoger peil gebracht. De strijd voor de uitvoering van de Partijbesluiten en van de opgelegde taken op alle terreinen, voor de revolutionaire toepassing van haar principes en haar normen, de strijd tegen de klassevijanden, tegen de algemene druk van de imperialisten en revisionisten hebben de Partij strijdbaar en rijper gemaakt en hebben haar een meer vooruitziende blik gegeven.

De leidende rol van de Partij is steeds sterker geworden in de strijd tegen alle bureaucratiese en technokratiese invloeden

„De theorie en de praktijk van het socialisme, het revolutionaire leven en de revolutionaire activiteiten van onze Partij hebben steeds ten volle bevestigd dat het behoud en de voortdurende versterking van de leidende rol van de Partij beslissend zijn voor het lot van het volk en van de revolutie. Alleen onder leiding van de Partij kan men de staatsmacht van het volk versterken en bevestigen, het land verdedigen, de socialistiese ekonomie ontwikkelen, de kuituur bevorderen, de nieuwe mens opvoeden en de ononderbroken opmars naar het kommunisme veilig stellen.

De leidende rol van de Partij is niet automatisch veilig gesteld en bekrachtigd, door het simpele feit dat ze aan de macht is. De leidende rol van de Partij groeit en wordt versterkt door de voortdurende politieke, ideologische en organisatoriese strijd voor de toepassing van haar algemene lijn, haar besluiten en richtlijnen, haar principes en normen.

De leiding van de Partij is één en ondeelbaar. Ze kan slechts uitgeoefend worden als haar Marxisties-Leninistiese ideologie en politiek, haar besluiten en richtlijnen met sukses toegepast worden op alle gebieden en in alle bestuursorganen, in de staat en in de ekonomie, in de kuituur en in het leger, als alle staatsinstellingen, maatschappelijke organisaties, alle kaders en werkende mensen zich bij al hun activiteiten laten leiden door deze ideologie en deze politiek, door deze richtlijnen en besluiten.”

Verder zei Enver Hoxha: „De speerpunt van deze strijd ter versterking en verbetering van de leidende rol van de Partij is voornamelijk gericht tegen twee grote gevaren die deze rol kunnen verlammen en zelfs volledig kunnen vernietigen, namelijk zowel het liberalisme en het bureaucratisme, als wat eruit voortkomt — het technokratisme en het intellektualisme.

Overall waar deze ziektes zich hebben geopenbaard, heeft de Partij de symptomen ervan bestreden met de methoden van de revolutionaire klasse. Zij heeft zonder aarzelen de fouten en vervormingen, elke aktie en houding die schade toebrengt aan haar juiste lijn en haar normen, blootgelegd en aangevallen.

De leidende rol van de Partij in al haar geledingen werd voortdurend versterkt in de strijd tegen bureaucratiese en technokratiese invloeden op de organisaties aan de basis van het staatsapparaat, het ekonomies apparaat en het militair apparaat.

Het Partij-apparaat is ook niet immuun voor bureaucratiese invloeden; net als het

staatsapparaat en het ekonomies apparaat kan het aangetast worden door het burokratisme en er de drager van worden. Dit is niets nieuws. De Bolsjewistische Partij werd verstikt door de beruchte „apparatchiki”. Samen met de andere geburokratiseerde kaders van het staatsapparaat die waren afgeweken van de weg van de arbeidersklasse en de lessen van Lenin en Stalin, werden zij de belangrijkste steunpilaren van Chroestjov, Brezjnev en de andere overweldigers die een kontra-revolutie op touw zetten en de leiding ontrukten aan de arbeidersklasse en haar Partij.”

Een stalen ideologische en organisatorische eenheid

„Een van de belangrijkste factoren die het de Partij in de loop van haar bestaan mogelijk heeft gemaakt haar leidende rol te vervullen en de hegemonie van de arbeidersklasse op zo'n volledige monolithische en doeltreffende manier te verzekeren, is haar stalen eenheid op ideologies en organisatories gebied.

Onze Partij heeft nooit in haar bestaan frakties in haar gelederen geduld en zal die ook nooit dulden. Zij heeft altijd een en dezelfde Marxisties-Leninistiese lijn gevolgd, die ze met toewijding heeft verdedigd en met vastberadenheid heeft toegepast.

Zoals de negatieve ervaring van de Kommunistiese Partij van Joegoslavië, van de Kommunistiese Partij van de Sovjet-Unie en van een reeks andere kommunistiese en arbeiderspartijen die de zaak van het Marxisme-Leninisme hebben verraden hebben bewezen, staat de burgerlijke ontaarding van de Partij van de arbeidersklasse direkt in verband met de verwerping van de principes en de normen van de proletariese partij of met de vervorming ervan tot levenloze formules.

Om haar eenheid te bewaren en te versterken, om de onbetwistbare leiding van de arbeidersklasse te verwezenlijken, is het dan ook van doorslaggevend belang in de aktiviteit van elk leidinggevend orgaan, van elke basisorganisatie en van iedere kommunist, op revolutionaire manier de lijn van de Partij, de Leninistiese principes en normen getrouw toe te passen. Alleen zo kan men voorkomen dat gebreken en zwakheden zich verbreiden en uitdraaien op onherstelbare fouten die de klassevijand voor zijn eigen doeleinden tegen de Partij en tegen het socialisme uitspeelt.”

Onze Partij heeft zich steeds gehouden aan het principe dat de Partijorganen als kollektief leiding moeten geven

„Onze Partij”, zo benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „heeft zich steeds gehouden aan het principe dat haar leidinggevende organen als kollektief leiding moeten geven. Kollektief nadenken en handelen leidt tot de meest doordachte ideeën en meest juiste daden en speelt de beslissende rol in het vervullen van de leidende rol van de Partij. Kollektivisme sluit burokratie en willekeur uit en tegelijkertijd verlevendigt het het individuele denken en handelen en verhindert het het optreden van routine en konformisme.

De toepassing van het principe van het kollektivisme is vooral van belang in de kaderpolitiek, die een monopolie van de Partij vormt. Alle kaders zijn verplicht zich te onderwerpen aan de algemene lijn van de Partij, aan de normen, richtlijnen,

instellingen en procedures die de Partij met betrekking tot de kaders heeft vastgelegd. Geen enkele individuele aktie op dit terrein is toegestaan. Het principe van het kollektivisme is niet alleen een ideologies en politiek basisprincipe, het versterkt tevens bij iedereen de overtuiging dat het de Partij en de werkende klasse zijn die eenieders positie bepalen. Anders is het niet alleen onmogelijk om subjektivisme te vermijden, maar versterkt men bovendien negatieve uitingen zoals slaphed, angst, arrogantie, verwaandheid, enzovoort.”

Wat betreft maatschappelijk positie staan de arbeiders in de Partij op de eerste plaats

In de jaren na het Zesde Kongres werden duizenden nieuwe leden toegelaten tot de Partij, gekozen uit de beste zonen en dochters van ons volk, de meest nauwgezette en geharde revolutionairen, de meest getrouwe en vastberaden kommunisten, beproefd in de revolutionaire aktie en die zich onderscheiden hebben in de strijd voor de socialistiese opbouw en de verdediging van het vaderland.

Op het ogenblik strijden 101.500 kommunisten, waarvan 13.500 kandidaat-leden, in de rangen van de Partij. Dat is 14.500 kommunisten meer dan op het vorige kongres. De kommunisten vertegenwoordigen meer dan 4 procent van de bevolking. De arbeiders maken 37,5 procent uit van het ledenbestand van de Partij en de leden van de koöperaties 29 procent.

Wat betreft maatschappelijke positie staan de arbeiders in de Partij op de eerste plaats. De organisaties en de organen van de Partij hebben zich gehouden aan de richtlijn dat de Partijrangens vooral met elementen uit de arbeidersklasse versterkt moeten worden: meer dan 41 procent van degenen die tot de Partij toegelaten werden, komen uit deze klasse, 38 procent uit de klasse van boeren die in koöperaties georganiseerd zijn, en bijna 21 procent uit de gelederen van het kantoorpersoneel, de intellektuelen en de militairen.

Ook in de toekomst zal de Partij bij voorkeur haar gelederen versterken met leden uit de arbeidersklasse.

De toelating van vrouwen heeft altijd de aandacht gehad van de Partij. Op het ogenblik vertegenwoordigen de vrouwelijke kommunisten 27 procent van het totaal aantal kommunisten, tegen 22 procent in 1974 en 12,5 procent in 1966. De overweldigende meerderheid van de tussen 1971 en 1976 tot de Partij toegelaten vrouwen zijn 30 jaar of jonger.

Bijna 82 procent van de kommunistiese arbeiders die sinds het vorige Kongres tot de Partij werden toegelaten, komen uit de sektor van de materiële produktie.

Op het ogenblik zijn er nog maar weinig sektoren, departementen of produktiebrigades zonder kommunisten, een groep kommunisten, een Partijgroep of een basisorganisatie. Bij de uitbreiding en de verspreiding van Partijleden werd de voorrang gegeven aan de belangrijkste arbeidsfronten zoals de mijnen, de zware proces-industrie, de grote bouwprojekten, de landbouw, enzovoort.

In de afgelopen vijf jaar lag het aantal kommunisten dat overgeplaatst werd van kantoor naar de produktie en van de stad naar het platteland hoger dan in welke andere periode van vijf jaar ook. Tegenwoordig werkt ongeveer 62 procent van het

hele ledenbestand van de kommunisten in de produktiesfeer en 82 procent van hen rechtstreeks in de produktie. Van het totaal aantal kommunisten dat in landbouwkoöperaties werkt, bedraagt het percentage dat rechtstreeks betrokken is bij produktief werk 87 procent.

Het Centraal Komitee heeft voortdurend evenveel zorg laten uitgaan naar de versterking van de maatschappelijke samenstelling van het leidinggevende kader van de Partij, de Staat, de ekonomie en de massaorganisaties, als naar de samenstelling van de Partij in haar geheel.

Tegenwoordig is 44,2 procent van de kommunisten in de leidinggevende instanties van de Partij in de distrikten en in de legereenheden arbeider, arbeider geweest of afkomstig uit een arbeidersgezin. Deze situatie en het feit dat een behoorlijk aantal leden van de plenums van de Partijkomitees rechtstreeks aan de produktie deel blijven nemen als arbeider of lid van een koöperatie, zelfs na hun verkiezing op deze posten, bewijzen de voortdurende zorg van de Partij voor het behoud en de versterking van het revolutionair karakter van haar leidinggevende organen. Zo is ook in de ministeries en in de andere centrale regeringsinstellingen 40 procent van het personeel oorspronkelijk uit de arbeidersklasse afkomstig. In de gekozen organen van de Staat, van de massaorganisaties en van de landbouwkoöperaties is meer dan 70 procent van de gekozenen arbeider of lid van een koöperatie. Anderzijds is 72 procent van dit personeel niet Partij-gebonden. Dit alles betekent een grote overwinning van de politiek van de Partij en illustreert duidelijk de konsekwente toepassing van de Leninistische lessen.

Het tegengestelde doet zich voor in de revisionistische partij van de Sovjet-Unie en in de andere revisionistische partijen, waar kaderleden behoren tot de bovenste laag van de burgerlijke technokratische intelligentia. In deze landen zijn de leden van de Partijkomitees op de verschillende nivo's voor het overgrote deel burokratische bonzen, en hun sekretarissen zijn bijna allemaal intellektuelen en technokraten.

Overeenkomstig de taak die het Zesde Partijkongres had gesteld, is een groot aantal jonge kaderleden op verantwoordelijke posten geplaatst. De kaderleden beneden de 30 jaar vertegenwoordigen 40 procent van het totaal aantal kaderleden op alle nivo's, die tussen 31 en 40 jaar 31 procent, tussen 41 en 50 jaar 21 procent, en die boven de 50 jaar 8 procent.

De vrouwelijke kameraden maken ongeveer 40 procent uit van het aantal leden van de plenums van de Partijkomitees van distrikt en regio en van het totaal aantal gekozen en benoemde kaderleden. De toename van het aantal vrouwen op verantwoordelijke posities is een positieve ontwikkeling die voortdurend moet worden gestimuleerd."

De kracht en de onoverwinnelijkheid van de Partij van de Arbeid van Albanië ligt in haar ijzeren banden met het volk

„De kracht van onze Marxisties-Leninistische Partij”, zo benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „ligt in haar ijzeren banden met het volk. Zonder deze band zou zij levenloos zijn. De eenheid van de Partij met het volk is histories gegroeid in de

ationale en sociale bevrijdingsoorlog en in de socialistiese opbouw. Deze eenheid heeft als basis het ongeschokte vertrouwen van de massa in de juistheid van de politieke lijn van de Partij, in de trouw en de moed waarmee de Partij de belangen van het volk verdedigt, in haar bekwaamheid als leidinggevende, organiserende en mobiliserende kracht.

De lijn van de Partij is nooit alleen maar haar lijn gebleven; zij is de lijn van de massa geworden. Op elk ogenblik van haar bestaan heeft de Partij samen met het volk gevochten voor de oplossing van elk probleem, voor de vervulling van elke taak.

De afgelopen vijf jaar getuigen opnieuw duidelijk van de onverwoestbare banden van de Partij met het volk, van de stalen eenheid tussen de Partij en het volk. Om deze eenheid te verstevigen heeft het Centraal Komitee een reeks problemen opgelost en belangrijke taken aan de orde gesteld, teneinde de rol van de massa's nog meer te benadrukken, altijd de juiste verhouding tussen de massa's en de Partij te verzekeren, de strijd te verdiepen tegen bureaucratiese, liberale en sektariese uitingen die de banden van de Partij met de massa schade toebrengen.

De massa raadplegen, hen inlichten en verantwoording afleggen tegenover hen en de kontrolerende organen van arbeiders en boeren, dat vormt een onschatbare hulp die de Partij ten zeerste helpt om op het juiste ogenblik de juiste besluiten te nemen, hun juistheid aan de revolutionaire praktijk te toetsen, lessen te trekken uit de toepassing ervan en voortdurend haar manier van leiding geven te verbeteren.

De banden tussen de kaderleden en de massa oefenen een belangrijke invloed uit op de versterking van de eenheid van het volk rond de Partij. De nauwe banden van de kaderleden met het volk zijn absoluut onmisbaar om hen van subjektivisme en bureaucratisme te vrijwaren en om hun bekwaamheid en ervarenheid te verhogen. Deze banden worden sterker, als de kaderleden de revolutionaire deugden die de Partij bij hen aankweekt behouden en ontwikkelen, zoals bescheidenheid, eerlijkheid en wijsheid, offervaardigheid en de geest van zelfverloochening, de wil om altijd het socialisme te dienen. Deze deugden worden gestaald in het dagelijks leven, wanneer de kaders voortdurend in de leer gaan bij de arbeidersklasse, dit wil zeggen wanneer ze luisteren naar de stem van de werkende klasse en handelen in haar belang, wanneer zij zich inzetten zoals zij, werken met haar kracht en discipline, steeds geleid door de proletariese ideologie en de politiek van de Partij.

De maatregelen die de Partij treft voor de revolutionarisering van de kaderleden zoals de maatregelen om hen systematies van positie te laten veranderen, om hen in de produktie te laten werken, het systeem om hen verantwoording te laten afleggen, enzovoort — moeten vastberaden en zonder aarzelen worden toegepast. Deze maatregelen dienen om de banden van de kaderleden met het volk te verstevigen, zij behoeden de kaderleden voor de kwaal van het bureaucratisme, vergroten hun bekwaamheden en hun kennis, en zorgen ervoor dat ze revolutionair blijven.”

IV

OVER DE STRIJD VAN DE PARTIJ OP HET IDEOLOGIES FRONT

In het vierde hoofdstuk behandelt Kameraad Enver Hoxha de problemen betreffende de strijd die de Partij voert op het ideologies front — de klassenstrijd, de leidende rol van de arbeidersklasse en de opvoeding van de werkende massa, het leren beheersen van de ideeën van het Marxisme-Leninisme in nauw verband met de leer van de Partij, de vraagstukken op het gebied van onderwijs, kuituur en wetenschap.

Het belangrijkste gevaar en de hoofdvijand van onze Partij en de hele internationale revolutionaire kommunistiese en arbeidersbeweging zijn en blijven het rechts opportunisme, het revisionisme

„De opbouw van het socialisme is een proces van verbeten klassenstrijd tussen de twee wegen, de socialistiese weg en de kapitalistiese weg; een strijd die moet worden gevoerd op alle fronten, zowel het politieke en ekonomiese als het ideologiese en militaire front.

Deze strijd is, ook onder het socialisme, een objektief verschijnsel, de belangrijkste kracht die de revolutie en de opbouw van het socialisme vooruit stuwt, die de Partij, de Staat en heel het land beschermt tegen burgerlijk-revisionisties verderf en tegen het herstel van het kapitalisme. Deze strijd zuivert het bewustzijn van het werkende volk en versterkt hun proletariese mentaliteit.

De klassenstrijd die gedurende heel het bestaan van de Partij, en ook de laatste tijd, gevoerd is, heeft aangetoond dat het belangrijkste gevaar en de hoofdvijand van onze Partij, van de hele internationale revolutionaire kommunistiese en arbeidersbeweging het rechts opportunisme, ofwel het revisionisme is en blijft. Daarin schuilt voortdurend gevaar voor een land dat het socialisme opbouwt terwijl het omsingeld is door het kapitalisme. Het gevaar is echter nog groter geworden sinds de likwidatie van de socialistiese orde in de Sovjet-Unie en de verburgerlijking van talrijke kommunistiese landen in de wereld. In een land waar het socialisme zich met sukses ontwikkelt, is het voor de vijanden moeilijk om in het openbaar met de anti-kommunistiese vlag te verschijnen. Hun meest geliefde wapen om het socialisme omver te werpen is het pseudo-Marxisme, de revisionistiese kontra-revolutie.

De internationale ervaring en die in ons land tonen aan dat de hoop van de bourgeoisie en de reaktie op herstel van het kapitalisme niet alleen gebaseerd is op de vroegere uitbuitende klassen en ook niet alleen op agenten en onruststokers in dienst van hen. Zij baseren hun hoop vooral op andere vijanden van het socialisme die voortkomen uit de socialistiese maatschappij zelf, op mensen die zwaar aangetaast zijn door de overblijfselen van de oude ideologieën, carrièremakers die uitgesproken individualistiese neigingen hebben, op mensen die in verwarring zijn door

de invloed van de hedendaagse burgerlijke revisionistische ideologieën, die toegeven aan de druk van buitenlandse en binnenlandse vijanden en die uiteindelijk de revolutie in de steek laten en ontaarden in kontra-revolutionairen.

In de socialistiese maatschappij bestaat het gevaar dat individuen ontaarden, dát er nieuwe burgerlijke elementen ontstaan en dat deze verworpen tot kontra-revolutionairen. Dit is, zoals het Marxisme-Leninisme ons leert, niet alleen te wijten aan het feit dat de nieuwe socialistiese gemeenschap nog tradities, gewoonten, gedragingen en opvattingen heeft behouden van de burgerlijke samenleving waaruit ze is ontstaan, maar ook aan bepaalde economiese en sociale voorwaarden die in de overgangsfase in de socialistiese samenleving blijven bestaan. De produktiekrachten en de produktieverhoudingen en de wijze van distributie die erop gebaseerd is, zijn nog lang niet volkomen kommunisties. De tegenstellingen die op verschillende gebieden bestaan, bijvoorbeeld tussen stad en platteland, tussen handarbeid en intellectueel werk, tussen gekwalificeerde en niet-gekwalificeerde arbeid, enzovoort, die niet van de ene dag op de andere opgeheven kunnen worden, oefenen ook hun invloed uit in die richting. Daar komt nog de hevige druk op alle fronten die de kapitalistiese en revisionistiese wereld van buitenaf uitoefent, bij. Het socialisme”, zo heeft Enver Hoxha gezegd, „kan de opkomst van negatieve verschijnselen, die niet in zijn aard liggen, aanzienlijk beperken, maar niet volledig vermijden. Daarom blijft ook het gevaar bestaan van de opkomst van nieuwe vijanden en van hun activiteiten tegen het socialisme, zolang de klassenstrijd voortduurt, zolang de vijandige burgerlijke druk, van binnen uit en van buiten uit, zich laat gevoelen.”

Uit het zeer belangrijke voorbeeld van het socialistiese Albanië blijkt dat de opkomst van het revisionisme en de terugkeer naar het kapitalisme niet een onvermijdelijk noodlot is

„Uit het zeer belangrijke voorbeeld van het socialistiese Albanië blijkt dat de opkomst van het revisionisme en de terugkeer naar het kapitalisme niet een onvermijdelijk noodlot is, zoals de burgerlijke ideologen proberen vast te stellen. Ons land is een bewijs van de levensvatbaarheid van het socialisme, van de onoverwinnelijke kracht van de ideeën van het Marxisme-Leninisme, die, konsekwent toegepast, de zaak van de revolutie en van de diktatuur van het proletariaat op betrouwbare wijze, stap voor stap, vooruitbrengen. Een juist begrip van dit probleem en de dialektiese behandeling ervan is van groot principieel belang en staat direkt in nauw verband met het al dan niet voortbestaan van het socialisme.

Er bestaat een nauw verband en een nauwe samenwerking tussen de binnenlandse en de buitenlandse strijd ontketend door de klassevijanden. Ze worden verenigd door hun anti-kommunistiese ideologie en door de noodzaak om elkaar te steunen in de strijd tegen de Partij en de socialistiese orde. Het is belangrijk niet alleen dit feit te erkennen — het zal blijven bestaan zolang de imperialisties-revisionistiese omsingeling en de overblijfselen van het kapitalisme binnen het land zullen bestaan — maar vooral dat deze samenwerking sterker kan worden en erg gevaarlijk als wij onverschillig zijn en niet waakzaam genoeg en als wij er niet vastberaden tegen strijden.

De Partij heeft in haar vastberadenheid een grote prestatie geleverd: zij heeft het volk een juist begrip bijgebracht van de aard van de imperialisties-revisionistische omsingeling en de strijd die ertegen gevoerd moet worden. De resultaten van deze strijd komen op alle gebieden tot uiting. Onder leiding van de Partij heeft ons volk resoluut het hoofd geboden aan politieke druk, economische blokkades, militaire dreiging en de ideologische agressie van de vijanden. Het heeft zich nooit laten misleiden door de vleierijen en demagogie van de vijanden, noch door hun diplomatieke manoeuvres.

De imperialisties-revisionistische omsingeling is geenszins passief of zuiver geografisch; het is een dreigende en actieve omsingeling die ons probeert te treffen op alle terreinen en in alle richtingen.

De speerpunt van de agressieve politiek van de supermachten is in de eerste plaats gericht tegen het socialisme, de revolutie en de bevrijding van de volkeren, op die krachten die hun hegemonistische en expansionistische koers ontmaskeren en bestrijden. Daarom is het gevaar van buitenlandse militaire agressie tegen het socialisme Albanië een reëel gevaar dat noch onderschat, noch overschat moet worden.

Naast hun machtsmiddelen gebruiken de imperialisten en revisionisten ook de taktiek die erin bestaat de socialistiese orde op vreedzame wijze te doen onttaarden; zij hechten dan ook een uitzonderlijk belang aan de ideologische agressie, de contra-revolutionaire taktiek die in de Sovjet-Unie en andere voorheen socialistiese landen zo succesvol is gebleken.

De sterke imperialisties-revisionistische omsingelingstaktiek wordt ook krachtig toegepast op economies gebied. De brute economiese blokkade, de diskriminatie in de handelsbetrekkingen, de pogingen om de ontwikkeling van de productie te belemmeren, zijn wapens die de vijanden gebruiken om de opbouw van het socialisme te saboteren en de economiese en politieke onafhankelijkheid van het land te ondermijnen.”

De strijd op het ideologies front vormt één van de belangrijkste aspecten van de klassenstrijd

„De strijd op het ideologies front”, zo verklaarde Kameraad Enver Hoxha, „vormt één van de belangrijkste aspecten van de klassenstrijd. Dit is een hevige strijd, die op een breed front wordt gevoerd tegen alle vreemde ideologieën, oude zowel als nieuwe, die in leven gehouden, geïnspireerd en aangewakkerd worden door de binnen- en buitenlandse burgerlijke druk. Het gaat hier om een groot strijdfrent, bijzonder belangrijk en ingewikkeld, dat de voortdurende aandacht van de Partij vereist.

Onze praktijk van de revolutie en de socialistiese opbouw leert ons dat geen enkel stuk klassenstrijd een totale strijd kan zijn als zij niet gevoerd wordt op alle fronten, op politiek, ekonomies en ideologies gebied. Deze drie vormen van klassenstrijd zijn met elkaar vervlochten en vullen elkaar aan. In bepaalde periodes kan nu eens de ene vorm en dan weer de andere vorm op de voorgrond treden, maar in alle omstandigheden moet deze strijd op alle fronten gestreden worden.”

De arbeidersklasse is de leidende klasse in de maatschappij

„Zoals het Marxisme-Leninisme ons leert, kan geen enkele andere klasse of sociale laag dan de arbeidersklasse de leidende rol vervullen in de strijd voor de versterking van de diktatuur van het proletariaat en in de opbouw van de nieuwe socialistiese maatschappij. Ook in de toekomst zal zij deze rol behouden en versterken, zolang de klassen en de diktatuur van het proletariaat bestaan.

Revisionisten van elk soort, ouderwetse en moderne, hebben altijd allerlei verschillende opvattingen verspreid die de historische opdracht van de arbeidersklasse ontkenden, vooral met het doel aan haar voorhoede, de Marxisties-Leninistiese Partij, haar leidende rol in de revolutie en de opbouw van het socialisme te ontnemen.

Door hun ‚theorieën’ over de Partij en de Staat van het hele volk, over de Partij als een louter ideologische faktor of koördinatie-instrument, door hun preken over de spontaneiteit in de arbeidersbeweging, over het pluralisme en de overgang naar het socialisme onder leiding van andere politieke klassen en krachten, sturen de revisionisten erop aan de arbeidersklasse van haar leiding te beroven en zonder wapens achter te laten in het zicht van de vijand, die zelf georganiseerd is en tot de tanden bewapend. Zij willen met deze theorieën de revolutie saboteren, de theorie en de praktijk van de diktatuur van het proletariaat tot niets herleiden.

Onze Partij heeft deze reactionaire theorieën, alsmede de anti-marxistiese en anarchistiese opvattingen over ‚zelfbeheer’ en het ‚direkte leiderschap’ van de arbeidersklasse met verachting verworpen. Zij heeft onze arbeidersklasse gebracht in de historische positie die in de socialistiese maatschappij aan de arbeidersklasse toebehoort. Dit is volmaakt in tegenstelling tot de opvattingen en de praktijken van de revisionisten van het Chroestjov-type, die de arbeidersklasse als een louter produktieve kracht behandelen en van haar een onderdrukte en uitgebuite klasse hebben gemaakt over wiens rug de nieuwe bourgeoisie zich verrijkt.

In ons land is er geen enkel vraagstuk over de politiek van de Partij en van de Staat waar de arbeidersklasse en de andere delen van de werkende massa hun stem niet over uitbrengen. De Partij hecht net als vroeger veel belang aan het raadplegen van de arbeidersklasse en de andere delen van de werkende massa, aan een uitgebreide ontwikkeling van de kritiek van de massa op de fouten en tekortkomingen in het werk, aan de aktieve deelname van de arbeidersklasse aan het bestuur van het land.

De Partij besteedt net als vroeger veel aandacht aan de direkte controle door de arbeidersklasse en de andere delen van de werkende massa, aan de praktische toepassing van deze grote Leninistiese les. De Partij beschouwt deze controle, die onder haar leiding uitgeoefend wordt op de hele staatsaktiviteit en de hele maatschappelijke aktiviteit, als een algemeen en permanent principe van onze socialistiese maatschappij, op alle gebieden en in al haar geledingen, als de uitdrukking van de diktatuur van het proletariaat door de arbeidersklasse in samenwerking met de klasse van de boeren. Arbeiderskontrolle is één van de vitale aspekten van de klassenstrijd om de overwinning van het socialisme te verzekeren en om de ontarding van de socialistiese orde te verhinderen; zij is een belangrijke school voor de revolutionaire opvoeding van de arbeidersklasse en de andere delen van de werkende massa.”

De Partij heeft de plaats en de grote kracht van de klasse van de boeren in onze maatschappij steeds op hun juiste waarde geschat

Kameraad Enver Hoxha zei: „Terwijl de Partij de leidende rol van de arbeidersklasse erkent, heeft zij de plaats en de grote kracht in onze maatschappij van de klasse van de boeren steeds op hun juiste waarde geschat.

De Partij en de Staat van de arbeidersklasse hebben een breed programma uitgevoerd met een algemeen politiek en ideologisch, economisch en sociaal-kultureel karakter, dat heeft geleid tot verregaande revolutionaire hervormingen op het platteland en tot een nauwere samenwerking tussen de arbeidersklasse en de klasse van de boeren. Vandaag de dag is heel het platteland zonder uitzondering de weg van het socialisme opgegaan. Dit betekent een grote historische overwinning voor de lijn van de Partij en voor onze revolutie.

De boeren van ons land hebben een belangrijke rol in de socialistische maatschappij gespeeld en blijven dat doen. Daarom verdienen zij alles wat gedaan kan worden om het platteland bloei en vooruitgang te brengen. Zij hebben de zwaarste last gedragen in de vrijheidsstrijd van vroeger en in de anti-fascistische strijd voor de nationale bevrijding; zij zijn de belangrijkste kracht geweest bij de wederopbouw van het land; zij hebben de nieuwe arbeidersklasse voortgebracht; zij hebben zich altijd vaderlandslievend betoond, revolutionair, trouw aan de Partij en aan de zaak van de arbeidersklasse.

Ook in de toekomst zal de Partij er veel aandacht aan besteden om de boeren in toenemende mate actief deel te laten nemen aan het politieke, economische en sociale leven van het land, hen politiek en ideologisch op te voeden, het nivo van hun onderwijs, hun cultuur en hun beroep te verhogen en het coöperatieve systeem steeds verder te versterken.

Onze intellectuelen zijn hecht verenigd rond de Partij

„De intellectuelen van ons land, voortgekomen uit de arbeidersklasse en de boeren”, zo zegt Kameraad Enver Hoxha, „spelen al lange tijd een belangrijke rol in de algemene ontwikkeling van het socialistische Albanië. In tegenstelling tot de revisionistische landen, waar de intellectuelen de belangrijkste kracht werden van de contra-revolutie om de overwinningen van het socialisme teniet te doen, staan onze intellectuelen in dienst van de diktatuur van het proletariaat, het volk en de revolutie. Zij zijn hecht verenigd rond de Partij.”

Onze jeugd heeft al haar krachten in dienst gesteld van de ontwikkeling en de verdediging van het vaderland

„Onze jeugd”, benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „wordt met bijzondere zorg van de Partij en van de hele samenleving omringd. Grote perspectieven, die haar heden en haar toekomst verzekeren en haar leven een verheven zin en inhoud geven, liggen voor haar open.

De Partij heeft de kulturele en geestelijke verlangens en de veelsoortige materiële behoeften van de jeugd steeds beter kunnen bevredigen. Zij heeft haar in revolutionaire akties gemobiliseerd en haar een belangrijke, aktieve rol toegekend in de deelname aan de revolutie en aan de opbouw van de socialistiese maatschappij. Daarom heeft ook onze jeugd de Partij altijd met enthousiasme en trouw gevolgd en heeft ze al haar krachten in dienst gesteld van de ontwikkeling en de verdediging van het vaderland.

De burgerlijke en revisionistiese landen bieden ons een totaal ander schouwspel. Onzekerheid over het leven en angst voor de toekomst kwellen er de jeugd dag in dag uit. Haar denken wordt iedere sekonde en ieder uur vergiftigd door verwarrende propaganda die haar ertoe aanzet een leeg, verkwistend leven te leiden, zonder idealen, dat haar verwijdert van de revolutie en haar brengt tot misdaad en baldadigheid, en haar stort in anarchisme, avonturisme, utopisme en haar tot wanhoopsdaden brengt.

Onze Partij wil de kommunistiese idealen en een gezonde revolutionaire geest voortdurend in de hoofden en de harten van de jongeren levend houden en hen opvoeden tot trouwe strijders van de Partij, bereid om hun energie, hun talent en hun leven te wijden aan de opbouw van het socialisme en de verdediging van het vaderland.

Sta me toe in het bijzonder die duizenden jonge mannen en vrouwen te groeten die de oproep van de Partij hebben beantwoord om op het platteland te gaan wonen en werken, en mijn overtuiging uit te spreken dat duizenden anderen hun voorbeeld zullen volgen voor de versterking en de vooruitgang van ons socialistiese platteland.”

De Albanese vrouw onderscheidt zich door haar grote revolutionaire enthousiasme

„De Albanese vrouw”, zo zei Kameraad Enver Hoxha, „is in alle waardigheid het strijdperk van de strijd voor het socialisme binnengetrepen. Zij valt op door haar grote revolutionaire enthousiasme, haar vastbeslotenheid en haar vaderlandsliefde. Zij onderscheidt zich in het werk en het maatschappelijk leven. Men vindt haar tegenwoordig overal, op het veld, in de fabrieken, in de scholen en in de laboratoria. Er zijn haar zeer verantwoordelijke funkties in de Partij en in de Staat toevertrouwd.

De werkelijkheid bij ons weerlegt alle burgerlijk-revisionistiese ‚theorieën’ over de weg naar de vrouwenemancipatie. De inspanningen van de burgerij in de kapitalistiese landen om de strijd voor de emancipatie van de werkende vrouw te richten tegen haar man, haar kinderen en haar gezin, hebben tot doel haar van de revolutionaire strijd af te houden en het gemeenschappelijk front van de arbeidersklasse en de werkende bevolking tegen de werkelijke onderdrukkers en uitbuiters te verbreken. Ook de demagogie van de hedendaagse revisionisten die de oplossing van dit grote sociale probleem verbinden met de politiek van ‚vrede’ en ‚ontwapening’, proberen op die manier de vrouw te doen afzien van de revolutie.”

Men kan zich het Marxisme-Leninisme slechts eigen maken in nauwe samenhang met het dagelijks leven

Kameraad Enver Hoxha benadrukte vervolgens dat „de basis van al het ideologische en politieke scholingswerk dat de Partij onder de kommunisten en de massa van werkende mensen verricht, altijd onze ideologie van het overwinnende Marxisme-Leninisme is geweest. De Partij heeft in alle opzichten veel werk gedaan om de wetenschappelijke ideeën van Marx, Engels, Lenin en Stalin te ontlede. De klassieke werken van het Marxisme-Leninisme en de vele documenten en het materiaal van onze Partij gepubliceerd door het ‚Instituut voor studie van het Marxisme-Leninisme’ zijn ter beschikking gesteld van de kommunisten en het werkende volk. De studie van de documenten en van de geschiedenis van de Partij helpt de kommunisten en de werkende bevolking om zich de algemene lijn van de Partij, haar stijl en methode bij het oplossen van problemen, gemakkelijker en diepgaander eigen te maken. Het helpt hen om de strijd lust en het zeer principiële standpunt waardoor onze Partij gekenmerkt worden, zich eigen te maken. Het helpt hen te beseffen dat het onze Partij is, haar ervaring en haar wijsheid, die ons leert hoe we moeten strijden voor de opbouw van het socialisme en de verdediging van het vaderland en hoe we de revolutie langzaam maar zeker vooruit kunnen brengen.

Het Marxisme-Leninisme leert men niet alleen uit boeken en op school. Men leert het en men maakt het zich eigen door actief deel te nemen aan de dagelijkse strijd voor de opbouw van het socialisme, door zonder ophouden de klassenstrijd te voeren, door resoluut te vechten tegen de imperialistische-revisionistische omsingeling.”

Onze school bevestigt zich meer en meer als een socialistische school die haar eigen trekken en het karakter van een volksschool heeft

Sprekend over de noodzaak om het nivo van het onderwijs, de kuituur en de wetenschap in overeenstemming te brengen met de huidige taken zei Kameraad Enver Hoxha: „In de jaren na het Zesde Kongres werden belangrijke stappen vooruit gezet bij de toepassing van de richtlijnen van de Partij op het gebied van onderwijs, kuituur, kunst en wetenschap. Deze belangrijke sectoren werden actief betrokken bij de grote strijd die heel ons volk voert voor de socialistische opbouw van het land.

Door de toepassing van het Marxisties-Leninisties programma om het onderwijs op revolutionaire leest te schoeien, een programma dat werd goedgekeurd door het Achtste Plenum van het Centraal Komitee in 1968, en door het Zesde Partijkongres, heeft onze school grote veranderingen ondergaan en zijn belangrijke resultaten bereikt bij het versterken van zijn ideologische spil bij het uitvoeren van de drie met elkaar verbonden programmapunten - studie, produktieve arbeid en lichamelijke en militaire training - in het verhogen van zijn wetenschappelijk nivo en het leggen van de band met het dagelijks leven. Prijzenswaardig werk werd verricht bij het opstellen van plannen, programma’s en nieuwe handboeken bestemd voor alle schooltypen. Het onderwijssysteem werd verbeterd en uitgebouwd. Er werden mogelijk-

heden geschapen waardoor de scholieren en studenten meer kennis konden vergaren, zich beter konden voorbereiden op de produktie en op de verdediging, zich konden scholen en zich konden harden in de mentaliteit van de arbeidersklasse, in de proletarische discipline en moraal. Onze school wordt elke dag sterker als socialistische school, die haar eigen karaktertrekken heeft en het karakter van een volksschool. Zij verstevigt elke dag haar revolutionaire klassebewustzijn.

De opvoedende rol van de school voor de algemene kommunistische vorming van onze jonge generatie zal versterkt worden naarmate de school en de jeugd meer zullen deelnemen aan de klassenstrijd voor de ontwikkeling van de revolutie en voor de oplossing van concrete problemen van de socialistische opbouw van het land.

De Partij heeft onze school de taak opgelegd de drie met elkaar verbonden programmapunten in te voeren en tot een evenwichtig geheel te maken. Hiermee wil zij twee belangrijke doelstellingen bereiken, namelijk de revolutionaire opvoeding van de jeugd, en de verhoging van de kwaliteit van het hele onderwijswerk.”

Onze kunst van het socialisties realisme is het tegengestelde van de dekadente en gedegeneerde burgerlijke en revisionistische kunst

„De Partij”, benadrukte Kameraad Enver Hoxha, „heeft er steeds zorg voor gedragen dat kuituur, literatuur en kunst zich zouden ontwikkelen in een zuiver en gezond klimaat, dat ze de revolutionaire veranderingen in het land zouden volgen en dat ze hun socialistische inhoud, hun strijdbare karakter, hun proletarische geest en hun nationale kenmerken stap voor stap steeds meer zouden verstevigen.

Onze artistieke stijl van het socialisties realisme staat met zijn revolutionaire idealen en met de dienstbaarheid aan het socialisme en het volk als doel, op een veel hoger nivo dan de gedegeneerde kunst van de bourgeoisie en de revisionisten, en stelt zich daarmee ook lijnrecht tegenover de reaktionaire, pessimistische en tot overgave neigende filosofie van die kunst. In de Sovjet-Unie worden de kuituur en de kunsten volledig beheerst door de nieuwe bourgeoisie. De schrijvers en de kunstenaars zijn een kaste geworden in dienst van de kontra-revolutie en van de chauvinistische en op expansie gerichte politiek van het Sovjet-sociaal-imperialisme. De ontkenning van de grote sociale problemen, de thema's van desillusie en van burgerlijk humanisme, de totale verloochening van de positieve held, het gebrek aan enig revolutionair perspectief, het zijn allemaal kenmerken van de revisionistische literatuur en kunst.

De socialistische inhoud van de kunst is nauw verbonden met haar nationaal volkskarakter. De imperialisten van de VS en de sociaal-imperialisten van de Sovjet-Unie verspreiden het idee dat iedereen een wereldburger is, het idee dat kunst en kuituur een internationaal karakter moeten krijgen. Hun uitgangspunt hierbij is hun streven naar wereldoverheersing, naar het in geestelijk en politiek opzicht tot slaaf maken van de volkeren. In deze omstandigheden wordt de strijd ter verdediging van de nationale kuituur van het volk van groot belang. Door hun eigen nationale, democratische en revolutionaire kuituur te verdedigen en te ontwikkelen, verdedigen de volkeren tegelijkertijd hun onafhankelijkheid, hun voortbestaan en hun eigen tra-

dities, en dragen ze aldus bij tot de schatkamer van de wereldcultuur.

Onze socialistiese kuituur is nooit in haar nationale schulp gekropen. Ze heeft haar voordeel gedaan — en dat doet ze nog steeds — met de beste voortbrengselen van de progressieve wereldcultuur en staat van haar kant, als draagster van de idealen van ons volk, idealen van vrijheid, onafhankelijkheid en socialisme, ook dicht bij andere volkeren.

Bij de inspanningen die op alle gebieden geleverd zijn om de beslissingen van het Zesde Partijkongres in praktijk te brengen, zijn suksessen geboekt. Ook in de ontwikkeling van de wetenschap en de wetenschappelijke experimenten. Op het ogenblik werken er in ons land verschillende wetenschappelijke instellingen, gespecialiseerde instituten en onderzoekscentra, nog afgezien van de onderzoeksfaciliteiten van de leerstoelen in het hoger onderwijs. De oprichting van de Akademie voor Wetenschappen was een belangrijk sukses.

In deze periode zijn er een reeks belangrijke wetenschappelijke en technische studies en experimenten uitgevoerd op verschillenden gebieden, zoals de geologie en de mijnbouw, het opwekken van energie door middel van waterkracht, de landbouw, enzovoort. Een aantal waardevolle studies zijn ook gedaan op het gebied van sociale problemen, de anti-fascistiese nationale bevrijdingsstrijd, geschiedenis, archeologie en de Albanese taal.”

V

DE INTERNATIONALE SITUATIE EN DE BUITENLANDSE POLITIEK VAN DE VOLKSREPUBLIC ALBANIË

De opbouw van het socialisme in Albanië, de strijd van ons volk voor de versterking van de diktatuur van het proletariaat en de verdediging van het vaderland, zijn inspanningen om zijn toekomst veilig te stellen, kunnen niet worden gescheiden van de internationale situatie waarin we leven, van het algemene historische proces van de ontwikkeling van de wereld van vandaag.

De Partij heeft de gebeurtenissen, de nieuw geschapen situaties, en de richtingen en bedoelingen van de diverse politieke krachten die actief zijn in het internationale strijdperk, met grote aandacht gevolgd en geanalyseerd, en heeft altijd een juist en principieel standpunt ingenomen, volledig in overeenstemming met de lessen van het Marxisme-Leninisme, onze nationale belangen, de belangen van de revolutie en de bevrijding van de volkeren.

In het algemeen ziet de huidige internationale situatie er erg ingewikkeld uit, vol grote tegenstellingen en konfrontaties die nu de hele aardbol en alle aspecten van de menselijke samenleving omvatten. Tegenover het imperialisme, het sociaal-imperialisme en hun wilde agressieve en expansionistische activiteiten, tegenover de bourgeoisie, de internationale monopolies en hun barbaarse uitbuiting, tegenover de

reactie en haar geweld en terreur, staan de vele malen sterkere legers van het wereldproletariaat en de verknochte revolutionairen, de volkeren die strijden voor vrijheid en democratie, voor socialisme. De wereld bevindt zich in een stadium waarin de zaak van de revolutie en de nationale bevrijding van de volkeren niet slechts een doelstelling en een toekomstverwachting is, maar een probleem aan de oplossing waarvan gewerkt wordt.

De laatste jaren is er in al de kapitalistische landen een krachtige opleving te zien geweest van de strijd van het proletariaat. De arbeiders en de werkende massa strijden overall onbaatzuchtig tegen politieke onderdrukking en economische uitbuiting, om hun democratische rechten te verdedigen en zich een beter leven te verzekeren. Wat deze strijd kenmerkt, is de grotere draagwijdte van de eisen van de werkende mensen, eisen die meer en meer de grenzen van economische eisen overschrijden. De stakingen, protesten en demonstraties van de werkende mensen in de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, de Sovjet-Unie, Polen, Italië, Duitsland, Spanje, enzovoort, die dikwijls uitlopen op bloedige botsingen met de bourgeoisie en haar onderdrukkingsapparaat, treffen de werkelijke grondslagen van de burgerlijke en revisionistische heerschappij. In deze heftige botsingen met kapitaal en bourgeoisie versterken de arbeidersklasse en de brede massa van de werkende bevolking steeds meer hun revolutionair bewustzijn, zich steeds beter voorbereidend op en hardend voor de komende klassegevechten. De huidige strijd van het wereldproletariaat bewijst opnieuw de fundamentele stelling van het Marxisme-Leninisme dat de arbeidersklasse en haar revolutionaire strijd in de burgerlijke en de revisionistische wereld niet kunnen worden onderdrukt, noch met geweld, noch met demagogie. Ondanks de druk, de demagogie en de op grote schaal verspreide mystificerende en misleidende propaganda van de bourgeoisie en haar bondgenoten, verbreedt en verdiept zich de tendens om zich los te maken van de opportunistiese en ondermijnende invloeden van de sociaal-democratie en de revisionisten, die helaas nog steeds een belangrijk deel van de arbeidersklasse manipuleren. De groei en de versterking van de nieuwe Marxisties-Leninistische partijen is er het levende bewijs van dat het proletariaat nooit zijn vertrouwen in het Marxisme-Leninisme verloren heeft, dat het in het Marxisme-Leninisme zijn krachtigste wapen ziet in de strijd tegen de bourgeoisie, en voor de overwinning van de revolutie. Dagelijks komt de bevrijdingsbeweging van de volkeren op een hoger nivo, zowel naar inhoud als naar kracht. De historische overwinning van wereldbelang van de volkeren van Vietnam, Cambodja en Laos, die niet alleen een overwinning was op het VS-imperialisme, maar ook op de komplotten, intriges en inmengingen van het Sovjet-sociaal-imperialisme, bewees dat de supermachten ondanks hun grote macht en rijkdom, ondanks hun moderne middelen voor de oorlogsvoering, niet in staat zijn de volkeren en landen te onderwerpen, zelfs de kleine niet, als deze vastbesloten zijn te vechten tot het einde en zich elk offer te getroosten. Deze overwinning bevestigde de stelling dat vrijheid en onafhankelijkheid veroverd en verdedigd worden met het geweer, door strijd; dat de strategie van de nationale bevrijding door middel van de volksoorlog een strategie is die de overwinning verzekert.

Op dit ogenblik vormen Azië, Afrika en Latijns-Amerika een breed strijdfront tegen het VS-imperialisme, het Sovjet-sociaal-imperialisme en de andere imperialistische machten. De volkeren van deze werelddelen doen grote en veelzijdige pogingen

om hun politieke onafhankelijkheid te versterken en om koloniale en neo-koloniale overheersing van zich af te schudden. Wij allen zijn op het ogenblik getuige van de vastberaden inspanningen van de Afrikaanse volkeren om zich volledig te bevrijden, na hun opstaan uit eeuwen van slavernij. Het onafhankelijk worden van landen die kort geleden nog onder Portugese koloniale overheersing stonden, heeft de strijd tegen racisme en rassendiskriminatie in Rhodesië en Zuid-Afrika verder versneld.

De strijd van de progressieve en democratische krachten tegen het fascisme en de reaktie is ook aan het groeien en ontwikkelen. De omverwerping van de diktatoriale regimes in sommige landen, de strijd van de patriotten van Brazilië en Bolivia, van Thailand en Maleisië, het verzet van de volkeren van Chili, Argentinië en Indonesië tegen de fascistiese regimes, hebben krachtige slagen toegebracht aan de reaktionaire krachten en hun imperialistische medestanders. De volkeren in het gebied van de Indiese Oceaan, in Zuid-Oost Azië en aan de kusten van Afrika vechten hardnekkig voor de verwijdering van de militaire bases en vlootenheden van de supermachten. Overal ontwaken de volkeren steeds meer. Ze worden zich meer bewust van het gevaar dat de politiek van agressie, expansie en overheersing van het VS-imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme betekent voor hun bestaan.

De landen die konsekvent verder gaan op de socialistiese weg vormen een krachtige steun voor en geven actieve hulp aan de revolutionaire en bevrijdingsstrijd van de volkeren. Zij vormen een onvervangbare faktor voor de overwinning van de revolutie. Socialisties Albanië beschouwt het als een eer schouder aan schouder te staan met de grote strijd van het proletariaat en de volkeren, van al degenen die vechten voor socialisme, vrijheid en onafhankelijkheid. Door onvermoeibaar te werken aan de opbouw van zijn nieuwe leven, door de doldrieste aanvallen af te slaan van het imperialisme, modern revisionisme en de anti-kommunistiese bourgeoisie, heeft het geleverd en levert het nog steeds een bijdrage aan het verdedigen en het bevorderen van de zaak van het echte socialisme.

Deze uitbreiding en verdieping van de revolutionaire strijd van het proletariaat, deze grote verheving van de bevrijdingsstrijd van de volkeren, de overwinningen van het socialisme, dit alles bij elkaar is het dat het imperialisme en het sociaal-imperialisme verder heeft verzwakt, dat de tegenstellingen binnen het kapitalistiese systeem heeft verscherpt en het op zijn grondvesten heeft doen schudden.

Een direkt gevolg van deze strijd en van de onvermijdelijke tegenstellingen in hun systeem is ook de zeer ernstige crisis die al de kapitalistiese en revisionistiese landen op het ogenblik doormaken. Gedurende de hele periode sinds de Tweede Wereldoorlog hebben economiese krisissen elkaar opgevolgd. Maar de huidige crisis is de zwaarste, een crisis die niet alleen als een storm over de ontwikkelde landen gaat, maar ook over de minder ontwikkelde; het is een economiese crisis, maar ook een politieke en ideologiese, een militaire en kulturele crisis, die de onderbouw én de bovenbouw van het bourgeois-revisionisties systeem aantast.

In het begin was deze crisis te zien in de vorm van dalende productiecijfers en een toename van de inflatie. Ze werd steeds heviger en nam grotere vormen aan, omdat ze gepaard ging met een uiterst scherpe energiekrisis en een monetaire crisis, hetgeen zeer grote storingen veroorzaakte in al de kapitalistiese en revisionistiese landen. Sommige daarvan, zoals Italië, Groot-Brittannië, Polen, Joegoslavië, enzovoort, hebben nu te maken met uiterst moeilijke omstandigheden.

Het kenmerkende van de huidige crisis is dat ze zich ontwikkelt onder de voorwaarden van een hevige verscherping van de onderlinge imperialistische tegenstellingen en van de wedijver van de supermachten bij het verdelen van de markten en invloedssferen. De zeer agressieve politiek van het VS-imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme, hun hongersnaam naar wereldoverheersing en hegemonie, hebben geleid tot een grote toename van de staatsuitgaven voor het onderhouden van strijdkrachten en militaire bases in het buitenland, voor „militaire hulp” en verschillende vormen van ondersteuning van reaktionaire regimes. Dit heeft grote spanningen doen ontstaan op economisch gebied bij de supermachten en hun bondgenoten, die gedwongen zijn een aanzienlijk deel van de lasten van de crisis op zich te nemen. De crisisverschijnselen worden versterkt door militarisering van de economieën van de imperialistische grootmachten, de uitbreiding van militaire uitgaven en budgetten voor onderdrukkingssystemen tot ongekend grote afmetingen en in het algemeen door het gebruik van het nationaal inkomen en van goederen voor niet-productieve doeleinden.

De crisis is verder verscherpt door de teugellose wedijver van zowel de geïndustrialiseerde burgerlijke en revisionistische landen onderling als die tussen hen en de ontwikkelingslanden, de belangrijkste producenten van grondstoffen. De werking van de wet van de ongelijkmatige politieke en economische ontwikkeling van kapitalistische landen had tot gevolg dat de Europese Gemeenschap, Japan, Canada en andere landen de Verenigde Staten de overheersing op het gebied van de kapitaalexport begonnen te betwisten en dat ze gingen vechten om deze markten en privileges in bezit te krijgen. De huidige crisis heeft nog eens bevestigd dat het kapitalisme als maatschappelijk systeem nooit kan ontsnappen aan zijn eigen tegenstellingen en gebreken, dat het niet in staat is zichzelf superwinsten te verzekeren en tegelijkertijd een intern sociaal evenwicht te handhaven. Het leven bewijst zo herhaaldelijk de theorie van Marx en Lenin dat economische crisissen onlosmakelijk verbonden zijn met het kapitalistische systeem, dat zolang privé-eigendom en kapitalistische economische uitbuiting bestaan, economische crisissen ook zullen bestaan.

Het groot-kapitaal en zijn staatsmacht, de sociaal-democratie, de revisionisten en andere opportunisten begeleiden deze ernstige situatie, deze politiek van wilde onderdrukking en uitbuiting, met een grote hoeveelheid leugenachtige propaganda, bedoeld om de massa van het werkende volk ervan te overtuigen dat de huidige ontredering een voorbijgaand verschijnsel is, dat alles weer net zo zal worden als het vroeger was, dat ze daarom maar geduldig de zware last moeten dragen die op hen is komen te rusten en niet moeten proberen de oorzaken daarvan te vinden en in opstand te komen. Ze doen hun uiterste best om het grote gevaar, de revolutie, te vermijden. De revolutie, die de enige mogelijkheid is voor de arbeidersklasse om voor eens en voor altijd te ontkomen aan de crisis en het kapitalistische en revisionistische uitbuitingssysteem. De bourgeoisie en haar staatsmacht gebruiken bovendien de vakbonden, waarin zij het proletariaat en de werkende mensen van de meeste burgerlijke landen ingekapseld hebben, voor dit kontra-revolutionaire doel. De vakbonden zijn zogenaamd democraties, zogenaamd onafhankelijk van de bazen en van de verschillende „democratische”, „socialistische” en andere partijen. In werkelijkheid worden deze zogenaamde vakbonden openlijk gemanipuleerd door de burgerlijke partijen en geleid door de arbeidersaristocratie. Zij doen hun uiterste best om de

werkende massa te misleiden en saboteren hun revolutionaire strijd. Bovendien zijn de wetten die betrekking hebben op de activiteit en de strijd van de arbeiders voor economische, sociale en andere eisen zó gemaakt en uitgedokterd door het groot-kapitaal, dat iedere actie moet gebeuren binnen de grenzen die worden toegestaan door de bourgeoisie, dat niets haar belangen mag schaden en dat vooral niets de grondslagen van de kapitalistische staatsmacht mag bedreigen. Wanneer het de burgerlijke staten niet lukt de opstandigheid van de arbeiders en het volk de baas te worden met behulp van pseudo-demokratiese vormen of met de kletsvergaderingen van de parlementen, dan pakt de burgerlijke staat hen aan met haar wetten en haar geweld en met de knuppel. Dat is wat er nu aan het gebeuren is in de meeste landen waar de crisis de tegenstellingen tussen arbeid en kapitaal heeft verscherpt en het verzet van de werkende mensen tegen de tewegg gebrachte situaties steeds krachtiger wordt.

Onder deze omstandigheden wordt het gevaar van het fascisme steeds dreigender. Het is een bekend feit dat wanneer het kapitaal in een doodlopende straat zit en onder zware druk staat van de arbeidersklasse, het gedwongen is óf zichzelf failliet te verklaren óf zijn fascistiese diktatuur te vestigen en op oorlog aan te sturen. Dit fascistiese gevaar is duidelijk in Spanje, Italië en in vele andere landen. Toen de Italiaanse fascistiese partij, die Italiaanse Sociale Beweging gedoopt werd, stemmen verloor bij de onlangs gehouden Italiaanse verkiezingen, was dit geen nederlaag voor haar, omdat ze haar „squadristi“-eenheden (fascistiese terreurgroepen) in de Christen-demokratiese Partij ondergebracht heeft.

„Want het is het grote belang van alle krisissen”, zei V.I. Lenin, „dat zij duidelijk maken wat verborgen is geweest; zij gooien alles opzij dat leeg omhulsel is, oppervlakkig en onbeduidend; zij vegen het politieke stof weg en onthullen de ware oorzaken van de klassenstrijd zoals ze zich in werkelijkheid ontwikkelt.”

De politieke, economische en sociale gebeurtenissen in de wereld van vandaag, de oorzaken die daarachter liggen, de omstandigheden waarin antagonistiese krachten die daaraan deelnemen handelen, verschillen onderling veel, van karakter, in hardnekkigheid, in de achterliggende belangen, de duur en gebruikte strijdvormen. Het is volstrekt noodzakelijk dat we de hoofdzaak begrijpen, de grondbeginselen, en dat, als we de zaak duidelijk willen maken aan de Partij en aan het volk, als we onze opstelling juist willen bepalen in welke activiteit of actie dan ook, we deze moeten onderwerpen aan een Marxisties-Leninistiese analyse. Anders is het moeilijk om tot juiste en geldige konklusies te komen.

Onze Partij is van mening dat de huidige wereldsituatie verward is en dat er daarom geen plaats is voor zelfvoldaanheid, passiviteit of een gevoel van welbehagen. Daarom zijn analyse en beoordeling van, en een konsekvente klassehouding tegenover de politiek en de activiteit van de imperialistiese bourgeoisie van de twee supermachten onder de huidige omstandigheden van het allergrootste belang voor alle revolutionaire krachten, voor alle naties en volkeren die vechten voor hun bevrijding en onafhankelijkheid, voor vrede en veiligheid tussen de landen. Het innemen van een principieel standpunt met betrekking tot dit fundamentele vraagstuk vormt de enige juiste grondslag voor het bepalen van een konsekvente en revolutionaire strategie en taktiek, en de maatstaf voor het beoordelen wie de

progressieve krachten zijn, en voor het scheiden van hen van de reaktionaire krachten.

De konkrete feiten en akties, de objektieve werkelijkheid, brengen ons tot de konklusie dat in de huidige wereld de twee supermachten, de Verenigde Staten van Amerika en de Sovjet-Unie, de twee grootste en gevaarlijkste agressieve imperialistische machten van de geschiedenis zijn. Apart of samen vertegenwoordigen de supermachten in dezelfde mate en tot dezelfde hoogte de hoofdvijand van het socialisme, de vrijheid en de onafhankelijkheid van de naties, de grootste kracht die onderdrukkende en uitbuitende systemen verdedigt, en de direkte dreiging dat de mensheid in een derde wereldoorlog geslingerd zal worden.

De wereld komt voortdurend in botsing met de agressieve en expansionistische doeleinden van het VS-imperialisme. Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog tot op de dag van vandaag nu heeft het VS-imperialisme een misdadige politiek bedreven en misdadige akties ondernomen tegen het kommunisme, de vrijheid en de onafhankelijkheid van de volkeren. Het was het VS-imperialisme dat de barbaarse agressie ontketende in Korea en Vietnam, en het bedreef daar een aantal van de meest afschuwelijke misdaden uit de geschiedenis van de mensheid. Het was het VS-imperialisme dat ingreep in de Congo, dat de Dominicaanse revolutie smoorde, dat de oorlog naar Laos en Cambodja bracht, dat het Midden-Oosten in vuur en vlam zette en de fascistiese staatsgrepen in Chili en Argentinië organiseerde. Overeenkomstig zijn imperialistische aard heeft het VS-imperialisme zijn vangarmen naar alle continenten uitgestrekt en is bezig zijn posities overal en met alle middelen te versterken, door „hulp”, kredieten die de ontvangers tot slaven maken, allerlei overeenkomsten en verdragen, door militaire bases te vestigen in vele landen, door brutale inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van andere landen, tot gewapende agressie toe. Dit zijn allemaal gevaarlijke karaktertrekken van het wilde VS-imperialisme.

De talrijke kompromissen en gewetenloze concessies van de kant van de Chroestjov-aanhangers hebben het niet milder of wijzer gemaakt. Het blijft nog steeds het politieke en economiese bolwerk van het uitbuitende kapitalistische systeem, de grote verdediger van kolonialisme en neo-kolonialisme, de inspirator van het racisme en de super-politieagent van de internationale reaktie. Onze Partij houdt consequent vast aan het standpunt dat het VS-imperialisme agressief is en dat zal blijven zolang het ook nog maar één tand in zijn mond heeft.

Het wereldimperialisme heeft vele posities verloren als gevolg van revolutionaire en bevrijdende strijd en van zijn voortdurende aftakeling en onoverkomelijke interne tegenstellingen. Het is voldoende om het uiteenvallen van het koloniale systeem te noemen en het onafhankelijk worden van veel landen. In de toekomst zal het imperialisme ook steeds meer terrein verliezen. Maar tegelijkertijd zal het imperialisme, en vooral het VS-imperialisme, zijn inspanningen opvoeren om de verloren gegane posities terug te winnen en nieuwe buit te maken. Dit is de dialektiek van de ontwikkeling en het verval van het imperialisme. **Daarom vormt zowel nu als in het verleden de consequente en onophoudelijke strijd om de politiek van het imperialisme, onder aanvoering van het VS-imperialisme, aan de kaak te stellen en zijn agressieve plannen te verhinderen, een noodzakelijke voorwaarde voor de verdediging van vrijheid en socialisme, voor de overwinning van de revolutie en de bevrij-**

ding van de volkeren.

De volkeren van de wereld zijn ook in een groot gevecht gewikkeld met hun andere vijand, even gevaarlijk en barbaars, namelijk het Sovjet-sociaal-imperialisme. De politiek van de Sovjet-revisionisten is een duidelijk agressieve kolonialistische en neo-kolonialistische politiek, die is gebaseerd op de macht van kapitaal en de kracht van wapens. De strijd die de Sovjet-Unie op het ogenblik voert om strategische posities in te nemen in het Midden-Oosten, zijn expansie naar de Middellandse Zee, naar de Atlantiese en Indiese Oceaan, zijn inmenging in Afrika en Latijns-Amerika, zijn druk op Europa en zijn bemoeienis met de zaken van Azië - al deze acties dragen het stempel van deze politiek. Net als de VS-imperialisten proberen de Sovjet-sociaal-imperialisten de vlammen van de revolutie en de bevrijdingsstrijd van de volkeren te doven.

In wedijver met het VS-imperialisme broeden de Sovjet-sociaal-imperialisten kontra-revolutionaire complotten en intrigues tegen de volkeren uit, stoken konflikten aan en zaaien onenigheid tussen landen, proberen overal toezicht uit te oefenen en de wet voor te schrijven. **Onze Partij heeft konsekvent benadrukt dat elke illusie of weifeling, hoe klein ook, in de houding tegenover de huidige Sovjet-Unie rampzalige gevolgen met zich meebrengt voor die politieke krachten en bewegingen die blijven geloven in de demagogie en de leugens van Moskou.**

Om hun politiek van expansie en hegemonie ten uitvoer te leggen, hebben imperialisme, sociaal-imperialisme en internationaal kapitalisme een reeks militaire, politieke, economische, kulturele en andere organisaties en instellingen in het leven geroepen, die, tegenwoordig, hun belangrijkste wapens en middelen voor de overheersing van de volkeren zijn. Tegelijkertijd hebben zij een hele serie theorieën, begrippen en stellingen uitgewerkt met behulp waarvan ze proberen de volkeren te bedriegen en bang te maken, hun hegemonisme en onderdrukking goed te praten, het volk te hersenspoelen in de richting die zij willen. Militaire agressie, economische expansie en ideologische agressie vormen de basis van de algemene lijn van deze vijanden, die als belangrijkste doel hebben het socialisme te vernietigen, de revolutie te verstikken en hun systeem, dat de mensen tot slaven maakt, voort te zetten.

Onder deze omstandigheden is het de taak van de revolutionairen en de volkeren om hun gezamenlijke en vastberaden strijd op alle fronten en in alle richtingen te plaatsen tegenover deze algemene, veelzijdige aanval van de vijanden, om al hun wapens en basissen aan de kaak te stellen en te vernietigen, of het nu op politiek of economies gebied is, militair of ideologies.

Nu, net als in het verleden, zijn de NAVO en het Warschau-pakt, de politieke en militaire bondgenootschappen van de kapitalistische en revisionistische landen, en hun basissen en legers in het buitenland, de belangrijkste steunpilaren waarop al hun hegemonistische en expansionistische supermachten-politiek is gebaseerd en via welke ze wordt uitgevoerd, de belangrijkste schilden van waarachter ze hun imperialistische systemen verdedigen, de belangrijkste wapens voor hun wedijver en oorlogsvoorbereidingen.

De NAVO en het Warschau-pakt zorgen, samen met de burgerlijke en revisionistische legers van de lid-staten, voor de belangrijkste bescherming van de kapitalistische en revisionistische systemen, en voor de grootste gewapende macht om de revolutie en het socialisme, de vrijheid en de onafhankelijkheid van de volkeren aan te vallen.

De militaire blokken zijn de steunpilaren van de binnenlandse reaktionaire krachten, van de anti-patriottische krachten die hun land verkopen en onderwerpen aan het buitenland en die hun nationale soevereiniteit om zeep willen helpen. De NAVO en het Warschau-pakt waren en zijn nog steeds instrumenten voor het voorbereiden en ontketenen van oorlog.

De COMECON en de EEG zijn opgericht om déze agressieve, onderdrukkende en uitbuitende politiek te dienen. Door middel van de COMECON, die een Sovjet-revisionistische organisatie is om de landen die er lid van zijn tot slaven te maken, voert de Sovjet-Unie zijn neo-kolonialistische politiek uit in de satelliet-landen, berooft ze van hun rijkdom en bereikt zo hun economische integratie in de Sovjet-staat. De Sovjet-Unie heeft haar bondgenoten economies verarmd, heeft hen aan handen en voeten gebonden, legt hen de prijzen op die ze wil, regelt de ontwikkeling van hun economie in overeenstemming met zijn eigen behoeften, verleent hen net zo veel grondstoffen om de industrie draaiende te houden tot de hoogte die zij wil en wanneer zij wil, zonder rekening te houden met hun vooruitgang. De kredieten die de Sovjet-Unie verleent aan haar satellietstaten maken hen tot slaven.

De Europese Gemeenschap is net zo'n reaktionaire organisatie als de COMECON; het is een grote unie van kapitalistische monopolies en trusts, gericht pp de wrede uitbuiting van het proletariaat en de massa van de werkende bevolking in Europa en andere volkeren van de wereld.

Sinds haar ontstaan is het doel van de Europese gemeenschap geweest om wegen en middelen te vinden voor barbaarse plundering door de grote trusts en concerns en om het kapitalisme te redden van krisissen en ontreddeering. Op internationaal gebied is de Europese Gemeenschap een grote neo-koloniale macht die niet alleen wedijvert met de supermachten bij de uitbuiting van de ontwikkelingslanden, maar ook probeert de oude privileges van de vroegere koloniale machten in deze landen te behouden of te krijgen.

Hoewel de Verenigde Staten van Amerika officieel buiten de Europese Gemeenschap staan, spelen zij er indirect een zeer grote rol in door de vervlechting van VS-kapitaal met het kapitaal van elk van de lidstaten. Het VS-imperialisme had en heeft nog steeds in de Europese Gemeenschap een machtige steun tegen het sociaal-imperialistische blok. Samen met de NAVO vormt de Europese Gemeenschap een georganiseerde basis en het achterland voor het VS-imperialisme in zijn wedijver en strijd met de andere imperialistische macht, de revisionistische Sovjet-Unie.

De Partij van de Arbeid van Albanië, de Albanese staat en het volk zijn tegen de NAVO en het Warschau-pakt, tegen COMECON en de Europese Gemeenschap, omdat deze organisaties de basis-instrumenten zijn van de expansionistische politiek van de twee supermachten, omdat zij zowel de volkeren van Europa als de volkeren van de ontwikkelingslanden onderdrukken, uitbuiten en verarmen, omdat zij zowel de revolutie als de bevrijding van de volkeren ondermijnen en instrumenten zijn om mensen tot slaven te maken.

De Sovjet-Unie verklaart dat een „gemeenschap van vrije en gelijke socialistiese staten” is gevormd, maar de Sovjet-vuist regeert dit „bondgenootschap”. Er is niets socialisties aan, het is anti-Marxisties en volslagen bedrog om de volkeren onder het juk van het sociaal-imperialisme te houden.

De monopolisten van West-Europa, zowel van burgerlijke als van revisionistische

huize, hebben de mond vol over de vorming van het zogenaamde Verenigd Europa. Tot nu toe is een soort „Europese Kommissie” opgezet met een „Parlement”, een „gemeenschappelijk bestuur”, een paar formele wetten, die tot taak hebben de staatkundige éénwording van de Europese landen tot stand te brengen. Voor dit deel van Europa zijn plannen gemaakt om te komen tot een tot de tanden gewapend gemeenschappelijk leger en een „krachtige” kapitalistische economie, zogenaamd om het hoofd te bieden aan de twee supermachten. In werkelijkheid is het tot stand brengen van de Verenigde Staten van Europa bedoeld om het idee van de nationaliteit in de verschillende Europese landen weg te vagen, om hun kultuur en tradities te integreren en te laten samensmelten, met andere woorden, om de individualiteit van de volkeren en staten van West-Europa op te ruimen onder leiding van de kosmopolitische, reactionaire bourgeoisie van dit kontinent.

Dit „Verenigd Europa”, zijn reactionaire inhoud, was al in 1915 door Lenin aan de kaak gesteld en ontmaskerd, toen hij schreef:

„Vanuit het standpunt van de economische voorwaarden van het imperialisme — dat is de export van kapitaal en de verdeling van de wereld door de ‚leidende’ en ‚beschaafde’ koloniale machten - zijn de Verenigde Staten van Europa onder het kapitalisme óf onmogelijk óf reactionair”, en verderop voegde hij eraan toe: „Natuurlijk zijn tijdelijke overeenkomsten tussen kapitalisten en tussen staten mogelijk. In die zin zijn de Verenigde Staten van Europa mogelijk als een overeenkomst tussen de Europese kapitalisten... maar met welk doel? Alleen met het doel om gezamenlijk het socialisme in Europa te onderdrukken.”

Het wereldkapitalisme, dat onverbiddelijk verder gaat op de weg van krisissen en verval. Om te overleven heeft het nieuwe vormen uitgedacht voor de uitbuiting van de massa, niet alleen op nationale schaal, maar ook op wereldschaal, heeft het zijn laatste en meest geraffineerde manier van plunderen bedacht, namelijk het neokolonialisme, heeft het financiële banden en economische en militaire bondgenootschappen tot stand gebracht, waarmee het probeert vele staten in volledige of gedeeltelijke afhankelijkheid te houden, die behoren tot wat wordt genoemd de „tweede wereld”, de „derde wereld”, de „niet-gebonden landen” of de „ontwikkelingslanden”. Al deze begrippen slaan op verschillende politieke krachten die in de huidige wereld actief zijn; ze verhullen en versluieren het klassekarakter van deze politieke krachten, de wezenlijke tegenstellingen van onze tijd, het sleutelprobleem dat vandaag de dag overheersend is op nationale en internationale schaal, de meedoogenloze strijd tussen aan de ene kant de burgerlijk-imperialistische wereld en aan de andere kant het socialisme, het wereldproletariaat en zijn natuurlijke bondgenoten.

Wat deze begrippen en indelingen hoogstens kunnen aangeven is de mate van invloed en inwerking van het wereldkapitaal, internationaal of nationaal, op de verschillende staten en gebieden van de wereld. Ze kunnen ook de meer of minder krachtige steunpunten van het imperialisme en het sociaal-imperialisme aangeven en het bestaan van het streven van de volkeren om te leven in vrijheid en onafhankelijkheid van de supermachten. Maar, wanneer we de zaak vanuit het klassestandpunt bekijken, bestaan er in deze staten, een paar uitgezonderd, antagonistische klassen en de uitbuiting van de ene mens door de andere, ten koste van het proletariaat en de werkende mensen van deze landen en worden zij in een of andere

vorm geregeerd door de bourgeoisie. Het Marxisme-Leninisme leert ons dat in onze tijd landen worden ingedeeld overeenkomstig het sociale systeem dat er heerst, in burgerlijk-kapitalistische landen en socialistische landen. De theorieën over het zogenaamde tussenstadium van niet-kapitalistische ontwikkeling, zijn bedoeld om het echte socialistische streven dat in veel landen bestaat, te saboteren, om ideologische verwarring te veroorzaken en om de strijd van de progressieve krachten te ondermijnen.

Op dezelfde manier gaan de Marxisten bij het beoordelen van de politiek die door verschillende staten en regeringen wordt gevoerd ook uit van het klassestandpunt, van de positie die deze regeringen en landen innemen tegenover imperialisme en socialisme, tegenover hun eigen volk en de reactie. Op basis van deze lessen bouwen de revolutionaire beweging en het proletariaat hun strategie en tactiek, vinden en verenigen zij zich met hun echte bondgenoten in de strijd tegen het imperialisme, de bourgeoisie en de reactie. De begrippen „derde wereld”, „niet-gebonden landen” of „ontwikkelingslanden” scheppen de illusie onder de brede massa's die vechten voor nationale en sociale bevrijding dat er zogenaamd een dak gevonden is waaronder ze beschut zitten tegen de dreiging van de supermachten. Deze begrippen verzwijgen echter de werkelijke situatie in de meerderheid van deze landen, die op de een of andere manier, — politiek, ideologies en ekonomies — gebonden zijn aan en afhankelijk zijn van de twee supermachten en de vroegere koloniale machten.

De Joegoslavische revisionisten verdedigen het idee van „niet-gebonden landen”. Volgens hen horen bij deze groep alle landen die zich niet verbonden hebben door militaire verdragen met de imperialistische en revisionistische grootmachten, vooral met de NAVO en het Warschau-pakt. Maar veel van deze landen zijn, zonder formeel deel te nemen aan deze twee militaire blokken, zo sterk verbonden met de supermachten en de grote kapitalistische landen door een reeks verdragen en overeenkomsten, dat het woord „niet-gebonden” een erg holle klank heeft.

Deze positie van de „niet-gebonden” beweging werd bevestigd door de Conferentie van Colombo. Met moeite slaagde men er daar in de uiteenlopende standpunten en de tegengestelde politieke doeleinden die individuele landen of groepen van deelnemende staten nastreven, te verbergen. Dit keer sprak niemand zich uit tegen of deed openlijk een aanval op de Verenigde Staten van Amerika en de Sovjet-Unie of stelde zich op tegenover hun agressieve en oorloghitserige politiek en activiteiten. Maar zij vonden het gunstig en voordelig een aanval op Frankrijk te doen!

Veel staten die zich voordoen als niet-gebonden hebben onderling defensieve en offensieve militaire verdragen gesloten, waaraan ook imperialistische machten deelnemen. Geen van de deelnemers heeft deze verdragen opgezegd. Het Sovjet-sociaal-imperialisme probeert een „Aziatische Veiligheidsverdrag” op te zetten, morgen een soortgelijk verdrag over „Afrikaanse Veiligheid” enzovoort. Dit zijn allemaal verschillende vormen van organisatie bedoeld om een zogenaamd niet-gebonden land te veranderen in een land dat in alle opzichten tot slavernij gebracht is.

De leuze „niet-gebonden” landen geeft de verkeerde indruk dat een groep staten is gevormd die de mogelijkheid heeft „zich te verzetten” tegen de blokken van de supermachten, wekt de indruk dat al deze landen, zonder uitzondering,

anti-imperialisties zijn, zich verzetten tegen oorlog, zich niet de wet laten voorschrijven door anderen, dat zij „demokraties” zijn of zelfs „socialisties”. Dit helpt de pseudo-demokratiese en tegen het volk gerichte positie te versterken van de leidende groepen van sommige „niet-gebonden landen” en het wekt de indruk bij de volkeren van deze landen dat wanneer hun leiders betrekkingen, van welke aard ook, aangaan of verbreken met de imperialisten en de sociaal-imperialisten, openlijk of in het geheim, zij dat niet alleen doen in de hoedanigheid van „volksregeringen”, maar ook in de hoedanigheid van een groep staten „waarmee zelfs de supermachten rekening moeten houden.”

Onze Partij is van mening dat aan de volken openlijk moet worden verteld hoe het ervoor staat, omdat alleen op die manier hun werkelijke eenheid, de eenheid van de echte anti-imperialistiese en progressieve staten en regeringen, wordt bevorderd. Om de volkeren te verenigen in de strijd voor vrijheid, onafhankelijkheid en sociale vooruitgang, tegen elke onderdrukking en uitbuiting door wie dan ook, is het op de eerste plaats nodig de scheidslijn te trekken, om duidelijk te maken wie hun hoofdvijand is, tegen wie zij moeten vechten en met wie zij zich moeten verenigen.

Hun vijanden zijn het imperialisme, het sociaal-imperialisme en de internationale grootbourgeoisie, die een politiek bedrijven van expansionisme en uitbuiting van de landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika. De supermachten en het wereldkapitaal willen al de internationale vormen en instellingen intact houden die gevestigd zijn in de vroegere koloniale periode. Wanneer hun belangen worden aangetast, al is het nog zo weinig, zoals in het geval van de verhoging van de prijzen van de olie en een aantal andere grondstoffen, ontsteken zij in woede en aarzelen zij zelfs niet om met oorlog te dreigen tegen de volkeren en landen die de zeggenschap over hun eigen nationale bezittingen willen vestigen en die vechten voor recht en gelijkheid in wereldhandel en economiese betrekkingen.

Maar deze roof en wrede uitbuiting kunnen niet eeuwig doorgaan. Op dit moment is economiese dekolonisatie aan de orde van de dag en er is niets dat dit nieuwe revolutionaire proces dat op het wereldtoneel verschenen is, kan stoppen. De volkeren hebben het niet te ontkennen recht volledige zeggenschap te krijgen over hun natuurlijke hulpbronnen en ze te nationaliseren. Hoe langdurig en heftig het verzet en de tegenaanval van de imperialisten en andere uitbuiters ook mogen zijn, niets kan het bereiken van dit doel voorkomen. Niets kan de strijd van de volkeren stoppen voor gelijkheid op het gebied van de internationale handel en voor het verzekeren dat het inkomen dat wordt verkregen uit de verkoop van de grondstoffen wordt gebruik om hun eigen industrie en kuituur te ontwikkelen en hun levensomstandigheden te verbeteren.

De strijd van de volkeren voor economiese onafhankelijkheid is op de eerste plaats gericht tegen de supermachten, tegen de monopolies van de imperialistiese staten, tegen de multinationals. Daarom moeten het proletariaat en al degenen die voor de revolutie en het socialisme zijn, hun strijd nauw verbinden met de strijd van de volkeren voor vrijheid en onafhankelijkheid. Dit kan alleen gedaan worden door vastberaden strijd tegen de bourgeoisie van het eigen land, door strijd tegen imperialisme en roofzuchtige oorlog. Dat is ook de meest effectieve en directe hulp die het proletariaat kan geven aan de bevrijdingsbeweging van de volkeren. De agressieve politiek en de kontra-revolutionaire activiteit van de supermachten, de internatio-

nale grootbourgeoisie en de reactie ontwikkelen zich, terwijl zich grote en onverzoenlijke tegenstellingen voordoen tussen imperialisme en sociaal-imperialisme, tussen hen en hun eigen bondgenoten. Deze tegenstellingen, die tekenen zijn van hun zwakte en van de krachtige slagen die de revolutionaire strijd van het proletariaat en de strijd van de volkeren voor vrijheid hen heeft toegebracht, bevestigen opnieuw de onsterfelijke stellingen van Marx, Engels, Lenin en Stalin betreffende de ontwikkeling van de burgerlijke maatschappij en de proletarische strategie van de revolutie.

De belangrijke crisis die de twee supermachten en hun bondgenoten heeft getroffen heeft een duidelijk verzwakkende uitwerking op de agressieve bondgenootschappen die zij opgezet hebben. Ze heeft veel landen van de wereld in al de werelddelen geschokt en heeft de terechte verdenking opgewekt dat het ongeluk dat hen treft zijn oorzaak vindt in de agressieve en roofzuchtige activiteiten van het VS-imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme. Die verdenking heeft scheuren in de bondgenootschappen veroorzaakt, zodat sommige landen zich gedeeltelijk of geheel ervan losgemaakt hebben. Nu eens openlijk, dan weer in het geheim, maar steeds actief en doorwerkend, groeit het wantrouwen tegen hen voortdurend.

Het is nu duidelijk dat noch de VS-imperialisten, noch de Sovjet-sociaal-imperialisten hun hegemonie kunnen opleggen aan hun respectieve partners in het NAVO-blok en het Warschau-pakt, zoals zij willen. De diepe barsten in de militaire, economische en politieke blokken van het imperialisme en sociaal-imperialisme worden elke dag verontrustender voor de supermachten. De middelpuntvliedende krachten worden elke dag duidelijker en actiever, zowel in de Westerse kapitalistische burgerlijke staten als in de Oostelijke revisionistische staten.

Binnen het revisionistische blok houdt het Sovjet-sociaal-imperialisme zijn „bondgenoten” scherp onder bewaking om elke poging om uit het gelid te stappen te voorkomen. Desondanks bestaan er overal in het geheim politieke vijandschappen en ideologische verschillen, al is het niet zo openlijk als in Tsjecho-Slowakije in de tijd van Dubcek, die in de openbaarheid komen in verschillende gebieden en in verschillende vormen, vooral rond economische kwesties. Al de onvrede die blijkt in de betrekkingen tussen de revisionistische landen en de Sovjet-Unie wordt verborgen achter de theorieën van „bepaalde soevereiniteit” en „economische integratie”, afgekondigd door Breznev, wat in andere woorden betekent dat in het belang van het „socialisme” de Sovjet-dwingelandij over hen in stand gehouden moet worden en niet mag worden bestreden.

De wrijving tussen de revisionistische staten van het oosten en de Sovjet-Unie, hun onvrede, wordt verder aangewakkerd door het VS-imperialisme en zijn bondgenoten. De Verenigde Staten van Amerika spannen zich enorm in om het sociaal-imperialisme te verzwakken, om het streven naar hegemonie daarvan in te dammen, om de satellieten af te splitsen van de Sovjet-Unie en ze dichter naar zichzelf toe te trekken.

En dat is ook de wens van de satellieten van de Sovjet-Unie. Zij hopen en hopen nog steeds dat deze tendens zich ontwikkelt met de hulp van de Verenigde Staten van Amerika. Bewust van de economische zwakte van de Sovjet-Unie, haar dringende behoefte aan technologie, en vooral haar dringende behoefte om internationaal geld los te krijgen voor de bewapening, probeert het VS-imperialisme nu het beste van de situatie te maken en zijn plannen in praktijk te brengen. Het geeft

kredieten aan de Sovjet-regering, maar geeft ze ook aan de andere revisionistische landen en moedigt tegelijkertijd de Westerse kapitalistische staten aan hun kapitaal in deze landen te investeren. Deze onderneming wordt nog vergemakkelijkt door het feit dat in deze krisistijd het Westeuropese kapitaal economische expansie zoekt waar het maar kan.

Ondanks haar inspanningen om haar satellieten onder het politieke en militaire juk te houden, ekonomies onderworpen en geketend met vele stalen kettingen, is de revisionistische Sovjet-Unie verplicht hen toe te staan betrekkingen aan te knopen met de Verenigde Staten van Amerika en de andere grote kapitalistische landen van West-Europa om kredieten aan hen te vragen en die van hen te aanvaarden. Natuurlijk moeten zij voor elk krediet ekonomies-politieke onderpanden geven en precies dat maakt de sociaal-imperialisten het meest ongerust.

Van hun kant proberen de Sovjets bressen te slaan en de Westerse landen te infiltreren. Deze landen maken veel ophef over wat er in Portugal gebeurde, over de inmenging van de Sovjet-Unie door middel van de revisionistische partij van Cunhal. En inderdaad werd er zo'n poging ondernomen. Maar al de ophef werd meer gemaakt voor de sensatie dan uit vrees dat de Sovjets mogelijk een voet aan de grond zouden krijgen op het Iberies schiereiland.

Tegenwoordig zijn de tegenstellingen binnen de politieke, militaire en ekonomiese bondgenootschappen die geleid worden door het VS-imperialisme erg scherp geworden. De ruzies en de wedijver tussen de monopolies van West-Europa en Japan enerzijds en de monopolies van de Verenigde Staten van Amerika anderzijds, hebben nu een nieuw stadium bereikt waarin elke partij probeert zichzelf maximaal te verzekeren van de beste posities, privileges en gunsten. De tegenstellingen tussen hen zijn verder verscherpt ten gevolge van de energiekrisis en de grondstoffenkrisis, het kleiner worden van het gebied waarnaar kapitaal geëxporteerd kan worden en de toenemende moeilijkheden bij het veilig stellen van winsten door middel van neo-koloniale politiek.

Dit bevestigt volkomen de analyse en de voorspelling van Stalin in 1952 toen hij zei:

„Uiterlijk lijkt alles ‚goed te gaan‘; de VS hebben West-Europa, Japan en andere kapitalistische landen op rantsoen gezet; West-Duitsland, Groot-Britannië, Frankrijk, Italië en Japan zijn in de greep van de Verenigde Staten van Amerika gekomen en gehoorzamen gedwee hun bevelen. Maar het zou een vergissing zijn te denken dat deze ‚windstilte‘ door kan blijven gaan in ‚alle eeuwigheid‘, dat deze landen de overheersing en onderdrukking door de Verenigde Staten eindelijk zullen dulden, dat zij niet zullen proberen zich los te maken uit de Amerikaanse slavernij en de weg te nemen van onafhankelijke ontwikkeling.”

Binnen het raam van de bondgenootschappen van het Westen zijn de grootste ruzies die tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Gemeenschap, die, ook ten gevolge van druk en manoeuvres van het Sovjet-blok, de neiging hebben toe te nemen.

Uit concurrentieoverwegingen proberen de Verenigde Staten, teneinde te voorkomen dat de Europese Gemeenschap sterker wordt en zich hecht verenigt, haar leden afzonderlijk te manipuleren en ze tegen elkaar op te zetten. Behalve dat ze de andere zwakke leden in slavernij houden, spannen de Verenigde Staten zich vooral

in om de Duits-Franse toenadering te bemoeilijken door Frankrijk te verzwakken en de Duitse Bondsrepubliek en Groot-Brittannië te steunen.

Het moet worden gezegd dat de landen van West-Europa, ondanks de gemeenschappelijke organisaties die zij hebben opgericht, hun grote individuele inspanningen niet hebben opgegeven om elk voor zich te proberen om zoveel mogelijk concessies en markten over de hele wereld naar zich toe te trekken. Natuurlijk is deze concurrentie gericht tegen de beide supermachten, maar in vergelijking met de economische, militaire en politieke macht van de twee grote staten, en vooral die van het VS-imperialisme, zijn deze landen zwak. Dus slagen deze landen van West-Europa er niet in een vinger in de pap te krijgen zoals ze zo graag zouden willen. En dat niet alleen op economies gebied in de ontwikkelingslanden, maar ook wanneer zij hun stem verheffen over politieke zaken wordt er weinig of geen aandacht aan te besteed. Het Amerikaans imperialisme heeft de situatie zo gemaakt dat het niet alleen de mogelijkheden van het economies binnendringen van deze landen heeft uitgeschakeld, maar het heeft hun partners en bondgenoten ook de mond gesnoerd.

Zoals het Marxisme-Leninisme ons leert, brengt deze situatie het proletariaat en de revolutionaire krachten tot de konklusie dat zij hun strijd op alle fronten moeten verheven tegen het VS-imperialisme, het Sovjet-sociaal-imperialisme en de reaktionaire kapitalistische bourgeoisie, de strijd om de tegenstellingen en de uiteenlopende meningen die bestaan tussen hun vijanden te verdiepen. De vijanden mag geen ogenblik rust gegeven worden om tot overeenstemming te komen, om hun krachten te bundelen en om zich te organiseren voor een gevecht met nieuwe kracht tegen de revolutie, het socialisme en de volkeren. In deze strijd zijn al diegenen bondgenoten van het proletariaat die onderdrukt worden door en te lijden hebben van de imperialisten, de bourgeoisie en de reaktie, die vrijheid willen en onafhankelijkheid voor hun volkeren, zij die zich verzetten tegen het imperialisme en het sociaal-imperialisme en hun hegemonistische plannen.

Trouw aan de belangen van de revolutie, het socialisme en de volkeren zal onze Partij steun verlenen aan het proletariaat en de volkeren die tégen de supermachten en vóór hun vernietiging zijn, tégen de kapitalistische en revisionistische bourgeoisie en vóór haar omverwerping.

De supermachten proberen, met bet oog op de crisis waarin ze verkeren, de vele onderlinge tegenstellingen en de tegenstellingen met hun bondgenoten en met de volkeren, nieuwe vormen van samenwerking te vinden ondanks hun uiteenlopende belangen, proberen nieuwe demagogische theorieën te bedenken, nieuwe tot slavernij leidende plannen op te stellen en de wereld opnieuw te verdelen in nieuwe invloedssferen en markten.

Nog nooit eerder is er zo'n golf van propaganda en diplomatieke afleidingsmanoeuvres over de wereld gegaan als die welke de imperialisten en sociaal-imperialisten op het ogenblik veroorzaken. Dat heeft de bedoeling om de hegemonistische en expansionistische politiek van de supermachten goed te praten, om hun agressie te rechtvaardigen en hun oorlogsvoorbereidingen te verhullen. Zowel in het Westen als in het Oosten beweren de imperialistische en sociaal-imperialistische leiders dat de mensheid in een tijd van „verminderde spanning” leeft, dat de „koude oorlog” en de konfrontatie tussen de supermachten, die de dreiging van een botsing met zich meebrengt, plaats gemaakt heeft voor „ontspanning”, vreedzame koëxistentie, „in-

ternationale overeenstemming”, „algemene veiligheid”, enzovoort, dat het gevaar voorbij is en de dreiging van oorlog en onheil geweken is. Door middel van deze hoogdravende leuzen proberen de supermachten, de internationale bourgeoisie en de reactie de volkeren te bedriegen, hun verzet te verzwakken en de imperialistische controle en overheersing op te dringen.

De Volksrepubliek Albanië is het niet eens met de zogenaamde theorie over de noodzaak om „het evenwicht tussen de supermachten” te bewaren als een voorwaarde of een basis voor het vermijden van oorlog en het verdedigen van de vrede, en ze stelt die theorie openlijk aan de kaak. Ze verwerpt de imperialistische opvattingen over het handhaven van „invloedssferen” als zogenaamde factoren voor stabiliteit en veiligheid, de opvattingen over „beperkte soevereiniteit” en „onderlinge onafhankelijkheid in de wereld”, over „opsplitsing in twee tegenpolen”, de politiek van chantage, enzovoort. Deze zogenaamde „theorieën en leerstellingen”, uitgevonden in Moskou en Washington, zijn bedoeld om het idee te verspreiden dat geen staat of natie kan leven zonder de overheersing en de voogdij van de ene of de andere supermacht, een idee dat neerkomt op overgave.

De geschiedenis van Europa heeft bewezen dat het „evenwicht van krachten” tussen de grootmachten altijd een wapen geweest is in de handen van de uitbuitende klassen om de nationale bevrijdingsbewegingen en revolutionaire bewegingen te onderdrukken. Interventie is altijd het wapen geweest van het systeem van evenwicht, om het te herstellen als het verstoord was of om het te bewaken tegen mogelijke verstoring.

Vrede en internationale veiligheid in Europa en in de wereld worden niet bereikt door de vestiging van „harmonie” en „evenwicht” tussen de supermachten, ‘maar door strijd tegen imperialistische druk en interventie, door inspanningen voor de bevrijding van de volkeren, door de versterking van nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit.

De supermachten zijn groothandelaren in wapens, wat tegenwoordig de meest winstgevende handel aan het worden is. Oppervlakkig bekeken lijkt het misschien alsof deze wapens de mogelijkheid om te vechten van de landen die deze wapens ontvangen, vergroten en versterken. In werkelijkheid vormt deze handel een nieuwe lus om de nek van de kopers, kettingen die hen aan handen en voeten binden. Niet alleen kunnen deze wapens nooit gebruikt worden tegen de verkopers en hun bondgenoten, bij een eventuele agressie van hun kant, maar ze kunnen zonder toestemming van de verkopers zelfs tegen niemand gebruikt worden.

Door middel van wapenhandel moedigen de supermachten kleine wapenwedlopen aan tussen kleine en middelgrote landen, wat dan ruzies en conflicten veroorzaakt tussen buurlanden, wat leidt tot plaatselijke oorlogen en de weg vrij maakt voor de expansie en het hegemonisme van de Verenigde Staten van Amerika en de Sovjet-Unie. Zowel door de wapenhandel als door de oorlogspsychose die zij met krachtige propaganda ontwikkelen, proberen de twee supermachten vooral binnen te dringen in Afrika, het Midden-Oosten, Latijns-Amerika en Azië.

In deze landen wedijveren de Verenigde Staten van Amerika en de Sovjet-Unie met elkaar. Om verscheidene landen van deze gebieden te onderwerpen, organiseren zij klikken die zogenaamd voor de bevrijding zijn, helpen die groepjes aan de macht en zorgen ervoor dat zij onderling met elkaar in conflict geraken volgens het prin-

cipe „verdeel en heers”. In werkelijkheid zijn zowel het VS-imperialisme, op zijn openlijke en wrede manier, als het Sovjet-sociaal-imperialisme, eveneens op zijn manier die even wreed is maar vermomd achter pseudo-socialistische propaganda, aan het werk om de betrekkingen te vergiftigen, om de tegenstellingen tussen de volkeren aan te wakkeren en op de blazen, om zo hun eigen belangen te bevorderen, om vlootbasissen in diverse landen te vestigen, om militaire bondgenootschappen op te bouwen, om tot slavernij leidende handelsovereenkomsten af te sluiten enzovoort.

Eén van de meest kenmerkende voorbeelden van deze politiek van de twee supermachten is te zien in het Midden-Oosten, waar het vooral om de olie gaat. De vijandelijkheden tussen de Arabiese volkeren en Israël, de situatie van de Arabiese volkeren onderling, die verdeeld zijn en onderlinge geschillen hebben die verergerd worden door de intriges van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten, zijn een gevolg van dit sleutelprobleem, namelijk van het streven van de twee supermachten om de oliebronnen in hun greep te krijgen. Het bloed van de Arabiese volkeren is vergoten en wordt vergoten vanwege deze rijkdom. Het VS-imperialisme helpt Israël openlijk om de Arabiese wereld verdeeld te houden. De Sovjet-Unie helpt zogenaamd de Arabiese volkeren door hen wapens te verkopen, terwijl het grote aantallen Sovjet-joden naar Israël stuurt, waar zij gebruikt worden als kanonnenvlees tegen de Arabiese volkeren.

Tegelijkertijd proberen de supermachten ook elkaar te verdringen. Ondanks het feit dat het duidelijk aan de kant van Israël staat, slaagde het VS-imperialisme er niet alleen in „bevriend” te blijven met Saoedi-Arabië en de Emiraten aan de Perziese Golf, maar het slaagde er ook in de Sovjet-posities in het gebied te ondermijnen. Het opzeggen van het verdrag tussen Egypte en de Sovjet-Unie door Egypte en het wegsturen van de agressieve Sovjet-vloot uit zijn havens betekent een nederlaag en geen overwinning voor het Sovjet-sociaal-imperialisme.

Nu zijn het eerder de Amerikanen die het in dit gebied voor het zeggen hebben. Natuurlijk zit het Sovjet-sociaal-imperialisme niet werkeloos toe te kijken met de handen in de schoot. Het probeert zijn verlies in Egypte goed te maken door zich vast te bijten in de posities die het al heeft in een aantal Arabiese landen, of door te proberen zich een aantal nieuwe basissen te verschaffen door zich te verbinden met nieuwe „vrienden”.

Op het Afrikaanse continent is de strijd tussen de twee supermachten pas begonnen en er zal voorlopig nog geen eind aan komen. Het VS-imperialisme heeft lang geleden zijn eigen basissen daar opgezet. Zijn imperialistische belangen zijn hier ook verweven met de belangen van de Westeuropese bondgenoten en gezamenlijk vormen zij een machtige barrière tegen het binnendringen van de Sovjet-Unie in dit gebied.

De gebeurtenissen in Angola worden rondgebaaid als een groot Sovjet-„succes”, hetgeen het sociaal-imperialisme helpt zich voor te doen als een bevrijder van de volkeren. Het helpt ook het VS-imperialisme en het kapitalisme van de hele wereld de psychose aan te wakkeren van anti-kommunistiese angst en van oorlog, hoewel het kommunisme er helemaal niets mee te maken heeft. De huidige strijd van de Afrikaanse volkeren is een opstand tegen de inmenging en de roof door de twee supermachten.

De grote imperialistische machten proberen zoveel mogelijk voordeel te halen uit de moeilijke economische en sociale omstandigheden van de volkeren, de landen en staten van Afrika, waar zij duizend-en-één intriges op touw zetten en weer ont-rafelen. Dit zijn nooit ophoudende intriges, op touw gezet om het heropleven tegen te houden van dit grote werelddeel, met een bevolking die eeuwen in armoede heeft geleefd maar die een oude kuituur heeft, die nieuwe kracht en energie heeft, die zich door imperialisme, sociaal-imperialisme en wereldkapitaal niet zal laten afhouden van de juiste weg naar vooruitgang, vrijheid, democratie en volledige onafhankelijkheid en soevereiniteit van deze staten.

Onze Partij verdedigt de stelling dat zowel wanneer de supermachten samenwerken als wanneer zij ruzie maken, het anderen zijn die de rekening moeten betalen. De geheime verstandhouding en de wedijver tussen de supermachten zijn de twee kanten van één tegenstrijdige strategie om de volkeren te beroven van hun vrijheid en om de wereld te overheersen. Zij houden hetzelfde gevaar in; daarom zijn de twee supermachten de belangrijkste en grootste vijanden van de volkeren. Daarom moet men nooit vertrouwen op het ene imperialisme om tegen het andere te vechten of om eraan te ontkomen.

Er zijn staten die, zich bewust van de dreiging van de ene of de andere supermacht, hun verdediging baseren op de militaire bescherming door de Verenigde Staten van Amerika of de Sovjet-Unie. Maar militaire bescherming door de supermachten is een bedriegelijke verdediging, omdat hun doel is het „verdedigde” land te veranderen in een protektoraat. Schuilen onder de „verdedigings-paraplu” van de supermachten gaat altijd gepaard met politieke en economische concessies, met concessies in de sfeer van de nationale soevereiniteit en beperkingen op het gebied van beslissingen nemen over binnenlandse en buitenlandse vraagstukken.

De volkeren moet niet in de val trappen van het zogenaamde „anti-imperialistische front” gepropageerd door de Sovjet-sociaal-imperialisten, waarin zij al degenen proberen te strikken die zich verzetten en vechten tegen het VS-imperialisme. Zich aansluiten bij dit „front” betekent de hoogste belangen van zijn land opofferen, het volk blootstellen aan gevaar, een handlanger worden van de sociaal-imperialisten en kanonnenvlees worden voor de ambities die zij nastreven. De tegenstellingen tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten van Amerika zijn geen tegenstellingen tussen socialisme en imperialisme, zoals Moskou het probeert voor te stellen, maar tegenstellingen tussen twee grote imperialistische machten.

De burgerlijke en revisionistische propagandisten hebben tegenwoordig de mond vol over „veilige grenzen”, „afzien van het gebruik van geweld”, „vreedzame samenwerking”, enzovoort, waarbij de Konferentie van Helsinki als voorbeeld wordt genoemd. Onze Partij heeft in die tijd haar standpunt over die konferentie bekend gemaakt en heeft haar een „bijeenkomst van Europese onveiligheid” genoemd. We hebben haar vanaf het eerste ogenblik veroordeeld en we hebben geweigerd eraan mee te doen. We hebben zo gehandeld op grond van een Marxisties-Leninistische analyse van de gebeurtenissen. Het waren niet alleen de Sovjet-revisionisten die deze konferentie wilden, maar de imperialisten van de Verenigde Staten ook. Zij wilden haar als een adempauze om de crisis te boven te komen, om hun krachten te verzamelen, om zich te versterken, en om de illusie te wekken dat Europa veilig is, dat het niet zal worden aangevallen door de Sovjets, omdat het zal worden verde-

digd door de Amerikanen. Louter voor de schijn probeerden de supermachten de situatie in ons werelddeel te bevriezen, vooral de betrekkingen tussen de twee blokken van Oost en West.

De Konferentie van Helsinki was een komedie met de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten als hoofdrolspelers. Al de anderen die eraan mee deden, geloofden niet dat zij iets uit zou halen, noch vóór noch na de bijeenkomst. De berg baarde een mis. In werkelijkheid is er niets veranderd in vergelijking met vroeger, behalve dan dat er pogingen zijn gedaan om de indruk te wekken dat er tussen de staten van Europa, met uitzondering van Albanië, een erkenning van de politieke en ideologische status-quo en een verder ontwikkelde economische samenwerking tot stand zijn gekomen. Op al deze gebieden is niet alleen de status-quo niet gehandhaafd, maar zijn er nieuwe conflicten opgelaaid, zoals dat tussen Griekenland en Turkije.

Het geroep van de bonzen in het Kremlin over een „gevoel van vreedzaamheid na Helsinki” is toegenomen, maar tegelijkertijd zijn de activiteiten van de Sovjet-vloot ook toegenomen en die is nu begonnen op verwaande manier de zeerechten te schenden van de vredelievende landen in het noorden van Europa en probeert zijn overheersing over al de zeeën van het noorden tot stand te brengen.

Wat betreft de zogenaamde beveiliging van Europa tegen een wereldoorlog, die is geen stap verder gekomen. Sterker nog, dat kan niet, want noch het Oosten noch het Westen kunnen zichzelf ontwapenen en zelfs niet de kleinste poging in die richting doen, omdat dat zowel de Sovjet-Unie als de Verenigde Staten van Amerika zou schaden. De twee imperialistische machten zijn onophoudelijk bezig hun offensieve wapens en hun atoomwapens te vermeerderen. De SALT-besprekingen zullen ook geen enkel resultaat opleveren; ze zijn vastgelopen. De partijen in het gesprek stellen zich gewoon tevreden met vruchteloos gepraat.

De campagne over ontwapening die de supermachten voeren, hun eindeloze plannen en schema's, de konferenties en gesprekken die al jaren aan de gang zijn, zijn bluff en oplichterij om de aandacht af te leiden van hun bewapening. Hun doel is om de andere volkeren en staten te dwingen om zich te verzoenen met en hun goedkeuring te hechten aan het monopolie over atoomwapens en andere moderne wapens van de Verenigde Staten van Amerika en de Sovjet-Unie, en om hun recht te erkennen om ongecontroleerd en onbeperkt te bewapenen en zonder ophouden te werken aan het verbeteren van de technologie van wapens voor massale uitroeiing.

De imperialisten en de sociaal-imperialisten weten dat zij, door hun voorraden en hun monopolie over de productie van moderne wapens te handhaven, ook hun chantage en bedreiging kunnen handhaven, de angst en de onveiligheid die hun militair apparaat veroorzaakt bij anderen, en de voortdurende druk die hun wapens uitoefenen zelfs als zij niet worden gebruikt.

De problemen van oorlog en vrede hebben altijd de volkeren van de wereld bezig gehouden, de brede werkende massa's die niet willen dat weer een nieuwe ramp de mensheid treft. Het gevaar is reëel. De supermachten bereiden zich voor op een wereldoorlog en, behalve dat zij zich daarvoor onbeperkt bewapenen, proberen zij ook de omstandigheden te scheppen die ze gunstig vinden door de burgerlijke klieken in verscheidene landen tegen elkaar uit te spelen door nationalistiese gevoelens aan te wakkeren om de volkeren zo met elkaar aan het bakkeleien te krijgen, enzovoort.

Al deze activiteiten en deze afschuwelijke methodes van de supermachten leiden tot de voorbereiding van een volgende wereldoorlog.

Deze voorbereidingen gaan gepaard met chantage en veel dreigementen, op touw gezet door het VS-imperialisme, Sovjet-sociaal-imperialisme of zelfs door andere kapitalistische burgerlijke landen. Ze hebben met succes het idee gelanceerd dat de toekomstige oorlog die in de maak is — of het een totale of een plaatselijke is — en die door de ene of de andere supermacht begonnen kan worden, een bliksemoorlog zal zijn, zo kort dat binnen drie of vier dagen de Sovjet-sociaal-imperialisten heel Joegoslavië bezetten (waarbij Albanië, volgens hen, „in één hap mee opgeslokt zal worden”), en zo zullen de Sovjet-tanks de oostkust van de Atlantische Oceaan tot Portugal bereiken in een dag of tien! Dit is de volkomen onjuiste psychose die elke dag wordt gestimuleerd door de propaganda van de supermachten om de staten en de volkeren te intimideren, om hun verdediging te verzwakken, om de waakzaamheid en het moreel van de volksmassa's te verminderen, om hun revolutionaire wil om te vechten voor vrijheid en onafhankelijkheid te ondermijnen. Onze Partij stelt dat deze propaganda en deze opvattingen een speciale strategie en taktiek vertegenwoordigen, bedoeld om te komen tot imperialistische en sociaal-imperialistische beheersing en overheersing van het nationale politieke, economische en militaire leven van alle staten. Daarom moeten ze beslist worden bestreden. Wat betreft „Albanië is maar één hap” — pas op, heren, want socialistisch Albanië is een flinke kluit die in jullie keel zal blijven steken en waar jullie je in zullen verslikken! Als de Sovjet-sociaal-imperialisten zo'n avontuurlijke onderneming tegen ons land zouden wagen, zouden zij een onherstelbare nederlaag lijden.

Hetzelfde geldt ook voor het VS-imperialisme. Zou het zo'n agressie durven plegen, dan komt het hier niet meer levend vandaan. De lessen van zijn nederlaag in Vietnam en Cambodja liggen nog erg vers in het geheugen. In elk land zijn vrijheid en onafhankelijkheid vooral afhankelijk van de aangenomen houding; wil je vrij leven en met opgeheven hoofd of gebogen en als slaven. Als een volk vastbesloten is vrij te leven en voorbereid is op strijd, dan wordt de chantage teruggeslagen, dan herleeft de kracht, dan neemt de moed van het volk toe en dan is het moeilijk voor de agressor om aan te vallen. Zo denkt ons volk erover en het vertelt dit standpunt ook ronduit aan elke vijand die het idee mocht hebben dat hij in Albanië een „gemakkelijke overwinning” kan behalen. Ons volk is nooit bang geweest en is ook nu niet bang voor welke macht dan ook, ongeacht of het een grote macht is of een middelgrote, en ongeacht hoe goed ze bewapend is, die een aanval op ons land zou durven doen. Ons volk zal dapper en verstandig vechten en met alle beschikbare middelen, in de overtuiging dat het de agressors zal verslaan, wie het ook zullen zijn. Deze houding is gebaseerd op de solide werkelijkheid van ons land, op de stalen eenheid van het volk, op het verheven doel van het verdedigen tegen elke prijs van de vrijheid en onafhankelijkheid van het vaderland en van de grote overwinningen van de socialistische opbouw, op de gevoelens waarmee de Partij iedereen heeft bezielde, jong en oud; zij is gebaseerd op de intensieve militaire training van het hele volk (iedereen is ook soldaat) en op de vorm van het grondgebied van Albanië. Het zal de agressors niet meevallen om een „gemakkelijke overwinning in Albanië te behalen”. Integendeel, zij zullen hier zelf de dood vinden. De vijanden kunnen zeker zijn van één ding: dat zij nooit een voet op onze bodem zullen zetten, dat hun wapens en

hun bommen nooit in staat zullen zijn het grote verzet te breken, net zo min als de geest van heldhaftigheid en de warme vaderlandslievende gevoelens van het Albanese volk.

Lenin leert ons dat de oorlog uitbreekt in het stadium waarin de tegenstellingen het hevigst en het meest met elkaar in botsing zijn, als al het gepraat, de propaganda en de „ekonomiese hervormingen” niet langer in staat zijn ze in toom te houden. De imperialisten en de sociaal-imperialisten sturen op oorlog aan. Maar zij kunnen niet helemaal vrij doen wat zij willen. Veel factoren oefenen invloed uit op de kwestie. Oorlog kan uitbreken in Europa, maar ook in Azië, tegen socialisties China, of in andere gebieden, zoals bijvoorbeeld in het Midden-Oosten, waar zo veel tegenstellingen door elkaar heen lopen en zulke gevaarlijke gebeurtenissen plaatsvinden. Geen enkele mogelijkheid kan worden uitgesloten. Waar het om gaat is dat de volkeren niet in fatalisme moeten vervallen, niet passief toe moeten kijken en onvoorbereid getroffen worden; ze moeten voorbereid zijn op het ergste en ervoor vechten dat het niet gebeurt.

Het Marxisme-Leninisme leert ons dat het imperialisme en de oorlogszoekers worden verzwakt door de revolutionaire strijd en de bevrijdingsstrijd van de volkeren. Als een agressieve imperialistische oorlog niet kan worden voorkomen, dan is het de taak van de revolutionairen en het proletariaat om er een bevrijdingsoorlog van te maken.

Het moet de volkeren duidelijk gemaakt worden dat de vijanden van de revolutie en het wereldproletariaat, de vijanden van vrijheid en van de onderdrukte volkeren, de aanstichters en de oorzaak van oorlog, dat dat het VS-imperialisme, het Sovjet-sociaal-imperialisme en de reactionaire bourgeoisie van elk land zijn. Deze krachten vormen en vertegenwoordigen het wrede wereldkapitalisme, dat zijn bron vindt in en zijn kracht put uit de onmenselijke uitbuiting van de massa's van de volkeren. Er moet een harde, konsekvente en vastberaden strijd worden georganiseerd tegen deze wrede krachten, tegen hun ideologie en verschillende vormen van organisatie, de verschillende reactionaire en demagogiese partijen, de trusts, de banken en hun minder belangrijke nationale en internationale bondgenootschappen tot hun politieke en militaire bondgenootschappen en hun agressieve legers toe, hetgeen noodzakelijk is om uiteindelijk hun staatsmacht tot in zijn grondslagen te vernietigen.

De huidige situatie vraagt erom dat deze genadeloze strijd op alle fronten wordt gevoerd door alle volkeren van de wereld, door al de progressieve mensen die de werkelijke belangen van hun land na aan het hart liggen en die ze tot het doel van hun strijd en hun leven hebben gemaakt. Als deze strijd wordt geleid door het wereldproletariaat en zijn voorhoede, de kommunistiese partij, die wordt geleid door de onfeilbare theorie van het Marxisme-Leninisme, dan zal hij vastberadener zijn, zonder ophouden worden gevoerd en steeds verder vooruitgaan.

De imperialisten en de sociaal-imperialisten hebben als hun intieme bondgenoten de reactionaire bourgeoisie van elk land waar zij hun invloed uitoefenen. Ze gebruiken deze bondgenoten om voor hen het vuile werk te doen en de zweep te hantieren, dus onderhouden en bewapenen ze hen om hen gereed te hebben als strijdmacht bij een wereldbrand en tegen volkeren die in opstand komen tegen hun binnenlandse en buitenlandse onderdrukkers. Daarom kunnen deze krachten niet van elkaar gescheiden worden. Men kan de een niet bestrijden zonder de ander te be-

strijden; men kan de buitenlandse vijand niet bestrijden, men kan de oorlog niet voorkomen, zonder de binnenlandse reaktionaire bourgeoisie te bestrijden tot zij omver geworpen is. Men moet elke grondslag die de supermachten in een bepaald land gelegd hebben, vernietigen, want op die manier verzwakt en vernietigt men hun invloed over de wereld en de kracht die zij hebben gebouwd op basis van het in slavernij houden van volkeren en landen.

Het is van wezenlijk belang dat wij Marxisten-Leninisten eraan werken om de revolutionaire bezieling op te wekken bij de massa van het proletariaat en zijn trouwste bondgenoten, de boeren, de werkende massa, de progressieve, vaderlands-lievende mensen. Dit moeten we zeker doen, want al de vijanden wedijveren met elkaar om het socialisme te vernietigen, om de revolutie te smoren en om de volkeren in slavernij te brengen.

We moeten onszelf baseren op het mobiliseren van de volkeren en hun kracht, op de eenheid van al degenen die het imperialisties-revisionisties juk van zich af willen werpen. Wij zijn voor de eenheid van het wereldproletariaat en al de echte anti-imperialistische krachten en die krachten die de vooruitgang willen, die, door hun strijd, de agressieve plannen van de imperialistische en sociaal-imperialistische oorlogsstokers willen verijdelen.

Konsekvent in hun Marxisties-Leninistiese lijn waren en zijn de Partij van de Arbeid van Albanië en het Albanese volk tégen de twee supermachten, tégen imperialistische roofoorlog, tégen de monopoliebourgeoisie en de internationale reaktie. Daarom zullen zij ook in de toekomst geen moeite sparen en zullen zij samen met al de andere anti-imperialistische partijen, met al de revolutionairen en met het wereldproletariaat, met al de progressieve mensen, vechten om de plannen te verijdelen en de manoeuvres te doorkruisen van de vijanden en de overwinning van de zaak van de vrijheid en de veiligheid van de volkeren veilig te stellen.

Ons land zal altijd aan de kant van die volkeren staan waarvan de vrijheid en de onafhankelijkheid wordt bedreigd en waarvan de rechten worden geschonden. We hebben dit standpunt herhaaldelijk bekend gemaakt, en niet alleen in goede tijden, maar ook in gevaarlijke; de volkeren van de wereld kunnen er zeker van zijn dat socialisties Albanië aan hun kant staat en geen opoffering vreest.

De belangrijkste taken die vastgesteld zijn door het Zesde Kongres van de Partij op het gebied van de buitenlandse politiek en de betrekkingen van ons land met andere landen, zijn met sukses uitgevoerd. Het leven en de ontwikkeling van de gebeurtenissen hebben de juistheid van de Marxisties-Leninistiese lijn en de standpunten van onze Partij op het gebied van de buitenlandse politiek volledig bewezen.

De internationale positie van Albanië is onwrikbaar. De Volksrepubliek Albanië heeft haar mening over internationale gebeurtenissen en problemen openlijk bekend gemaakt, zonder aarzelen en moedig, en ze heeft altijd vastgehouden aan haar verstandig en onwrikbaar standpunt bij de verdediging van de belangen van ons socialisties vaderland, van de volkeren en van de zaak van de algemene vrede en veiligheid.

Het gezag en het prestige van ons land gaan steeds vooruit. Naar de stem en het woord van socialisties Albanië wordt geluisterd en ze worden gerespekteerd door de

volkeren, de revolutionairen en de progressieven. Haar vele vrienden en sympatisanten houden van en respecteren socialisties Albanië vanwege haar oprechte en principiële politiek.

De Volksrepubliek Albanië voert een onafhankelijke buitenlandse politiek. Haar doel is dat haar mening over buitenlandse politiek goedkeuring vindt bij de progressieve en vrijheidslievende volkeren, bij de revolutionaire progressieve krachten, de echte Marxisten-Leninisten. Daar maken we geen geheim van. Dat is ook in het belang van alle volkeren en van die staten in de wereld die de vrijheid en onafhankelijkheid van ons land respecteren, zonder te letten op verschillen in de economische en sociale orde.

Onze socialistiese Staat mengt zich niet in de binnenlandse aangelegenheden van welk land dan ook waarmee hij politieke, economische of kulturele betrekkingen heeft. Maar dat betekent niet dat omwille van deze betrekkingen, of omwille van goed nabuurschap met de omliggende landen, of omwille van de politiek van niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden, de Albanese Staat zijn mening niet zou geven over internationale politiek in het algemeen en over de ideologische en politieke standpunten van deze staten, net zo goed als zij ook het recht hebben hun opvattingen naar voren te brengen over de ideologische en politieke standpunten van de Albanese Staat.

Wij vinden dat deze houding helemaal geen hinderpaal hoeft te zijn voor economische, kulturele en politieke betrekkingen op die gebieden waarop we gemeenschappelijke belangen hebben, omdat die betrekkingen dienen om de vriendschap tussen de volkeren te ontwikkelen. Wij van onze kant zullen die betrekkingen alleen behandelen vanuit het standpunt van het Marxisme-Leninisme. Het is het recht van de anderen om ze te beoordelen vanuit het standpunt van hun eigen ideologie.

De Volksrepubliek Albanië stelt dat de manier is waarop betrekkingen moeten worden ontwikkeld met zowel de buurlanden als de andere landen waarmee we verschillende soorten betrekkingen onderhouden. Maar de leiders van sommige staten vinden dat het hebben van goede betrekkingen met de buurlanden, in de zojuist genoemde vorm, betekent dat beide partijen hun mond moeten houden over de ideologische lijn die door de ander gevolgd wordt; dat zij dat denken komt door hun politieke en ideologische standpunten. Zij vinden dat handel drijven met een bepaald land betekent ophouden met polemieken, geen mening meer geven over de politiek die dat land voert en de ideologie die dat land erop nahoudt. De polemieken die wij voeren zijn altijd gebaseerd op feiten en zijn goed overwogen. Het betreft dan kritiek op die standpunten en acties, die een internationaal karakter aannemen, die een negatieve invloed uitoefenen in de wereld of die de belangen van onze staat schaden.

Iedereen weet dat zich tussen de verschillende landen voortdurend tegenstellingen ontwikkelen van politieke en ideologische aard, soms zelfs erg scherpe. Maar zonder daarop te letten onderhoudt ons land betrekkingen van goed nabuurschap en economische, commerciële en kulturele betrekkingen met een hele reeks staten. Onze verschillende politieke of ideologische meningen vormen geen belemmering hiervoor.

De imperialisten en de sociaal-imperialisten beweren dat de kleinere staten hun stem niet even luid mogen verheffen over allerlei problemen als de grotere staten.

Het is waar, Albanië is een kleine Staat, maar het kan zo'n standpunt niet aanvaarden. Het verwerpt deze diskriminerende bewering van grote mogendheden-chauvinisme. Ons land is het er niet mee eens dat de internationale politiek een monopolie zou moeten zijn van alleen de grote staten. Deze baseren dat monopolie op hun economische kracht en de machtige propagandamiddelen die zij tot hun beschikking hebben, waarmee zij proberen de mening en de instelling te verspreiden dat de wereld nooit stabiliteit kan vinden, behalve onder hun voogdij. Dat betekent met andere woorden dat degene die wil leven, in slavernij natuurlijk, nooit zou mogen zeggen wat hij denkt, maar vriendelijk zou moeten zijn en een vriendelijke lach op zijn gezicht zou moeten hebben bij het zien van de misdaden, de chantage, het bedrog en het gekonkel van de grote of middel-grote imperialistische, kapitalistische of revisionistische machten. Zij laten deze bovengenoemde beweringen gepaard gaan met de angst voor oorlog en met directe en indirecte bedreigingen aan het adres van deze of gene staat, met het dreigement beloofd krediet in te trekken en met het uitvoeren van deze dreigementen, enzovoort. Die staten, of ze nu groot of middel-groot zijn, die zich onderwerpen aan politieke chantage of die bang zijn voor oorlog, zijn voortdurend in opwinding en verliezen grotendeels, zo niet geheel, het vertrouwen in eigen kracht.

De burgerlijke en revisionistische politici nemen hun toevlucht tot allerlei duivelse manoeuvres, misleiding, list, vleierij en schijnheilig gedrag, al naargelang de omstandigheden in de internationale situatie. Ze proberen het idee te verspreiden - en zijn daar tot op zekere hoogte ook in geslaagd —, dat dat de juiste manier van handelen is, dat op die manier „politiek” bedreven wordt. Volgens hen betekent „politiek bedrijven” steeds weer en bij elke gelegenheid de huig naar de wind hangen, goede relaties onderhouden met deze of gene, niet om iets goeds voor hem te doen, maar om hem te slim af te zijn, zijn echte bedoelingen verbergen door ze te verstoppen achter een glimlach. Politici van dit soort proberen bovendien het valse en schadelijk idee ingang te doen vinden dat degenen die openlijk de rechten van de volkeren verdedigen, die de opvattingen die zij hebben over staten en hun leiders niet verbergen, geen bekwame politici zijn, maar starre en sektarische mensen.

Wij Albanezen zijn een volk dat voor niemand bang is, dat geen angst heeft voor de aanvallen van de vijanden, dat zich niet stoort aan lasterpraatjes, want we zijn overtuigd van de juistheid van onze lijn en vastbesloten die de verdedigen. In geval van oorlog, als we worden aangevallen, hebben we het geweer gereed; op dezelfde manier hebben we onze tong klaar om vijandige lasterpraat te beantwoorden.

De burgerlijke en revisionistische wereld denkt dat zij een land zijn dat alleen staat. Dat is de kapitalistische-revisionistische kijk op de dingen. De imperialisten en revisionisten beschouwen ons land dat zijn deuren gesloten heeft voor de invasie door hun dekadente kuituur en degeneratie, door tot slavernij leidende kredieten, toeristen en spionnen, als geïsoleerd. Zo bezien zijn we werkelijk een geïsoleerd land en we zijn van plan dat te blijven. Maar dat is allemaal in het belang van ons volk. Ons land gaat vooruit en bloeit en ons volk heeft het erg goed. Als we anders zouden handelen zouden we slaven worden. We hebben fascistische slavernij gekend en revisionistische druk en aanvallen, daarom is het voor hen niet gemakkelijk om ons te bedriegen met hun leuzen en hun manier van leven. Wij laten geen fascistische binnen in Albanië en zullen ze ook nooit binnen laten, net zo min als spionnen

en agenten en mensen die burgerlijke en revisionistische degeneratie het land binnen willen smokkelen. Maar we zijn blij als we eerlijke en korrekte mensen kunnen verwelkomen die het goed voor hebben met Albanië en het volk, vrienden van ons land, zelfs als ze andere ideeën hebben als wij. We respekteren hun vriendschappelijke gevoelens en houding tegenover het Albanese volk. Al die mensen zijn hier welkom en zij zijn de vertegenwoordigers van de meerderheid van de mensheid. Met hen zijn we bevriend, met de proletarische en Marxisties-Leninistische revolutionairen zijn we bevriend. Maar de kapitalisten en revisionisten, die de volkeren tot slavernij willen brengen en hen en hun progressieve ideeën willen onderdrukken, waren onze vijanden en zullen dat blijven.

De kapitalisten en de revisionisten meten de graad van isolatie van een land af aan zijn handelsverkeer. Wij hebben handel gedreven en zullen handel drijven met alle landen, met uitzondering van de Verenigde Staten van Amerika, de Sovjet-Unie, Spanje en Israël en een paar andere staten geregeerd door fascisten en racisten. Maar handel levert wederzijds voordeel op. De kapitalisten hebben onze goederen nodig, precies zoals wij een aantal van hun goederen nodig hebben. Als iemand mocht denken dat Albanië dood gaat als een of andere staat, met kwade bedoelingen, weigert deze goederen aan ons te verkopen, dan vergist hij zich sterk. De revisionistische Sovjet-Unie bracht een wrede blokkade tegen ons tot stand, maar Albanië leeft en kan nog duizend jaar leven zonder handel te drijven met de Sovjet-revisionisten, blokkade of geen blokkade.

Kulturele uitwisselingen met verschillende landen zijn een erg goed ding. Wij hebben aan kulturele uitwisseling gedaan en zullen daar in de toekomst ook mee doorgaan, maar op basis van overeenstemming en gelijkheid. Degenen die kulturele betrekkingen met ons willen hebben, moeten onze tradities, gewoontes, gevoelens en voorkeuren respekteren. Dekadente kuituur wordt niet aanvaard in Albanië. Anderen van hun kant hebben het recht datgene te aanvaarden van onze voorstellingen, films, boeken, dat aanvaardbaar is voor hun land. Ook dit is een zaak van wederkerigheid. Ons land brengt dit in zijn contacten met veel staten in praktijk. Behalve met socialisties China, dat onze bondgenoot is, onderhoudt de Volksrepubliek Albanië kulturele betrekkingen met broederlanden als Vietnam en Korea, maar ook met Frankrijk, de Skandinavische landen, Egypte en veel andere landen.

We willen deze betrekkingen verder ontwikkelen en elk jaar nemen de mogelijkheden toe om ze uit te breiden. Natuurlijk hebben we onze eigen kunst, muziek, literatuur, tradities en kuituur, waar we van houden en waarmee we anderen ook kennis willen laten maken. Maar we respekteren ook de progressieve wereldkuituur, waar we uithalen wat bruikbaar is voor ons en verspreiden wat we in ons land kunnen gebruiken.

Onze Partij heeft altijd groot belang gehecht en de gepaste aandacht besteed aan het vraagstuk van het bevorderen en het uitbreiden van internationale betrekkingen op elk gebied, tussen de Volksrepubliek Albanië en de staten die zich uitspreken voor het respekteren van de bekende principes van gelijkheid, soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid, niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden en wederzijds voordeel. In de jaren na het Zesde Kongres van de Partij is de activiteit van de Volksrepubliek Albanië in het internationale strijdperk voortdurend toegenomen en versterkt. Vandaag de dag onderhoudt ons land diplomatieke betrekkin-

gen met 75 staten. De Volksrepubliek Albanië neemt deel aan de activiteiten en de discussies in de Verenigde Naties en veel internationale organisaties, vergaderingen en konferenties over de problemen die de mensheid op het ogenblik bezig houdt.

Trouw en konsekvent vasthoudend aan de principes van het Marxisme-Leninisme en het proletarische internationalisme in haar buitenlandse politiek, hebben de Partij van de Arbeid van Albanië en de Albanese Volksrepubliek er eerst en vooral naar gestreefd om de betrekkingen te ontwikkelen en te versterken van broederlijke vriendschap en strijdbare eenheid, van samenwerking en wederzijdse hulp met de Volksrepubliek China. De hechte vriendschap en samenwerking tussen onze twee volkeren, twee partijen en twee landen zijn gesmeed en gehard in de grote klassenstrijd tegen imperialisme en revisionisme, tegen de hegemonomistische politiek van de twee supermachten, het VS-imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme, en tegen al de reaktionaire krachten in de wereld, in de gemeenschappelijke strijd voor de opbouw van het socialisme en de overwinning van de zaak van de revolutie en het Marxisme-Leninisme. De Partij van de Arbeid van Albanië en het Albanese volk zijn trouwe vrienden en bondgenoten van de Kommunistische Partij van China en het Chinese volk. Onze twee volkeren en landen zijn wapenbroeders met hetzelfde ideaal en worden geïnspireerd door dezelfde doelstellingen en internationale taken. Geen laster of verzinzel van de burgerlijk-revisionistische propaganda kan een schaduw werpen over het Marxisties-Leninistische karakter en de levenskracht van de Albanees-Chinese vriendschap. Onze Partij en ons volk zullen er steeds naar streven de broederlijke vriendschap en samenwerking met het grote Chinese volk, hun roemrijke Kommunistische Partij, het grote volks-China, zuiver en sterk te houden.

De Albanese kommunisten en het Albanese volk zijn geweldig verheugd over de successen die het Chinese broedervolk heeft bereikt onder leiding van de Kommunistische Partij van China bij de socialistische revolutie en de socialistische opbouw in China, bij de klassenstrijd voor de konsolidatie van de diktatuur van het proletariaat en de versterking en vooruitgang van het vaderland. De overwinning van de Grote Proletarische Culturele Revolutie en het vermorzelen van de kontra-revolutionaire samenzweringen van Lioe Sjao-tsjj, Lin Piao en Teng Hsiao-ping hebben een revolutionaire situatie geschapen en hebben de posities versterkt van het socialisme en de diktatuur van het proletariaat in China.

De historische overwinningen die het Chinese volk heeft geboekt in zijn roemrijke revolutie en de opbouw van het socialisme, de schepping van het nieuwe volks-China met het hoge aanzien dat het in de wereld geniet, zijn direkt verbonden met de naam, de lessen en de leiding van de grote revolutionaire kameraad Mao Tse-toeng. Het werk van deze buitengewone Marxist-Leninist betekent een bijdrage aan de verrijking van de revolutionaire theorie en praktijk van het proletariaat. De Albanese kommunisten en het Albanese volk zullen altijd de nagedachtenis van Kameraad Mao Tse-toeng eren, die een groot vriend was van onze Partij en ons volk.

Onze Partij en ons volk zijn blij met deze overwinningen van de Chinese Partij en het Chinese volk en wensen hen nieuwe successen. Onze Partij en ons land ondersteunen krachtig het recht van het Chinese broedervolk en van de Volksrepubliek China om dat onvervreembare deel van hun grondgebied, Taiwan, te bevrijden.

Onze Partij en ons volk hebben met grote blijdschap de grote overwinning verwelkomd die het Vietnamese volk heeft behaald in zijn gewapende strijd tegen het VS-imperialisme en zijn lakeien. De bevrijding van Zuid-Vietnam en de hereniging van het hele land in één enkele staat betekenen de verwezenlijking van de verheven nationale aspiraties van het Vietnamese volk, waarvoor zij ontelbare offers hebben gebracht. Wij willen de strijdbare vriendschap tussen onze twee broederlanden in stand houden en verder versterken.

Onze republiek onderhoudt betrekkingen van vriendschap en broederlijke samenwerking met de Demokratiese Volksrepubliek Korea. Onze Partij en ons volk ondersteunen de rechtvaardige zaak van het Koreaanse volk voor de bevrijding van Zuid-Korea en de hereniging van het land, en zijn strijd tegen de agressieve politiek van het VS-imperialisme.

Een hechte broederlijke vriendschap en een krachtige strijdbare solidariteit, gehard in de strijd tegen het imperialisme en zijn medeplichtigen, bestaat tussen ons volk en het Cambodjaanse volk. We zullen proberen de betrekkingen tussen de Volksrepubliek Albanië en het demokratiese Cambodja verder de bevorderen op basis van deze vriendschap.

Het Albanese volk heeft met vreugde de overwinning verwelkomd die een bekroning was van de langdurige strijd van het volk van Laos tegen de VS-imperialistische agressors en de plaatselijke reaktionairen, evenals de vorming van de Volksrepubliek Laos. Wij zijn voorstanders van het ontwikkelen van vriendschappelijke betrekkingen tussen de twee landen, in het belang van onze twee volken en van de strijd tegen imperialisme en reaktie.

De Volksrepubliek Albanië is altijd voorstander geweest van het ontwikkelen van normale betrekkingen met de buurstaten op basis van de bekende principes van gelijkheid, respekt voor staats-soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid, niet-inmenging in eikaars binnenlandse aangelegenheden en wederzijds voordeel. De ontwikkeling van betrekkingen op basis van de politiek van goed nabuurschap beantwoordt aan de belangen en de aspiraties van de volkeren van de buurlanden en de Balkan om te leven in vriendschap en een goede onderlinge verstandhouding. Ons land onderhoudt normale handels- en kulturele betrekkingen met Joegoslavië, die voordelig zijn zowel voor ons als voor de Joegoslaven.

Onze politiek tegenover Joegoslavië is niet veranderd en zal niet veranderen mits ook de Joegoslaviese regering korrekt is tegenover ons. De verklaring van de Partij van de Arbeid van Albanië dat in geval van eventuele agressie tegen Joegoslavië door de Sovjet-Unie of een andere macht het Albanese volk het Joegoslaviese volk zal bijstaan, zal altijd van kracht blijven. Maar de Joegoslaviese kant moet deze stellingname van Albanië beantwoorden met billijke en korrekte daden tegenover ons.

De Joegoslaviese staat heeft natuurlijk het recht om die politiek te voeren die hij het redelijkst vindt, maar de Albanese Staat heeft ook het recht kritiek te leveren op die daden die schadelijk zijn voor het goede nabuurschap tussen onze twee landen. De Joegoslaviese regering doet concessies aan de Sovjet-sociaal-imperialisten, verleent hen faciliteiten en laat de oorlogsschepen van hun agressieve vloot toe in haar havens. Dat is haar eigen zaak, maar het gaat ook Albanië aan en de andere Balkan-landen en de landen rond de Middellandse Zee.

Als een echte Marxisties-Leninistische partij heeft onze Partij altijd een juiste houding aangenomen met betrekking tot onze Albanese broeders die in hun land wonen, in Kosova, Macedonië en Montenegro. De pogingen die gedaan zijn door sommige Joegoslaviese autoriteiten om vijandschap te veroorzaken tussen de Albanen in Joegoslavië en de Volksrepubliek Albanië zijn tevergeefs, maar ze berokkenen wel schade. Wij Albanen zijn nog steeds dezelfde die we vroeger waren, we nemen een Marxisties-Leninistische standpunt in en zullen dat altijd blijven doen tegenover de volkeren van Joegoslavië en tegenover hét probleem van de Albanese bevolking in Joegoslavië. Onze broederbanden van bloed en taal met de Albanen in Kosova, Macedonië en Montenegro, de banden van traditie en nationale gewoonten geven ons het recht om, zonder inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van de Joegoslaviese Staat en met respect voor internationale normen, ons erom te bekommeren dat zij al de rechten, vrijheden en voordelen genieten die de andere volkeren van de Joegoslaviese federatie hebben. En dat is geen kwestie van een of andere landbouwkoöperatie in Albanië die een Macedonische bevolking heeft die al de rechten geniet, bepaald in de Grondwet van de Volksrepubliek Albanië, of van een niet-bestaande minderheid van Montenegrijnen in Albanië, zoals de Joegoslaviese propaganda beweert. Als we het hebben over onze broeders die in Joegoslavië leven, hebben we het over meer dan anderhalf miljoen Albanen.

Het is altijd onze mening en onze wens geweest dat de laaghartige standpunten en daden uit de tijd van Rankovich nooit zouden worden herhaald, dat de Albanese bevolking in Joegoslavië niet zou worden vervolgd of in armoede zou worden gelaten, dat het gebied Kosova niet zou worden gediskrimineerd op politiek, economies en cultureel gebied en dat het op dezelfde manier behandeld wordt als de andere nationaliteiten: Het zou als een onvriendelijke politiek tegenover de Volksrepubliek Albanië beschouwd worden als pogingen, van welke aard dan ook, door de Sovjet-revisionisten om ons land vanuit Kosova schade toe te brengen, zouden worden toegelaten.

We beschouwen de volkeren van Joegoslavië als broedervolkeren en we zijn ervan overtuigd dat zij noch nu, noch in de toekomst toe zullen laten dat het grondgebied van hun vaderland wordt behandeld zoals Tsjechoslowakije. Zij zullen van niemand het juk aanvaarden, zij zullen de Sovjet-tanks van het Warschau-pakt niet toestaan vrijelijk over Joegoslaviese bodem „te rollen”, net zo min als die van het VS-imperialisme. Ondanks de onverzoenlijke principiële tegenstelling tussen ons en de Joegoslaviese Staat en de Bond van Kommunisten van Joegoslavië op ideologies en politiek gebied, waarover we onze mond niet gehouden hebben en waarover we ook in de toekomst onze mond niet zullen houden, respecteren en vertrouwen we de volkeren van Joegoslavië, omdat de geschiedenis heeft laten zien dat zij dappere volkeren zijn.

Wij van onze kant baseren onze betrekkingen met Griekenland op de politiek van goed nabuurschap, van niet-inmenging in eikaars binnenlandse aangelegenheden, van wederzijds voordeel en respect voor territoriale onschendbaarheid, soevereiniteit en nationale onafhankelijkheid. We hebben geprobeerd in vriendschap met het Griekse broedervolk te leven, we willen dat ook verder doen, en we hebben iedere poging gedaan (en zullen daar ook mee doorgaan) om te verzekeren dat de banden die onze twee landen verbinden steeds sterker worden. De huidige Griekse regering

heeft geprobeerd een vriendelijke houding in te nemen tegenover ons land en gaat daarmee door. Dit is in het belang van onze twee landen en in het nadeel van onze gemeenschappelijke vijanden.

We beseffen dat de huidige Griekse regering een regering is van een coalitie van partijen en dat ze veel tegenstanders heeft in de rijen van de oppositiepartijen. Elk van deze partijen heeft zijn eigen positie. Natuurlijk is dat een binnenlandse aangelegenheid van de Grieken. Desondanks hopen en wensen we dat al deze partijen de vriendschap, samenwerking en betrekkingen van goed nabuurschap tussen Griekenland en Albanië als een goed ding zien voor zowel Griekenland zelf als voor Albanië.

De strijd van het Albanese volk voor de verdediging van zijn onafhankelijkheid, vrijheid en soevereiniteit is altijd en onder alle omstandigheden tegelijkertijd voordelig voor de verdediging van de vrijheid en onafhankelijkheid van Griekenland en het Griekse volk. Dit kunnen we in alle openheid tegen het Griekse broedervolk zeggen, want wij zijn de afstammelingen van degenen die hen hielpen en tot het einde trouw aan hun zijde stonden bij de revolutie in het jaar 1821, toen anderen hen in de steek lieten en verraad pleegden. De vriendschap tussen onze twee volkeren is gehard in onze gemeenschappelijk strijd tegen het Italiaanse fascisme en de Duitse nazi's.

Wij Albanese willen niet dat onze politieke betrekkingen met de Griekse staat van tijdelijke aard zijn, afhankelijk van de omstandigheden, maar een realistische, vriendschappelijke en duurzame politiek tussen onze twee volkeren. Wat betreft de monarcho-fascisten en de krankzinnige zogenaamde „Noordelijke Epiërs”, die van tijd tot tijd proberen een gespannen sfeer te scheppen in de betrekkingen tussen onze twee landen met hun onzinnige eisen, willen we zeggen dat hun geschreeuw alleen maar luid gelach tot gevolg heeft gehad van de Griekse minderheid, die een gelukkig bestaan leidt in Albanië. Wij zeggen hen: „Blijf je maar op de oude manier ‚Noordelijke Epiërs’ noemen als je dat wilt, want noch wij, noch de Griekse minderheid in Albanië hebben iets van jullie te vrezen, want de Albanese en de Griekse minderheid zijn nauw met elkaar verbonden als broeders.”

Wij zijn ervan overtuigd dat er redelijke politici in Griekenland zijn, die de problemen realistisch bekijken en die duidelijk beseffen dat socialistische Albanië Griekenland geen kwaad zal doen en dat de vriendschap van de Albanese waardevol voor hen is, net zo als de vriendschap van het Griekse volk waardevol is voor ons.

Wat betreft de buurman aan de overkant van de Adriatische Zee, Italië, daarmee onderhouden we normale diplomatieke betrekkingen en proberen we handel en culturele betrekkingen te ontwikkelen. Maar het is te begrijpen dat dat niet alleen van ons afhangt. We willen graag proberen vrienden te zijn van het Italiaanse volk. Die wens komt voort uit de zuivere gevoelens van het Albanese volk en de juiste politiek van onze socialistische Staat. We hopen dat iedere Italiaan en iedere Italiaanse politikus die een realistische kijk op de dingen heeft, ook zal vinden dat vriendschap met Albanië voor Italië erg belangrijk is.

Samengevat, wat betreft onze drie buurlanden is het onze wens om als goede burens te leven, in open samenwerking, zonder inmenging in elkaars binnenlandse aangelegenheden en zonder dat iemand op een of andere manier probeert zijn eigen denkbeelden aan de ander op te leggen.

Er bestaan goede betrekkingen tussen de Turkse Republiek en Albanië. Handel

en kulturele uitwisseling ontwikkelen zich normaal. Er is geen hinderpaal voor onze volkeren om altijd vrienden te zijn en om als goede burens met elkaar te leven.

We gaan door met eerlijke vriendschap te koesteren voor het Bulgaarse broeder-volk. Maar we zijn verplicht erop te wijzen dat we de leiders van de Bulgaarse Partij en Staat niet in het minst vertrouwen, omdat ze hun vijandigheid jegens ons land hebben laten zien en een werktuig zijn geworden van de Sovjet-sociaal-imperialisten. Bulgarije is een land geworden dat intriges bekokstooft en het is een Sovjet-bruggehoofd geworden. Vanuit die positie probeert het de buurlanden Joegoslavië, Turkije, Griekenland en Albanië te chanteren. Met de sociaal-imperialisten achter zich staat Bulgarije klaar om op een gunstig moment de Dardanellen te veroveren en zo het verdrag van San-Stefano weer van kracht te laten worden. Daarom is het onze wens dat de betrekkingen tussen Turkije en Griekenland zich ontwikkelen in de richting van de beste en geschikste oplossing voor de twee Balkan-volkeren en -staten, via open en eerlijke onderhandelingen tussen de twee partijen. Dat zou ook een grote overwinning zijn voor ons, de andere Balkan-landen.

Ook met Roemenië, als Balkan-land, willen we goede betrekkingen hebben en ze normaal ontwikkelen. We zijn blij met de inspanningen van het Roemeense broeder-volk voor de vooruitgang en de welvaart van hun land.

Er is en er wordt nog steeds veel gepraat over alzijdige samenwerking tussen de volkeren van de Balkan, over een Balkan-konferentie enzovoort. Onze Partij en de regering van de Volksrepubliek Albanië hebben lang geleden hun mening bekend gemaakt over Balkan-samenwerking en ze hebben uitgelegd waarom ze niet hebben deelgenomen aan de bijeenkomst in Athene. Volgens ons ontbreken in de huidige situatie op de Balkan de onmisbare voorwaarden die noodzakelijk zijn voor een multilaterale bijeenkomst en overeenkomst. Wij geloven dat op dit ogenblik het ontwikkelen van bilaterale betrekkingen de beste manier is om een sfeer van vertrouwen en begrip op de Balkan te scheppen én de voorwaarden voor een echte en oprechte samenwerking op bredere basis in de toekomst.

Onze betrekkingen met de Arabiese Republiek Egypte, de Democratiese en Volksrepubliek Algerije en de andere Arabiese landen ontwikkelen zich normaal in een positieve richting, op basis van de traditionele vriendschap die bestaat tussen het Albanese volk en de Arabiese volkeren, ten voordele van de strijd tegen de agressieve hegemonistische politiek van de twee imperialistische supermachten en de reactie.

Voor de Arabiese volkeren koesteren we oprechte gevoelens van genegenheid en vriendschap, die we voortdurend verder zullen ontwikkelen. Zij zijn progressieve en vredelievende volkeren, die een waardevolle bijdrage hebben geleverd aan vele facetten van de wereldcultuur. Wij geloven dat de Arabiese volkeren hun volledige bevrijding van het juk van het buitenlandse kapitaal en de bloeddorstige imperialisten zullen bereiken en de overwinning zullen behalen in hun rechtvaardige strijd tegen de Israëliese agressors.

We zullen de rechtvaardige zaak van de Arabiese volkeren krachtig en vastberaden steunen, hun strijd om zich te verzetten tegen imperialistische-zionistische agressie, om de bezette Arabiese gebieden te bevrijden en om de complotten van het VS-imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme te verijdelen. Ons volk en ons land steunen de rechtvaardige strijd van het Palestijnse volk om hun nationale rechten te

krijgen, om terug te keren naar hun vaderland, waarvan zij door Israël, het werktuig van het VS-imperialisme, zijn beroofd. We onderhouden banden met en steunen de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie. We zouden graag zien dat een sterke, strijdvaardige eenheid tussen de Arabiese volkeren tot stand komt, hetgeen de betrouwbare basis is voor hun overwinning over de zionistische en imperialistische vijanden.

De Volksrepubliek Albanië onderhoudt vriendschappelijke betrekkingen met Frankrijk en die ontwikkelen zich in het belang van beide landen. We respecteren het Franse volk vanwege zijn revolutionaire verleden en zijn progressieve kuituur. Voorname mensen uit de wereld van de Franse wetenschap, kunst en kuituur zijn oprechte vrienden van Albanië. We onderhouden normale betrekkingen met de Franse Staat, hoewel zij ons regime niet goedkeuren en wij dat van hen niet. Maar we zien dat de Franse regering zich niet mengt in onze aangelegenheden.

Hetzelfde geldt voor de regeringen van België, Oostenrijk en Zwitserland, waarmee de bilaterale betrekkingen korrekt zijn. We zien met genoegen dat de relaties van ons land met Zweden, Noorwegen, Finland en Denemarken zich ontwikkelen en we waarderen de realistische en vriendelijke houding van deze landen tegenover Albanië.

De Volksrepubliek Albanië heeft diplomatieke betrekkingen aangeknoopt met een groot aantal landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika en ze zal eraan werken om uitwisselingen te bevorderen op verschillende terreinen met Mexico, Peru, Tanzania, Pakistan enzovoort, stap voor stap en binnen de mogelijkheden. Albanië is bereid om ook betrekkingen aan de knopen met andere staten die dat willen, op basis van de erkende principes die de relaties tussen soevereine staten regelen.

Met de Duitse Bondsrepubliek hebben we onopgeloste problemen die voortkomen uit de Tweede Wereldoorlog. In Duitsland leeft het revanchisme en het ontplooit daar grootscheepse activiteiten. De politiek van de revanchisten is expansionistisch en heeft hegemonistische neigingen. De regering in Bonn, die zich voordoet als een democratische regering, verdedigt de misdaden van het Duitse fascisme en doet niet de geringste poging om herstelbetalingen te doen voor de schade die het barbaarse optreden van de Duitse nazi's Albanië en het Albanese volk heeft berokkend. De regering in Bonn moet niet denken dat dit probleem alleen maar een propaganda-zaak zal blijven. Wij zullen hierop doorgaan, met bewijzen en feiten, in alle internationale organisaties.

Sinds de revisionistische machtsklieken in de landen van Oost-Europa de weg insloegen van vijandigheid tegenover socialisties Albanië, blindelings de bevelen uitvoerend van de revisionistische Sovjet-leiders, hebben zij de betrekkingen met ons land teruggebracht tot een zeer laag en beperkt nivo. Zolang ze daarmee doorgaan, kan er geen verandering komen in onze betrekkingen met deze landen.

De houding van Albanië ten opzichte van de revisionistische Sovjet-Unie, de vijand van Albanië, van het socialisme, de vrijheid en onafhankelijkheid van alle volkeren, blijft onveranderd. Ons land heeft geen enkele betrekking onderhouden met de sociaal-imperialisten in Moskou, en zal deze ook niet onderhouden. De Sovjet-Unie jaagt openlijk expansionistische doeleinden na, vooral op de Balkan en in het gebied van de Middellandse Zee. Het heeft niet alleen hegemonistische plannen met Roemenië, maar ook met Turkije, Joegoslavië, Griekenland en Albanië. Het probeert deze ambities te realiseren door agressie of ondermijning. Onder deze omstandigheden

hebben wij, de landen van de Balkan, de plicht onze politieke en militaire waakzaamheid te verscherpen en voorbereid te zijn op het afslaan van een mogelijke aanval. Het is een bekend feit dat vijanden toeslaan waar ze zwakte en verdeeldheid vinden.

Onze houding tegenover de Verenigde Staten van Amerika is al bekend. Albanië en het Albanese volk worden niet verteerd door verdriet vanwege het ontbreken van betrekkingen met Amerika, dat een wilde vijandige politiek heeft gevoerd tegenover ons land en nog steeds voert. In de toekomst zullen we net als in het verleden altijd vastberaden de agressieve en hegemonistische politiek van het VS-imperialisme, die is gericht tegen het socialisme en de vrijheid en onafhankelijkheid van de volkeren, aan de kaak stellen en bestrijden.

Wat Groot-Brittannië betreft, dat land is zeer nauw verbonden met de politiek van de Verenigde Staten en neemt tegenover Albanië hetzelfde standpunt in als dit land. Dus kan ons standpunt ook niet anders zijn. Groot-Brittannië moet het goud teruggeven dat het heeft geroofd van het Albanese volk en moet de schade vergoeden die het Albanië heeft toegebracht. We zullen dit recht nooit opgeven.

De Partij van de Arbeid van Albanië is ervan overtuigd dat de standpunten van socialisties Albanië altijd korrekt zijn geweest en korrekt blijven en tot op zekere hoogte het streven uitdrukken van niet alleen de proletarische revolutionairen, maar ook van progressieve mensen, die veel dingen net zo zien als wij, maar die dat om allerlei redenen niet openlijk uitspreken.

Onze Partij heeft in haar analyse van situaties, in de konklusies die ze heeft getrokken, in de beoordelingen die ze heeft gemaakt en bij de standpunten die ze heeft ingenomen, altijd gehandeld in hechte eenheid met het volk en ze gaat daarmee door. Dat is de reden dat de hele Partij vastberaden deze politiek verdedigt, de reden dat het hele volk deze politiek steunt en uitvoert Anderzijds vormen deze eenheid, dit juiste Marxisties-Leninistische begrip van internationale gebeurtenissen, de principiële en vastberaden houding ten opzichte van de verheven belangen van ons socialisties vaderland, ten opzichte van de grote zaak van de revolutie, het socialisme en de bevrijding van de volkeren, de hechte garantie dat ons land in internationale kwesties altijd een onverzettelijk standpunt zal innemen en altijd een betrouwbare koers zal aanhouden, trots en onverschrokken.

VI

DE MARXISTIES-LENINISTIESE BEWEGING EN DE STRIJD TEGEN HET MODERNE REVISIONISME

Net als in het verleden heeft de Partij ook in de tijd tussen de twee kongressen een konsekwente en principiële ideologische strijd gevoerd tegen het moderne revisionisme, heeft ze onophoudelijk slechte, anti-Marxistische, chauvinistische en kontra-

revolutionaire activiteit van de Sovjet-revisionisten ontmaskerd. Met wijsheid en moed hebben socialisties Albanië en zijn Partij van de Arbeid het hoofd geboden aan alle vijandige ideologische aanvallen, de politieke druk en de militaire bedreigingen, en met ijzeren vuist hebben ze de vele kontra-revolutionaire activiteiten teniet gedaan die de verschillende revisionisten tegen ons land hebben ondernomen. Deze strijd van grote ideologische betekenis heeft de leden van onze Partij gewapend en heeft hen steeds bewuster gemaakt van het grote gevaar dat het Sovjet- moderne revisionisme en zijn aanhangers vormen.

Het leven heeft aangetoond dat de koers van openlijke en onvoorwaardelijke strijd die door onze Partij werd uitgezet om de Sovjet-revisionisten aan de kaak te stellen, haar vastberaden verdediging van de fundamentele principes van het Marxisme-Leninisme en het proletarische internationalisme, de enige betrouwbare koers was om de situatie te redden en om te overwinnen. Dat geeft ons moed en maakt ons nog vastbeslotener en onverzettelijker tot het eind, in de strijd tegen het revisionisme en elk ander soort opportunisme.

De Partij van de Arbeid van Albanië heeft een uitgebreide en diepgaande analyse gemaakt van het revisionistische verraad en ze heeft dat gedaan op basis van de theorie van Marx, Engels, Lenin en Stalin, de ervaring van de revolutionaire strijd van het wereldproletariaat en haar eigen ervaring.

Het moderne revisionisme, dat de macht greep in de Sovjet-Unie en de Europese volksdemocratieën, met uitzondering van Albanië, en dat zich ook vestigde in een groot aantal kommunistiese en arbeiderspartijen van de wereld, is naar voren gekomen als een sterke internationale reaktionaire stroming. Het vertegenwoordigt een bonte mengeling van anti-wetenschappelijke stromingen en pseudo-theorieën die men tegenover het Marxisme-Leninisme heeft gesteld met het doel het te bestrijden en te voorkomen dat het zijn functies vervult als machtig wapen en onfeilbare leidraad voor actie in de handen van de arbeidersklasse en haar Marxisties-Leninistische Partij om het kapitalisme tot de grond toe af te breken en om in plaats daarvan de nieuwe socialistiese maatschappij op te bouwen en later de kommunistiese maatschappij.

Het grijpen van de macht door de revisionisten van het Chroestjov-type in de Sovjet-Unie en in andere landen was een zware slag voor het internationale proletariaat en de revolutie. Het verraad van de revisionistische klieken in de kommunistiese en arbeiderspartijen, die het Marxisme-Leninisme verloochenden en de revisionistische Sovjet-Unie volgden, maakte de situatie in de kommunistiese beweging nog moeilijker. Aan de macht of niet, de revisionisten namen buitengewoon strenge maatregelen tegen de echte kommunisten en de revolutionairen, voerden een lasterlijke campagne van propaganda en zwartmakerij tegen de bolsjewistische Partij van Lenin, tegen het werk en de persoon van Stalin en de socialistiese overwinningen geboekt in de Sovjet-Unie. Zij gingen de strijd aan om de revolutie om zeep te helpen. Eerst probeerden de Chroestjov-aanhangers de volkeren van de Sovjet-Unie te misleiden, hun eigen binnenlandse en buitenlandse tegenstanders uit te schakelen, de wereldopinie te bedriegen en de kapitalistische wereld te laten zien dat de tijd van Stalin voorbij was. De revisionisten namen het taalgebruik over van de propaganda waarmee het internationale kapitalisme jaren lang het wetenschappelijk socialisme en de diktatuur van het proletariaat had aangevallen, en gingen zelfs nog verder in

hun laster. Deze renegaten en verraders deden dit ook om het vertrouwen te winnen van de wereldbourgeoisie, vooral van de VS-imperialisten.

Dat was de ‚betaling’ die Chroestjov en de zijnen deden aan het wereldkapitaal om te verzekeren dat het tijdperk van de revoluties was ‚afgelopen’, dat de ‚ontspanning’ was begonnen, dat de theorie van de klassenstrijd had ‚afgedaan’, zowel in de Sovjet-Unie als daarbuiten, dat een tijd van koëxistentie en ‚vreedzame’ wedijver op elk gebied was aangebroken. De revisionistische theoretici begonnen overal het overboord zetten van de belangrijkste en fundamentele stelling van het Marxisme-Leninisme over het grijpen van de macht door middel van geweld, door middel van de revolutie te rechtvaardigen en de illusie te verspreiden dat de overgang naar het socialisme langs vreedzame weg zou kunnen plaatsvinden. De strategie van het Chroestjov-revisionisme, gebaseerd op de reactionaire imperialistische, burgerlijke ideologie, was gericht op het omvormen van de Sovjet-Unie in een sociaal-imperialistische supermacht, met als doel de wereld en de naties samen met de Amerikanen te overheersen.

De Partij van de Arbeid van Albanië heeft de duivelse taktiek die Chroestjov en de zijnen gebruikten om het bolsjewisme en Stalin, de revolutie en het kommunisme te besmeuren, dapper en konsekvent aan de kaak gesteld. Ze heeft laten zien dat de Sovjet-revisionisten al hun banden met het communisme voor eens en voor altijd hebben verbroken en de Sovjet-Unie hebben omgevormd van het centrum van de wereldrevolutie dat zij was in de tijd van Lenin en Stalin, in een centrum van kontra-revolutie. Onze Partij waarschuwde dat de Chroestjov-revisionisten en hun aanhangers in de verschillende landen en partijen ijverig samen zouden gaan werken met de bourgeoisie en op de eerste plaats zouden proberen het socialistiese systeem te vernietigen, en dat zij daaraan niet alleen zouden werken in de landen waar ze de macht hadden, maar dat ze ook alles zouden doen om het socialisme in Albanië en China te bestrijden. En dat deden ze ook. Onze Partij voorspelde ook dat deze verbeten vijanden van het kommunisme zouden proberen het vertrouwen van het wereldproletariaat en de progressieve mensen in de ideeën van Marx, Engels, Lenin en Stalin in de toekomstige socialistiese en kommunistiese maatschappij te ondermijnen en weg te nemen.

Het leven heeft deze voorspellingen en konklusies van de Partij van de Arbeid van Albanië volledig bewezen.

Het verraad van Chroestjov en de zijnen heeft de Sovjet-Unie veranderd in een agressieve, neo-kolonialistische, oorlogsophitsrige imperialistische mogendheid. De Sovjet-maatschappij is door en door burgerlijk geworden en het kapitalisme is op alle gebieden hersteld. De revisionistische burgerlijke diktatuur, vertegenwoordigd door de laag van nieuwe Sovjet-burokraten, technokraten en kapitalisten maakt op elk gebied de dienst uit. De vroeger socialistiese onderbouw en bovenbouw zijn tot de grond toe afgebroken. Groot-Russies chauvinisme is verheven tot de heersende ideologie, nationale onderdrukking is een vanzelfsprekend onderdeel geworden van de burgerlijke politiek die door de heersende klik wordt gevoerd. De landen van Oost-Europa, die vroeger socialisties waren maar nu achter Chroestjov zijn aangelopen, zijn niet meer dan knechten van het Kremlin geworden. Het moderne revisionisme heeft in de praktijk laten zien dat het niet alleen een kontra-revolutionaire en tegen de arbeidersklasse gerichte ideologie is, maar ook een ideologie van nationale

onderdrukking en van rechtvaardiging van imperialistische slavernij. De revisionistische partijen van de Oosteuropese landen zijn partijen van nationaal verraad geworden. De leiders, die worden ontslagen en aangesteld door Moskou al naar gelang zijn wensen en plannen, hebben onderdanig zowel de onbepaalde Sovjet-overheersing aanvaard als de chauvinistische leerstellingen over ‚supra-nationale socialistische kuituur‘, ‚de mens met de algemene socialistische nationaliteit‘ enzovoort, door middel waarvan de sociaal-imperialisten de nationale identiteit van oude en beroemde landen van Europa, die zo veel hebben bijgedragen aan de Europese kuituur en geschiedenis, willen laten verdwijnen.

Het leven heeft ook bevestigd dat er niet langer ook maar een greintje kommunistie meer zit in de pseudo-kommunistiese partijen van West-Europa, Latijns Amerika en Azië, en dat het aanhangers zijn geworden van het revisionisme. Zij worden niet langer geleid door de wetenschappelijke theorie van het Marxisme-Leninisme, maar door anti-Marxistische theorieën, verdraaid wat betreft vorm en inhoud, hoewel sommigen van hen proberen min of meer Marxistiese frasen te blijven gebruiken om zichzelf voor de gek te houden. Hun hele programma, als je het al een programma kunt noemen, is teruggebracht tot een paar eenvoudige reformistische eisen die de burgerlijke orde totaal niet bedreigen, maar juist bedoeld zijn om die orde te redden van ingrijpende omwentelingen en om haar beter aan te passen aan de nieuwe omstandigheden.

Toen het Chroestjov-revisionisme in het strijdperk trad voor de strijd tegen het Marxisme-Leninisme, voorspelden de bourgeoisie en heel de internationale reaktie het einde van het socialisme, het einde van de internationale kommunistiese beweging. Maar het socialisme en de revolutie, blootgesteld aan de grootste en zwaarste kontra-revolutionaire storm die ooit over hen heen was geraasd, sloegen de gemeenschappelijk burgerlijk-revisionistische aanval niet alleen af, maar slaagden er ook in overwinningen te behalen van historische betekenis voor de revolutionaire en progressieve ontwikkeling van de mensheid.

De diktatuur van het proletariaat en de opbouw van het socialisme die waren verraden door de revisionisten, zijn voortgezet door Albanië en China, die trouw bleven aan het Marxisme-Leninisme, het vastberaden verdedigden en een harde ideologische oorlog verklaarden aan het Chroestjov-revisionisme en zijn aanhangers. Het kommunistie stierf niet uit, zoals de bourgeoisie gehoopt had, en de opportunisten en likwidationisten juichten te vroeg. Het proletariaat verzamelde zijn krachten opnieuw, en bracht nieuwe Marxisties-Leninistiese partijen voort uit zijn gelederen, zoals ook was gebeurd in de tijd van Lenin, met de grote afsplitsing van de Tweede Internationale. Deze partijen namen de grote historische taak op hun schouders om de roemrijke zaak van de revolutionaire beweging van het proletariaat voor sociale en nationale bevrijding hoog te houden en vooruit te brengen, een zaak die de revisionisten hadden verraden en terzijde geschoven.

De revisionistische aanval hulde de fundamentele vraagstukken van de strategie en de taktiek van de revolutie in een dichte mist en veroorzaakte een niet geringe verarring in grote delen van de arbeidersbeweging en de anti-imperialistische krachten. Maar het Marxisme-Leninisme sloeg deze woedende en duivelse aanval af en kwam als winnaar tevoorschijn. Terwijl Chroestjov en de andere kleinzielige theoretici van het zogenaamde ‚kreatieve Marxisme‘ met een failliete en schandelijke boel bleken

te zitten opgescheept, blijft de wetenschap van Marx, Engels, Lenin en Stalin diep geworteld in de hoofden en de harten van het hele wereldproletariaat en is zij altijd het onfeilbare kompas van de revolutie en het socialisme, het winnende wapen in de klassengevechten van het proletariaat en de werkende massa.

Tegenwoordig is het hele revisionistische kamp in wanorde. De verschillende delen van het moderne revisionisme hebben zich opgesplitst in vijandige, concurrerende groepen die allemaal strijden voor het verdedigen en bepleiten van ‚de eigen specifieke weg naar het socialisme’, ‚het eigen nationale Marxisme’. Waar elke revisionistische partij het meest over nadenkt en het meest aan werkt, is de manier waarop ze het best de bevoorrechte en dominerende posities kan bemachtigen in de rijen van het wereldrevisionisme en de manier waarop ze zichzelf mooi en aantrekkelijk kan maken in de ogen van de burgerlijke opinie.

De Partij van de Arbeid van Albanië zei lang geleden dat het moderne revisionisme, net als het vroegere revisionisme van Bernstein en Kautsky, nooit die samengang kan opbouwen, die stalen eenheid, die het Marxisme-Leninisme, de wetenschappelijke ideologie van de arbeidersklasse, als enige kan bereiken. Revisionisme is een ander woord voor versplintering, gebrek aan eenheid, chauvinisme, anarchie. Onze Partij was ervan overtuigd dat de revisionistische partijen met hun leuzen dat zij ‚onafhankelijk’ waren, ‚soeverein’ en ‚bekwaam genoeg’ om de Marxisties-Leninistische theorie zelf toe te passen op de omstandigheden in hun eigen landen, niet alleen afstand zouden nemen van de Sovjet-Unie en de zogenaamde ‚socialistische familie’, maar ook verwickeld zouden raken in onverzoenbare conflicten met elkaar, hetgeen ook gebeurd is.

De Sovjet-revisionisten hebben veel moeite gedaan om al de revisionisten bijeen te brengen en ze rond henzelf verenigd te houden. Ze hadden dit verenigd font van revisionisme niet alleen nodig om het hoofd te bieden aan de grote ideologische en politieke strijd en de polemieken van de Partij van de Arbeid van Albanië, de Kommunistiese Partij van China en de andere Marxisties-Leninistische partijen, maar ook om de concurrerende macht van het VS-imperialisme aan te kunnen.

Om deze ‚eenheid’ te bereiken en te verdedigen, en vooral om de partijen onder de duim te houden van de landen waar de revisionisten aan de macht zijn, hebben Chroestjov en de zijnen gesteund op hun militaire en economische kracht en op de geheime subsidies die door Moskou aan de revisionistische partijen van de kapitalistische landen gestuurd werden. Desondanks hebben ze geen succes gehad. Het leven heeft laten zien dat de revisionistische partijen het in wezen niet eens waren en niet eens zijn met de Sovjet revisionistische partij. De laatste probeert nu haar gezicht te redden, maar haar pogingen zijn armzalig en de stutten waarop de revisionistische eenheid steunt, breken de een na de ander af.

Onophoudelijk zijn vele pogingen gedaan door de Sovjet-revisionisten, met Brezjnef aan het hoofd, om de ‚kommunistiese’ partijen van de wereld bijeen te roepen op vergaderingen, waarop ze hun ‚Marxisties-Leninistische’ ideologische ‚eenheid’ zouden moeten bevestigen. Maar het leken wel pogingen om een troep hazen bijeen te drijven. Diskussies over een vergadering van de Europese revisionisten duurden meer dan twee jaar en het uitstel, de bokkesprongen en de onverwachte moeilijkheden waren bijna eindeloos; dit als gevolg van de bestaande meningsverschillen. Maar zelfs toen deze vergadering was gehouden, liet zij, net als een aantal voorafgaande,

alleen maar zien dat de revisionisten nog dieper waren weggezakt in het moeras van het opportunisme en de kontra-revolutie.

De anti-Marxistische Konferentie van Berlijn zal de geschiedenis ingaan als de konferentie die openlijk de overgang verkondigde van het moderne revisionisme naar de sociaal-chauvinistische standpunten die de sociaal-demokratie tot nu toe heeft verdedigd; een konferentie die officieel en openlijk het idee van de revolutie en de diktatuur van het proletariaat opgaf. De ‚specifieke nationale wegen naar het socialisme’, waar ieder van hen ten eigen bate reclame voor maakte op de vergadering, lieten in feite de wegen zien die de revisionistische partijen volgden om het socialisme te verraden, de plannen en methoden die ze gebruiken om de revolutie te ondermijnen en het proletariaat te verdelen en om de bevrijdingsstrijd van de volkeren te saboteren. Onder de valse leus van onafhankelijkheid ten opzichte van één enkel leidend centrum verzetten ze zich tegen de wetenschappelijke ideologie van het proletariaat, het Marxisme-Leninisme en het proletarisch internationalisme, die één en ondeelbaar. Hun vervanging van proletarisch internationalisme door ‚internationale solidariteit’ is een afspiegeling van hun vervanging van de proletarische ideologie door de burgerlijke ideologie. Voor de revisionisten betekent solidariteit solidariteit met de bourgeoisie en strijd tegen de volkeren. In de mond van de revisionisten is ‚solidariteit’ een formule die de samenwerking moet rechtvaardigen met de duivel en zijn zoon, met de sociaal-demokraten en het Vaticaan, met de multinationals en de fascistten, met de NAVO en het VS-imperialisme, met iedereen die tegen de revolutie, tegen het proletariaat en het socialisme is, met iedereen die het systeem van kapitalistische uitbuiting verdedigt.

De Verklaring van Berlijn, waarin de deelnemers elk hun eigen politiek-ideologische standpunten neerlegden, alsof het om een gastenboek bij een tentoonstelling ging, is werkelijk een zeldzaam document van zelfontmaskering van de revisionisten als onverbetelbare opportunisten en anti-kommunisten.

In feite is het revisionistische kamp nu opgesplitst in verschillende opportunistische stromingen, waarin ieder een duidelijk omschreven politiek en ideologisch gezicht heeft gekregen en nu om het hardst aan het dringen is om de eerste plaats bij het herzien van het Marxisme-Leninisme en het ontworpen van de revolutie, door openlijk zijn ‚specifieke’ ‚socialistische theorieën’ te verkondigen. Enerzijds geeft dit de mate van degeneratie van het revisionisme aan, zijn volslagen ontbinding, en anderzijds weerspiegelt het de inspanningen van het revisionisme om de bourgeoisie beter van dienst te zijn en zijn methoden te verfijnen in het gevecht tegen het Marxisme-Leninisme en de revolutie. De situatie in het revisionistische kamp is ook een gevolg van de aanhoudende en onophoudelijke strijd die de Marxisten-Leninisten ertegen hebben gevoerd. Dit is een overwinning voor die Marxisties-Leninistische Partijen en hun revolutionaire lijn, die we altijd moeten blijven volgen, terwijl we onze waakzaamheid steeds verder moeten verhogen en nog vastberadener de ideologische strijd moeten blijven voeren tegen moderne revisionisten van allerlei slag, alsmede tegen alle reaktionaire ideologieën. De vijanden van het kommunisme hebben tegenwoordig hun afleidingsaanvallen tegen het Marxisme-Leninisme opgevoerd. Verdeeld of verenigd, afhankelijk of onafhankelijk van Moskou of iemand anders, vechten ze in hun rol van anti-kommunisten eensgezind tegen de revolutie en onze Partijen, tegen het Marxisme-Leninisme.

De imperialistische bourgeoisie en haar ideologen hebben het kommunisme altijd tegengewerkt en gaan daar mee door. Hun bedoeling is om het proletariaat en zijn revolutionaire partijen, die hun gezworen vijanden zijn, op een dwaalspoor te brengen. Hun doel is het Marxisme aan te vallen en verwarring te zaaien over de fundamentele principes ervan, door het idee te verspreiden dat het Marxisme zogenaamd verouderd is, dat het achterhaald is, dat zijn fundamentele stellingen en principes moeten worden 'aangepast' aan de nieuwe omstandigheden van de twintigste eeuw. De bourgeoisie en haar 'theoretici', met inbegrip van de revisionisten, proberen de noodzaak te ontkennen van de revolutie en vooral van de gewelddadige omverwerping van de burgerlijke maatschappij, proberen de noodzaak van de diktatuur van het proletariaat en de klassenstrijd te ontkennen en het proletarisch internationalisme te ondermijnen.

De moeite die ze doen om de Marxisties-Leninistische ideologie te ondermijnen is gericht op het verdraaien van haar basisprincipes, zodat deze niet meer opgaan. De bourgeoisie probeert iedere eis van het proletariaat binnen het kader van de burgerlijke wetten te houden, hem te vangen in het spinneweb van pseudo-vrijheid van meningsuiting, van 'democratie' en straatdemonstraties. Zij probeert zich van deze eisen af te maken door middel van de leiders van de partijen en de vakbonden in warme kamers met gemakkelijke leunstoelen van de kapitalistische werkgevers of door middel van technokraten in dienst van hen.

Om de bevolking in verwarring te brengen, om het revolutionaire denken en handelen van het proletariaat en zijn Marxisties-Leninistische partijen te doen ophouden, zijn talloze anti-Marxistische stromingen in actie; allerlei soorten revisionistische 'linkse' theorieën duiken op en worden verspreid. Ze zijn de vijfde kolonne in de rijen van de wereldrevolutie, waarvan het doel is het leven van het internationale kapitalisme te verlengen door de revolutie van binnenuit te bestrijden om zo te voorkomen dat ze uitbreekt en om, als ze toch uitbreekt, de brandweermannen bij de hand te hebben om haar te doven en de onderkruipers om de wil van de arbeidersklasse te breken.

Een van deze pseudo-theorieën is die van de wetenschappelijk-technische revolutie. Volgens de uitvinders hiervan maakt deze revolutie de proletarische revolutie van Marx overbodig, omdat als gevolg van de wetenschappelijk-technische revolutie het kapitalisme en de kapitalisten zijn verzwakt, de kapitalisten niet langer een rol spelen en de technici en de technokraten het voor het zeggen hebben. Dit is groot bedrog. Niet alleen zijn het kapitalisme en de kapitalisten niet weggevaagd of verzwakt, maar net als vroeger houden ze zich bezig met de onderdrukking en de uitbuiting van het proletariaat en de werkende mensen; ze hebben nog steeds de produktiemiddelen in handen en zijn de werkelijke heersers, terwijl de technokraten en de technici niet meer zijn dan hun gehoorzame werknemers en dienaren.

Andere 'theoretici' proberen 'argumenten te leveren' om de vervanging van de revolutie door de 'oplossing van dagelijkse problemen' goed te praten en de 'manier van leven' volgens de mogelijkheden die geschapen zijn door de consumptie-maatschappij te veranderen. Hier zijn de pogingen om de klassenstrijd te verzwakken, om aanvallen op het systeem en op de burgerlijke maatschappij te voorkomen, wel erg duidelijk. Want om sociale onrechtvaardigheden te verhelpen heeft het proletariaat politieke macht nodig de diktatuur van het proletariaat. En die kan

alleen worden bereikt door gewelddadige revolutie en niet door de manier van leven naar het model van de konsumptie maatschappij te veranderen.

De bourgeoisie en haar pers besteedden en besteden erg veel ruimte aan alle propagandisten van het anti-kommunisme, van Marcuse tot Garaudy, van Djilas tot Fischer. De theorieën van het anarchisme van Proudhon tegen de revolutie en het communisme bloeien overal en het Trotskisme is mode geworden.

Om het proletariaat te hinderen op zijn revolutionaire weg, helpt het moderne revisionisme de imperialistische reactie op dit gebied met alle middelen en op alle manieren, openlijk of in het geheim, met allerlei pseudo-wetenschappelijke filosofische theorieën en leuzen.

De eerste die naar voren trad om het wereldkapitalisme te ondersteunen en om zich met onbepaalde ijver te wijden aan de strijd tegen de revolutie en het Marxisme-Leninisme was het Joegoslavische revisionisme, het zogenaamde 'socialisme van het arbeiderszelfbestuur'. Ontstaan als een opportunistische ideologische stroming en een in de praktijk gebrachte politiek om de socialistische maatschappij en de echte kommunistische partijen van binnenuit te ondermijnen, blijft het een geliefd wapen in de handen van de internationale imperialistische bourgeoisie in de strijd tegen het socialisme en de bevrijdingsbewegingen. Het gevaar van het Joegoslavische revisionisme komt voort uit het feit dat het kant-en-klare ideeën en 'beproefde methoden' aanbiedt aan al degenen die de kant opgaan van revisionistische verraad en kapitalistische degeneratie. Eerst zijn Chroestjov en de zijnen en toen Togliatti en zijn aanhangers en nog anderen geïnspireerd door het Joegoslavische revisionisme en zij vonden er steun en aanmoediging in om het socialisme en de Marxisties-Leninistische ideologie te bestrijden.

Zichzelf vermomd als 'socialisme' dat niet verbonden is met het Sovjet-'socialisme', houdt het Joegoslavische revisionisme zich bezig met sabotage en ondermijnende activiteiten onder de progressieve krachten van de ontwikkelingslanden en het probeert daarmee aan hun echte socialistische aspiraties een verkeerde richting te geven en de inspanningen van velen van hen om de overblijfselen van het kolonialisme uit te wissen en vrije, democratische en onafhankelijke Staten te doen ontstaan, de mist in te laten gaan. Overal en op de grootst mogelijke schaal is het bezig met op de sentimenten van de arbeiders gerichte demagogie en is het de grootste voorvechter geworden van anarchistiese en liberaal-Trotskistische standpunten. Het is gebleken dat Titoïsties 'zelfbestuur' een eklektiese leer is, die heeft geleid tot voortdurende politieke en ideologische verwarring, tot zwakke en ongelijkmatige economiese ontwikkeling, tot grote sociale verschillen, tot ruzies tussen de nationaliteiten en tot verval van het geestelijk leven in Joegoslavië.

De 'structuur van het zelfbestuur', die alle terreinen en alle spekten van het leven omvat, de uitschakeling van het democratische centralisme en van de rol van het verenigd bestuur van de Staat, het anarchistiese federalisme en de tegen de Staat gerichte ideologie in het algemeen, hebben een grote versplintering van de arbeidersklasse veroorzaakt, deze klasse in elkaar bekonkurrerende delen opgesplitst en wat erger is, een duidelijk burgerlijke individualistische mentaliteit, die gericht is op de zorg voor plaatselijke en groepsbelangen, veroorzaakt. Niet alleen speelt de arbeidersklasse in de Joegoslavische Staat en maatschappij niet de heersende en leidende rol, maar integendeel, zij is door het systeem van zelfbestuur in zo'n posi-

tie geplaatst, dat ze niet in staat is haar algemene belangen te verdedigen en te handelen als een aaneengesloten en verenigd geheel.

Onze Partij zal ook in de toekomst, net als altijd, vechten om de bedrieglijke aard van de Joegoslavische variant van het revisionisme en het gevaar dat ze oplevert aan de zaak te stellen.

De ideologische strijd tegen het moderne revisionisme is breed en veelzijdig. De theorieën en de standpunten van de Sovjet-revisionisten en hun opportunistische praktijken moeten, zoals dat tot nu toe is gebeurd, aangepakt en veroordeeld worden, maar met nog meer vastberadenheid. Omdat het de heersende ideologie is van een groot land dat veel materiële middelen en propagandamiddelen tot zijn beschikking heeft, blijft het Chroestjov-revisionisme de leider van het moderne revisionistische front. De theorieën van Bernstein en Kautsky werden tot wet verheven op het Twintigste Kongres, dat een inspiratiebron werd en een basis om op te steunen voor alle revisionistische stromingen. Het Sovjet-revisionisme vertegenwoordigt de meest volledige en uitgewerkte 'theorie' en praktijk van de revisionistische contra-revolutie, die de Marxisties-Leninistische theorie op alle gebieden en met betrekking tot alle vraagstukken heeft herzien.

De tijd heeft bewezen dat de stellingen van het Twintigste Kongres geen 'kleine ideologische verdraaiingen' waren, noch verkeerde beoordelingen van situaties. De 'Chroestjov-theorieën' betekenden een bewust gekozen koers om de diktatuur van het proletariaat uit te schakelen en het kapitalisme te herstellen; het waren ideologische en politieke middelen speciaal gekozen om de Sovjet-Unie te veranderen in een imperialistische Staat en om hindernissen op te ruimen bij de toepassing van de politiek van het grootmacht-chauvinisme.

Het Vijfentwintigste Kongres van de revisionistische partij van de Sovjet-Unie, dat in het begin van dit jaar werd gehouden, bevestigde de bedoelingen van de Sovjet-leiders om deze koers te handhaven. Dit betekent dat het revisionisme in de toekomst zijn woeste ideologische agressie tegen het Marxisme-Leninisme en de echte socialistische landen zal blijven opvoeren, dat het zal blijven vechten voor de ondermijning van de revolutie, voor de onderwerping en de sabotage van de bevrijdingsbewegingen van de volkeren.

Ondanks alle nederlagen die het heeft geleden blijft het Sovjet-revisionisme invloed uitoefenen, niet alleen waar het de heersende staatsideologie vertegenwoordigt, maar ook in de meerderheid van de revisionistische partijen, in sommige nationaal-democratische partijen van de ontwikkelingslanden, en elders. Het is nog steeds in staat te speculeren op het verleden van de Sovjet-Unie, op de naam van Lenin en de Bolsjewistische Partij, en het heeft het gebruik van communistische frasen ter misleiding verder verbeterd. Het is duidelijk dat zonder een radicale ontmaskering van het ideologische program van het Sovjet-revisionisme, dat ook de theoretische basis vormt voor zijn imperialistische politiek, geen doeltreffend verzet kan worden geboden aan zijn expansie en hegemonie, dat het mobiliseren van de echte anti-imperialistische krachten niet in voldoende mate en in de juiste vorm kan plaatsvinden en dat de agressieve plannen van de supermachten niet kunnen worden verijdeld.

Het historische belang en de historische noodzaak van het blootleggen van de ideologische wortels van het Sovjet-revisionisme liggen dus in het feit dat dit ook alle

andere opportunisten helpt te ontmaskeren die zich voordoen als tegenstanders van het Sovjet-hegemonisme, maar die er met hun politiek en standpunten in feite in dienst van staan.

Onze Partij stelt dat het voortzetten en uitbreiden van de ideologische strijd tegen het revisionisme in het algemeen en het Sovjet-revisionisme in het bijzonder en de verdieping van de grote polemiek die begon na de Konferentie van Moskou van 1960, een belangrijke en gebiedende plicht vormt voor alle Marxisten-Leninisten, voor alle echte revolutionairen. Net als toen, rust ook nu op hen de historische taak om het Marxisme-Leninisme te verdedigen tegen revisionistische aanvallen en verdraaiingen, om de revolutionaire lijn van de echte kommunistiese wereldbeweging te verdedigen tegen invloeden en druk van de kant van de bourgeoisie en de verschillende opportunistiese krachten, om het proletarische internationalisme te verdedigen tegen het grote-mogendheden-chauvinisme van de Sovjet-sociaal-imperialisten en het burgerlijk nationalisme van de andere opportunisten. De uitspraak van Lenin dat het onmogelijk is het imperialisme te bestrijden zonder ook het opportunisme te bestrijden, is een uitspraak die ook vandaag de dag nog opgaat en waar men nog steeds niet omheen kan. De verdediging van het Marxisme-Leninisme is een principiële vraagstuk. Zij kan niet afhankelijk gemaakt worden van de omstandigheden van het moment, waardoor de vijanden van het proletariaat zich laten leiden bij het combineren en scheiden van hun belangen.

Het zo luid rondgebazuinde idee van Chroestjov dat de tijd van de gewelddadige proletarische revoluties voorbij zou zijn en dat de staatsmacht van de bourgeoisie ‚op vreedzame wijze’ kan worden overgenomen, ‚via de parlementaire weg’, klonk als muziek in de oren van de revisionisten in de verschillende landen van de wereld. Dit idee uitbuitend ontwikkelden zij strategieën en tactieken waarvan zij dachten dat die hen zouden helpen om het vertrouwen te winnen van de bourgeoisie, die zouden laten zien dat de kommunisten nu tam waren geworden, dat de gevaarlijke oude leer verkondigd door Marx en Lenin nu dood was, dat hun revolutie een ‚vreedzame’, ‚hervormende’, ‚humanitaire’ revolutie zou zijn.

De Italiaanse revisionisten, Togliatti aan het hoofd, en al zijn navolgers tot aan Berlinguer - een grootgrondbezitter uit Sardinië - toe, hebben lang zitten wachten om de strijd tegen het Marxisme-Leninisme te kunnen laten ontbranden. Zij zaten al lange tijd hun zwaarden te scherp voor de anti-kommunistiese strijd, eerst door hun theorieën te verkondigen over ‚vele centra’ en ‚strukturele hervormingen’ en later met hun ‚histories kompromis’.

Onze Partij ontmaskerde lang geleden het opportunisties karakter van de theorieën van Togliatti en de kontra-revolutionaire bedoelingen erachter. Tegelijkertijd verklaarde ze dat Togliatti en de zijnen, aangemoedigd en gesteund door de Sovjet-revisionisten, verder zouden gaan met hun verraad, dat zij *de ijverigste voorvechters zouden worden van het Europese opportunisme.

Uit de feiten blijkt dat de Togliatti-revisionisten verder gingen: van mensen die samenwerking zochten met de sociaal-demokratie werden het zelf sociaal-demokraten, van mensen die handhaving van de burgerlijke grondwet eisten werden het de ijverigste verdedigers van de burgerlijke orde, van vreedzame reizigers op de weg naar het socialisme werden het gewapende soldaten van het kapitalisme.

Net als alle andere revisionisten pochten de Italiaanse revisionistiese leiders luid

dat zij met hun nieuwe theorieën de sleutel hadden gevonden voor de verklaring van gebeurtenissen in de wereld die Marx, Engels, Lenin en Stalin niet hadden voorzien, dat zij de meest creatieve oplossingen hadden gevonden voor de problemen van de revolutie. Maar de verschijnselen en gebeurtenissen gooiden al de theorieën en preken van de revisionisten omver.

Dit geldt vooral voor de gebeurtenissen in Chili, die aan het licht brachten hoe dwaas de revisionistische theorieën zijn en hoe groot de schade is die ze aan de revolutie toebrengen. De revisionisten propageerden het Chili van Allende als het meest juiste voorbeeld van de strijd voor het socialisme, dat volledig overeen kwam met de nieuwe revisionistische maatstaven. Chili bewees volgens hen dat de overgang naar het socialisme langs parlementaire en vreedzame weg kon plaatsvinden. Volgens hen was Chili het 'levende bewijs' van de toepassing van de zogenaamde 'pluralistische', 'democratische' en 'nationale' socialisme, de concrete toepassing van alle theorieën die door het hele revisionistische wereldkoor werden rondgebaaid.

Maar wat voor het Chileense volk een groot drama is, hoewel van tijdelijke en voorbijgaande aard, vormt voor de moderne revisionisten een onherstelbare nederlaag, het instorten van luchtkastelen, van al hun opportunistische theorieën.

De fascistiese staatsgreep in Chili was een erg sterk bewijs van de onjuistheid van de revisionistische theorieën over de vreedzame en parlementaire weg, net als het geval van Indonesië een aantal jaren daarvoor. De coup liet zien dat de ijzeren wetten van klassenstrijd, van revolutie en kontra-revolutie zich niet veranderen om in de ziekelijke dromen en subjectieve wensen van de revisionisten te passen.

Na de gebeurtenissen in Chili werkten de Italiaanse revisionisten, als ijverige dienaren van de bourgeoisie, hun 'theorieën' verder uit, waarbij ze nog verder gingen op hun weg van verraad. Ze lanceerden de stelling dat onder de 'nieuwe omstandigheden' een kommunistiese meerderheid in het parlement niet langer genoeg was voor de overgang naar het socialisme, maar dat zij eerst een algemeen bondgenootschap moesten sluiten met de belangrijkste burgerlijke partijen. Zo ontstond het 'historiese compromis' met de Italiaanse Christendemokratiese Partij, met de partij van het Vaticaan en Fiat, de NAVO en de EEG. Nu bedelen de Togliatti-revisionisten, verstrikt in hun reformistische theorieën, met grote vasthoudendheid bij de sociaal-demokraten en de christen-demokraten om een stukje van de winst die de kapitalistiese spekulanten uit het zweet van het Italiaanse volk halen.

Het is te betreuren dat deze renegaten, die beheerders proberen te worden van de zaken van de bourgeoisie, het Italiaanse proletariaat blijven misleiden. Maar wij spreken ons vertrouwen erin uit dat de arbeidersklasse van Italië de periode van stilstand waar de revisionisten en hun reformistische tegen de revolutie gekante vakbonden haar in hebben gebracht, te boven zullen komen en dat zij zal beseffen dat zij in de huidige omstandigheden in Italië het rode vaandel van Marx, Engels, Lenin en Stalin moet opnemen en de moeilijke weg van de revolutie op moet gaan, anders komt er zeker fascisme, en alle ernstige gevolgen van dien zijn het Italiaanse proletariaat maar al te goed bekend.

De Franse revisionisten die ook ijverige spreekbuizen van de bourgeoisie zijn geworden bij het aanvallen en zwart maken van het Marxisme-Leninisme, lopen in de pas met de Italiaanse revisionisten.

De revisionistische partij van Frankrijk is nu een partij van de bourgeoisie gewor-

den. Dat bleek heel duidelijk bij haar Tweeëntwintigste Kongres, toen haar sekretaris, Georges Marchais, zijn 'strategie' voor de overgang naar het socialisme presenteerde. De Franse revisionisten lieten elke vermomming vallen. Zij deden een aanval op het Marxisme over een breed front en op de meest fundamentele beginselen. Zij vertelden de wereld dat zij de revolutie en de diktatuur van het proletariaat vaarwel hadden gezegd, dat zij hun socialisme willen bereiken zonder klassenstrijd of de ont-eigening van de bourgeoisie, zonder de leidende rol van de Partij van het proletariaat nodig te hebben. De revisionist Marchais noemde dit 'socialisme in Franse kleuren'. Bij alle kleuren waarmee dit 'socialisme' is versierd ontbreekt alleen het rood van het Marxisme-Leninisme, de kleur die de bourgeoisie en de verraders woedend en bang maakt.

Volgens Marchais zal de overgang naar het socialisme worden bereikt via de ontwikkeling van de burgerlijke democratie en de burgerlijke vrijheden. Onder dit socialisme zal iedereen in vrede leven, de wolven naast de lammetjes. De stelling over het gebruik van de burgerlijke democratie en de burgerlijke vrijheden als de weg naar het socialisme is een grote bedriegerij van de massa, een vernisje over de kapitalistische maatschappij. Het is bekend dat in het tijdperk van het imperialisme een ontwikkeling van toenemende vrijheden en een toenemende democratie voor de massa nooit kan plaatsvinden binnen het kader van de burgerlijke maatschappij. Integendeel, dit is de periode van de grote ontwikkeling van de krachten van de reactie, de militarisering van de economie en de andere aspecten van het leven, de onderdrukking van het proletariaat en de naties, die haar wreedste en meest barbaarse fase bereikt onder het fascisme. Alleen de gewelddadige revolutie en de vestiging van de diktatuur van het proletariaat kunnen de voorwaarden verzekeren waaronder vrijheid en democratie voor de brede massa van de bevolking kunnen bloeien.

In zijn verslag aan het Tweeëntwintigste Kongres van de Franse revisionistische partij zei de kleinburger Georges Marchais, leentjebuur spelend bij de reactionaire theorieën van de burgerlijke ideologen volgens welke klassenverschillen gladgestreken zijn in de industriële maatschappij, dat men tegenwoordig 'in Frankrijk niet langer kan spreken van een proletariaat, maar van een werkende klasse.' Maar de revisionist Georges Marchais kan het proletariaat niet met één pennestreek afschaffen, het leeft door en vecht om het graf te graven voor kapitalisme en revisionisme.

De moderne revisionisten en de ideologen van de bourgeoisie veranderen de naam van het proletariaat niet zonder doel. We hebben hier niet alleen te maken met een kwestie van naamgeving, maar met de ontkenning van de absolute noodzaak van de omverwerping van de maatschappelijke verhoudingen door revolutie, door geweld. De revisionisten weten dat het proletariaat in het kapitalisme niets anders heeft dan de kracht van zijn armen, dat dat vanzelf inhoudt dat het zijn uitbuiters en onderdrukkers moet bestrijden, de ketenen moet verbreken. Juist deze strijd heeft tot doel de oude macht van het kapitaal tot in zijn grondvesten te vernietigen en daarom is de bourgeoisie er ook zo bang voor. Daarom doen haar ideologen en haar lakeien van het type Georges Marchais ook zoveel moeite om het volk ervan te overtuigen dat het proletariaat tegenwoordig niet meer, zoals Marx schreef, uitgebuit zou worden door de kapitalisten, dat het niet langer zijn arbeidskracht zou zijn die meerwaarde en kapitaal schept, dat zogenaamd de produktie-

middelen niet langer in de handen van de kapitalisten zouden zijn, maar in die van de bestuurders, de technokraten.

Door het bestaan te ontkennen van het proletariaat als de belangrijkste revolutionaire kracht van de maatschappij, als de doodgraver van het kapitalisme, willen de revisionisten ook de weg vrij maken voor andere anti-Marxistische stellingen. Want als er geen proletariaat is, bestaat er ook niet langer de noodzaak van de diktatuur van het proletariaat. Ten aanzien van dit sleutelprobleem van de theorie van het wetenschappelijk socialisme neemt inderdaad iedereen in het revisionistische kamp dezelfde standpunten in. Toch verdedigen sommigen van hen, om taktiese redenen, om de schijn op te houden, met de mond 'de diktatuur van het proletariaat' — zoals de Sovjet-revisionisten en de partijen van de landen die deel uitmaken van de zogenaamde socialistiese familie —, terwijl anderen, zoals Marchais, Berlinguer en Carillo dit masker laten vallen. In feite is dit van de kant van de Sovjet-revisionisten zuiver bluff, want de diktatuur van het proletariaat bestaat in de Sovjet-Unie niet langer en in de landen van Oost-Europa evenmin. Er bestaat daar maar één diktatuur, de kapitalistische, de fascistiese diktatuur.

In het Sovjet-revisionistische 'blok' wordt zelfs gepraat over de theorie van de klassenstrijd, maar ook dat gebeurt alleen voor de schijn, om mensen te misleiden, want klassenstrijd in de Marxisties-Leninistische betekenis wordt noch in de Sovjet-Unie, noch in de andere oosteuropese landen gevoerd. Marchais, Berlinguer en hun soortgenoten preken van hun kant over 'verbroedering ondanks verschillen', over verbroedering en eenheid om naar het 'socialisme' te gaan 'via hervormingen': bourgeoisie, kapitalisten, arbeiders, politie, burgerlijk leger, — allemaal samen. Lang geleden verklaarden Chroestjov en de zijnen dat de klassenstrijd in de Sovjet-Unie had opgehouden te bestaan. Maar in feite bestaat daar de strijd die de nieuwe bourgeoisie voert tegen de arbeidersklasse. In de Sovjet-Unie en in de andere revisionistische landen bestaat de strijd van het proletariaat tegen de wrede uitbuiting door de nieuwe bourgeoisie en die strijd ontwikkelt zich, en zoals de gebeurtenissen in de Sovjet-republieken, in Polen en elders laten zien, komt de arbeidersklasse in opstand tegen deze uitbuiting. Deze strijd zal in de toekomst zeker aan kracht winnen.

Bij het uitwerken van zijn theorie van het wetenschappelijk socialisme weerlegde Marx al de oude vormen van socialisme die door de utopisten en anderen vóór hem werden verkondigd. Hij leerde het wereldproletariaat dat het zichzelf moet organiseren en moet vechten voor het vestigen van een nieuwe maatschappelijke orde gebaseerd op het wetenschappelijk socialisme. Marx veroordeelde en weerlegde het 'feodale socialisme', het 'bourgeois-socialisme' en het 'konservatieve socialisme'. 'De filosofie van de armoede' van Proudhon veroordeelde hij scherp en hij ontmaskerde het en voor dat doel schreef hij zijn beroemde werk 'De armoede van de filosofie'.

Nu probeert de nieuwe Proudhonist Georges Marchais deze filosofie, in een nieuwe verpakking, aan het Franse proletariaat op te dringen. Met hun theorieën van 'kreatief Marxisme' proberen alle pseudo-Marxisten zoals Marchais het proletariaat te bedriegen door het wetenschappelijk socialisme van zijn grondslagen te beroven. Als zij zeggen dat zij objektief zijn bij het erkennen van de wetten van de ontwikkeling van de maatschappij, dan vertellen ze gewoon leugens. In werkelijkheid zijn zij de lakeien van de door de kapitalistische en imperialistische bourgeoisie geschapen konsumptiemaatschappij.

Deze revisionistische activiteit, met een zweem van onafhankelijkheid van Moskou over zich, zogenaamd om de bourgeoisie van hun eigen landen te misleiden, maar in werkelijkheid bedoeld om hun eigen proletariaat en het internationale proletariaat te misleiden, wint aan kracht in al de revisionistische partijen van de kapitalistische landen. **De Partij van de Arbeid van Albanië heeft de plicht deze revisionistische activiteit te ontmaskeren, die zich in niets onderscheidt van de activiteit van de opvolgers van Chroestjov.**

In hun geheel genomen zijn de revisionistische stromingen, die ontstaan zijn op basis van het afwijken van het Marxisme-Leninisme en het verraad van het kommunisme, het resultaat van hun kapitulatie voor nieuwe omstandigheden onder de voorwaarden van de verdere verscherping van de algemene crisis van het kapitalisme en de druk van de bourgeoisie, onder de voorwaarden van de steeds toenemende tegenstellingen tussen het westerse imperialisme en het Sovjet-sociaal-imperialisme, het gevolg van de rivaliteit tussen de twee supermachten in het algemeen. De bourgeoisie en de sociaal-demokraten zijn dolblij dat de revisionisten de ‚Leninistische erfenis‘ overboord hebben gegooid en zichzelf presenteren als ‚loyale deelnemers aan de democratische konfrontatie‘. Maar de bourgeoisie en haar lakeien zijn wel wat vroeg met het vieren van hun ‚overwinning‘.

Het verraad en het opportunisme van de sociaal-demokratische en revisionistische leiders heeft zware schade toegebracht aan de klassebelangen van het proletariaat, maar de revolutionaire strijd van de arbeidersklasse kan nooit tot zwijgen gebracht worden. Opportunisten en renegaten komen en gaan, maar het proletariaat en zijn ideologie, het Marxisme-Leninisme, blijven een onbedwingbare kracht. De socialistische revolutie en de diktatuur van het proletariaat zijn een historische noodzaak en er is niets dat het totstandkomen ervan kan verhinderen.

In de revisionistische partijen van de wereld worden verschillende definities — die van de Fransen, de Joegoslaven en van anderen — van proletarisch internationalisme bediscussieerd. Wat zij in werkelijkheid bespreken is hoe ze het proletarisch internationalisme moeten bestrijden.

Alleen de term proletarisch internationalisme in de uitdrukking ‚proletarisch internationalisme‘ verbindt internationalisme onverbreeklijk met het wereldproletariaat, verbindt het daarmee in de gezamenlijke strijd tegen de kapitalistische bourgeoisie, tegen de trusts en monopolies, tegen imperialisme en sociaal-imperialisme. Proletarisch internationalisme is de eenheid van denken en handelen van het proletariaat van ieder land in het bijzonder en van het wereldproletariaat in het algemeen, om de oude kapitalistische wereld gewelddadig omver te werpen, de macht van de bourgeoisie tot op de grond toe af te breken, om zich meester te maken van de produktiemiddelen en alle andere dingen die de kapitalisten gebruiken voor de uitbuiting van de ene mens door de andere.

Het doel van de proletarische revolutie is de vestiging van de diktatuur van het proletariaat, waardoor de opbouw van het socialisme en de onderdrukking van de overblijfselen van de heersende klassen worden gerealiseerd. Als toegelaten wordt dat er een eind komt aan de klassenstrijd, proberen die overblijfselen voortdurend de staatsmacht terug te pakken en de oude burgerlijk-kapitalistische orde te herstellen óf in de gedaante van ‚konstitutionele monarchie‘, de ‚burgerlijke democratie‘, de ‚progressieve republiek‘, óf tenslotte, in de gedaante van de burgerlijk-revisionis-

tiese, sociaal-imperialistische ‚socialistische republiek’, enzovoort.

Om zijn programma uit te voeren, of dat nu zijn minimum- of zijn maximum-programma is, moet het proletariaat van elk land geleid worden door zijn voorhoede, de revolutionaire partij van de arbeidersklasse, een partij die in al haar strijd, zowel vóór als na het grijpen van de staatsmacht, zich laat leiden door de ideeën van het Marxisme-Leninisme. De revolutionaire partij van de arbeidersklasse past deze ideeën altijd op de juiste manier toe, zonder ze te verdraaien of ervan af te wijken, zowel bij het organiseren van zichzelf en van het proletariaat, als bij het leiden van de revolutionaire strijd. Ze maakt de lessen van het Marxisme-Leninisme ook tot de basis van haar werk bij het ontwerpen en toepassen van haar bondgenotenpolitiek, die noodzakelijk is bij verschillende kwesties en op verschillende tijdstippen om de revolutionaire strijd voor te bereiden, te organiseren en te voeren die zal leiden tot de omverwerping van de kapitalistische orde. Het wezen van het proletarisch internationalisme ligt in deze interpretatie en toepassing van het Marxisme-Leninisme.

Op het ogenblik is het wereldproletariaat niet één enkel blok; het wordt verdeeld door verschillende burgerlijke ideologieën: kapitalistische, reformistische, sociaal-democratische, ‚socialistische’, revisionistische, enzovoort. Al deze verschillende ideologieën en politieke stromingen hebben maar één doel: het proletariaat verdelen, om te voorkomen dat het zich verenigt en zich organiseert tot een grote macht, tot de doodgraver van het kapitalisme die het is. Daarom zijn al deze anti-Marxistische ideologieën en stromingen steunpilaren voor het plaatselijke en internationale kapitaal en krachten die gericht zijn tegen de revolutie, het socialisme en het proletarisch internationalisme.

Wij Marxisten-Leninisten bekijken en ontwikkelen de internationale solidariteit van de arbeiders en het proletarisch internationalisme vanuit het gezichtspunt van de principes die Marx en Engels tot uitdrukking brachten in het Communistisch Manifest: ‚*Proletariërs aller landen, verenigt u!*’. Dit motto van Marx en Engels, waaraan Lenin en Stalin trouw bleven en dat zij uitdroegen, is nog altijd aktueel, strijdbaar en revolutionair. Het was een oproep tot eenheid onder de arbeiders, gedaan door de Eerste Internationale, het was de oproep tot eenheid onder de arbeiders gedaan door de Derde Internationale.

De Tweede Internationale verraadde het Marxisme en de erbij aangesloten partijen werden spreekbuizen van de bourgeoisie, veranderden in reformistische partijen. Ze verloochenden de oproep van Marx en Engels ‚*Proletariërs aller landen, verenigt u!*’.

Bij de vorming van de Derde Internationale kreeg de oproep ‚*Proletariërs aller landen, verenigt u!*’ weer de echte revolutionaire betekenis van het Communistisch Manifest. Deze oproep werd nog inspirerender en mobiliserender door de stichting van de eerste socialistische Staat in de wereld, die het centrum werd van deze leuze van het Manifest. Het wereldproletariaat had nu het eerste vaderland van bevrijde proletariërs.

Toen de Komintern besloot dat het bestaan van de Kommunistische Internationale niet langer noodzakelijk was, omdat de kommunistische en arbeiderspartijen van de wereld zich hadden gevormd, versterkt en gehard in de klassegevechten, bleef de leuze van Marx ‚*Proletariërs aller landen, verenigt u!*’ nog steeds een krachtige oproep tot eenheid.

Na de overwinning op het fascisme en de reactionaire bourgeoisie in de Tweede Wereldoorlog maakte in vele landen de arbeidersklasse zich meester van de macht, vestigde de diktatuur van het proletariaat en begon aan de opbouw van het socialisme. Het motto van Marx en Engels kreeg nog meer kracht, want de ideeën van Marx, Engels, Lenin en Stalin zegevierden in talloze landen; de praktijk bevestigde zo de juistheid van de wetenschappelijke theorie van het Marxisme-Leninisme.

Maar het moderne revisionisme kwam naar voren en greep de macht in de Sovjet-Unie en in veel andere landen die vroeger socialisties waren. Veel kommunistiese en arbeiderspartijen van de wereld lieten het Marxisme-Leninisme los en verraadden het; ze veranderden in sociaal-chauvinistiese partijen, zelfs in sociaal-fascistiese partijen. In deze situatie, waarin deze pseudo-socialistiese Staten niet langer Staten van de diktatuur van het proletariaat zijn, en deze pseudo-kommunistiese partijen niet langer partijen van het proletariaat of ze nu aan de macht zijn of niet hebben zij definitief al hun banden verbroken met het kommunisme, met het Marxisme-Leninisme, met het wetenschappelijk socialisme, met het proletariaat en zijn leer die Marx, Engels, Lenin en Stalin uitwerkten. Voor hen heeft de oproep ‚Proletariërs aller landen, verenigt u!‘ alle betekenis verloren.

De moeilijkheid, het gevaar is dat de moderne revisionisten, of ze nu aan de macht zijn of niet, bij wijze van vermomming deze leuzen die het wezen van onze leer uitmaken, blijven gebruiken, terwijl ze deze volledig beroven van hun leidinggevende en organiserende kracht. De revisionisten beperken er zich niet toe om deze leuzen in de praktijk in tegengestelde zin toe te passen, maar ze verdraaien en misvormen ze ook op een sluwe en geraffineerde manier. Het doel van de moderne revisionisten is uitsluitend de verdraaiing van de hele Marxisties-Leninistiese leer, met behoud van een paar formuleringen, de ontwikkeling van een stel andere anti-Marxistiese theorieën met de bedoeling om het proletariaat van een bepaald land of van de wereld in verwarring te brengen, het leven van de kapitalistiese bourgeoisie te verlengen, de proletariëse revolutie uit te stellen of volkomen te onderdrukken, hetzij in één enkel land waar de omstandigheden er rijp voor zijn, hetzij in verschillende landen tegelijkertijd.

De volgende grote, hoewel niet onoverkomelijke moeilijkheid is dat de moderne revisionisten die de macht gegrepen hebben, hebben geprofiteerd van de proletariëse revolutie en de diktatuur van het proletariaat. Sommige zijn supermachten of belangrijke staten geworden, zoals de Sovjet-Unie, terwijl de revisionistiese partijen, groot of klein, in het verleden en de vroegere strijd die het proletariaat van hun landen heeft gevoerd op de Marxisties-Leninistiese weg misbruiken voor hun eigen doeleinden. De Sovjet-revisionisten verklaren ‚Wij zijn Leninisten‘, ‚Wij verdedigen Lenin‘, terwijl ze zijn lessen hebben vertrapt en verraden. De anderen doen hetzelfde. Ze proberen de liefde, het respect en het vertrouwen die het proletariaat heeft voor zijn grote leiders en de revolutionaire leer van Marx, Engels, Lenin en Stalin te verzwakken, er twijfels over op te wekken of helemaal te vernietigen.

In deze situatie is de grootste moeilijkheid dat in het bewustzijn van het proletariaat nog steeds het juiste idee leeft over de eerste socialistiese Staat, de Sovjet-Unie, die Lenin stichtte na de overwinning van de socialistiese Oktoberrevolutie en die de eerste krachtige Staat van het proletariaat werd en een enorme steun voor het hele wereldproletariaat. Nu bestaat deze Staat niet langer, omdat de revisionis-

ten hem hebben veranderd in een anti-proletarische Staat. Maar de verering voor de „grote proletarische Staat” was geschapen, en dat kan zwakheden, onzekerheden over de uiteindelijke overwinning doen ontstaan en doet dat ook. Het verzwakt de eenheid van het proletariaat en zijn stootkracht in de strijd tegen de kapitalistische bourgeoisie en de verraders van het Marxisme-Leninisme.

De huidige situatie in de internationale kommunistische beweging lijkt op de heldhaftige periode waarin Marx en Engels streden en werkten. Het wereldproletariaat, wij Marxisten-Leninisten, moeten in de studie terugkeren naar de leer van Marx en Engels, naar hun strategie en tactiek van strijd en overwinning. Marx en Engels leven niet meer, maar hun leer leeft verder en die moet ons leiden. Zij zijn onvervangbare gidsen voor ons.

De huidige situatie in de internationale kommunistische beweging lijkt op de periode van de principiële revolutionaire strijd van Lenin, Stalin en de bolsjewistische Partij. Zij hadden Marx en Engels als hun enige en onfeilbare gids. Aan het hoofd van het Russische proletariaat leidden zij de revolutie naar de overwinning en vestigden de diktatuur van het proletariaat. Lenin en Stalin stierven, de bolsjewistische Partij van de Sovjet-Unie veranderde in een revisionistische partij en de eerste proletarische Staat werd veranderd in een burgerlijk chauvinistische en sociaal-imperialistische Staat. Noch Lenin, noch Stalin konden terugrijpen op de ervaring van een eerdere socialistische Staat, maar ze brachten hem tot stand, door revolutie, revolutionair geweld en revolutionaire actie, waarbij ze zich lieten leiden door de leer van Marx en Engels, die zij verder verrijkten.

Vandaag de dag kent het wereldproletariaat de rijke weelde van de Marxisties-Leninistische theorie en praktijk. Het zou die konsekvent moeten bestuderen en toepassen. De studie en de toepassing van het Marxisme-Leninisme op de juiste manier door het proletariaat en zijn revolutionaire kommunistische partijen op basis van de situatie in elk land en in het internationale strijdperk, de meedogenloze strijd tegen het moderne revisionisme, in welke vorm het ook opduikt, de bestrijding van de burgerlijke ideologie, de strijd tegen ontwrichtende activiteiten, de onderdrukking en de uitbuiting door de vijanden van de arbeidersklasse, dit allemaal zijn aspecten van de strijd voor de samenhang en eenheid van het wereldproletariaat. Dat is een onmisbare voorwaarde voor succes in het gevecht tegen het wereldimperialisme, het sociaal-imperialisme, de kapitalistische bourgeoisie en de wereldreaktie. In deze grote en moeilijke strijd moet het proletariaat als een hechte eenheid optreden, maar de eenheid in zijn gelederen wordt alleen bereikt door de Marxisties-Leninistische leer nauwgezet te volgen en toe te passen. Onze Partij is die weg gegaan en zal die weg blijven gaan. Ze heeft zich laten leiden door het Marxisme-Leninisme en zal dat altijd blijven doen. Het proletarische internationalisme is de ideologie van het proletariaat, is een van de krachtigste wapens en een voorwaarde voor de overwinning van de revolutie en de opbouw van het kommunisme. Het is een ondeelbaar geheel en er zijn geen verschillende soorten internationalisme, een van de Sovjet-Unie, een Italiaans, een Joegoslavies, een Frans, enzovoort, zoals de revisionisten beweren.

„Er is één, en uitsluitend één soort echt internationalisme”, schreef Lenin al in april 1917, „en dat werkt met hart en ziel voor de ontwikkeling van de revolutionaire beweging en de revolutionaire strijd in het eigen land en steunt (door

propaganda, sympathie en materiële hulp) die strijd - die, en alleen die lijn in elk land zonder uitzondering."

In de strijd voor de zaak van de revolutie en het kommunisme, in de strijd tegen het moderne revisionisme, ontwikkelen zich de Marxisties-Leninistische partijen van de verschillende landen van de wereld, worden zij sterker en boeken zij suksessen. Onze Partij is erg blij met hun overwinningen, die ze beschouwt als gemeenschappelijke overwinningen die het wereldproletariaat als geheel toebehoren.

Het bestaan van Marxisties-Leninistische partijen in alle werelddelen en streken van de wereld laat zien dat bewuste voorvechters, vastbesloten revolutionairen, die met al hun kracht vechten voor de grote zaak van het kommunisme, nu in opstand zijn gekomen ter verdediging van de belangen van het wereldproletariaat. Een aanzienlijk aantal broederpartijen werkt onder de moeilijke omstandigheden van de illegaliteit, omdat de fascistiese regimes hen aanvallen met woeste middelen van onderdrukking en terreur. Andere zijn gedwongen hun activiteiten te ontplooiën onder de moeilijke omstandigheden van de strijd die de groot-bourgeoisie, de sociaal-demokraten en de revisionisten tegen hen voeren. Maar al die moeilijke voorwaarden en omstandigheden hebben de opmars van de Marxisties-Leninistische kommunisten niet kunnen verhinderen, hebben de versterking van hun gelederen niet kunnen voorkomen, evenmin als de steeds toenemende groei van de invloed van deze partijen op de arbeidersklasse en de massa van de werkende bevolking.

Veel uitmuntende strijders van de Marxisties-Leninistische beweging zijn op een barbaarse wijze vermoord door de fascistiese misdadigers die in veel landen aan de macht zijn, zijn gestorven ten gevolge van politiemartelingen of kwijnen weg in de donkere kerkers van de reactie. Door hun vastberadenheid, hun moed, hun lofwaardige mentaliteit van zelfverloochening en hun toewijding aan de grote zaak van het proletariaat, zijn zij lichtende voorbeelden geworden voor de strijd van de massa's van de werkende bevolking voor nationale en sociale bevrijding.

Met zeer groot respect eren we de nagedachtenis van onze geliefde kameraden Pedro Leon Arboleda, Eerste Sekretaris van het Centraal Komitee van de Kommunistiese Partij van Columbia (M-L); Carlos Daniel, lid van het Uitvoerend Komitee van het Centraal Komitee van de Kommunistiese Partij van Brazilië; Thakin Zin, Voorzitter van het Centraal Komitee, en Thakin Cit, Sekretaris van het Centraal Komitee van de Kommunistiese Partij van Birma; Charu Mazumdar, Algemeen Sekretaris van de Kommunistiese Partij van India (M-L); en verder de nagedachtenis van de dappere Spaanse FRAP-strijders en de Baskiese patriotten. Hun vlekkeloos voorbeeld en revolutionair leven zal voortleven in de harten van alle echte patrotten en kommunisten als een groots voorbeeld, een inspiratie, als een oproep voor de strijd tegen de bloeddorstige bourgeoisie en reactie.

De Partij van de Arbeid van Albanië verklaart haar volledige internationalistische solidariteit met de Marxisties-Leninistische partijen. De bourgeoisie en de revisionisten zouden graag zien dat onze Partij ophoudt de nieuwe Marxisties-Leninistische partijen te steunen en te helpen. Maar dat zal nooit gebeuren. Onze Partij is nu, net als altijd, van mening dat het een belangrijke plicht is om internationalistische hulp te geven voor de vrijheid van een natie, de revolutie en de nederlaag van de bourgeoisie, het imperialisme en het sociaal-imperialisme. Marx en Lenin hebben ons dat geleerd, en die les is een leidraad voor de strijd van onze Partij. **Net zoals de Marxis-**

ties-Leninistische partijen en de progressieve mensen overal in de wereld ons in het verleden hebben geholpen in de progressieve strijd voor nationale bevrijding en de vestiging van de diktatuur van het proletariaat, zo hebben zij ook de plicht het proletariaat, de Marxisties-Leninistische partijen en al de progressieve krachten te helpen in de strijd die zij voeren, opdat ook hun volkeren hun vrijheid zullen winnen en het socialisme zullen opbouwen.

Deze hulp is absoluut geen inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van andere landen of export van revolutie, zoals de imperialisten en de sociaal-imperialisten, samen met al de lakeien van de bourgeoisie, het graag willen doen voorkomen. Wij weten waarom ze dat doen. Zij willen zelf hun handen vrij hebben om het proletariaat en de volkeren te onderdrukken, om ze onder het juk te houden en te voorkomen dat ze zich organiseren en revolutie maken.

Maar onze akties, ons oordeel en onze hulp aan de volkeren en de revolutionairen kunnen, in hun juiste betekenis begrepen, niet op een lijn gezet worden met de agressieve akties van het imperialisme, het revisioilisme en de reaktionaire bourgeoisie tegen de volkeren die vechten voor hun bevrijding en de Marxisties-Leninistische, progressieve en revolutionaire partijen die hen leiden. Onze akties zijn een rechtmatige internationalistische samenwerking, terwijl hun akties wrede, agressieve kolonialistische aanvallen zijn.

De Partij van de Arbeid van Albanië steunt de revolutionaire strijd van de Marxisties-Leninistische partijen met al haar kracht. Naar onze mening steunt elke Marxisties-Leninistische partij in de eerste plaats op het proletariaat en de brede massa van de werkende bevolking van haar eigen land, maar geniet ze ook de steun (en dat moet ook) van het proletariaat van de hele wereld, de steun en solidariteit van alle echte Marxisties-Leninistische partijen van de verschillende landen en bovenal van de echte socialistiese landen. Maar om van deze steun voortdurend en in grote mate verzekerd te zijn, is het volstrekt noodzakelijk dat elke partij konsekvent geleid wordt door en zich baseert op het Marxisme-Leninisme, de ideologie van het proletariaat.

Op dit moment bieden de nieuwe Marxisties-Leninistische partijen vastberaden het hoofd aan de wrede en sluwe strijd van de kapitalistische en revisionistische bourgeoisie en aan hun gewone en geheime politie. Onze kameraden hebben rijke ervaring opgedaan in deze strijd, wat hen helpt om de noodzakelijke maatregelen te nemen om de aanvallen af te slaan die van verschillende kanten en in de meest gevarieerde vormen tegen hen kunnen worden uitgevoerd. De Marxisties-Leninistische partijen hebben niet de minste illusie over 'burgerlijke democratie' en de zogenaamde 'vakbondsvrijheden' van de kapitalistische landen.

Zoals Marx, Engels, Lenin en Stalin ons leren, maken Marxisties-Leninistische revolutionairen weliswaar gebruik van de wettelijke mogelijkheden, maar ze zijn er zich altijd van bewust dat onze principes niet mogen worden aangetast en geschaad door de distels die de bourgeoisie heeft geplant op de weg naar de revolutie. De echte kommunisten vergeten deze lessen nooit van hun leven, maar proberen ze tot hun vlees en bloed te maken, want alleen op die manier kunnen de nieuwe Marxisties-Leninistische partijen met succes leiding geven aan de strijd van het proletariaat en de demokratiese vrijheidslievende krachten, een strijd die niet gemakkelijk is, niet pijnloos en niet zonder offers.

Voor de leden van de echte Marxisties-Leninistiese revolutionaire partijen zijn er in verleden, heden en toekomst grote opofferingen aan de orde van de dag, zij zijn er zich van bewust dat zij deze offers brengen voor de zaak van de hoogstaande belangen van de revolutie en het socialisme. Zonder deze offers, zonder te vechten met grote revolutionaire zelfverloochening, kan de overwinning niet worden behaald. Met de offers van elke Marxisties-Leninistiese partij als voorbeeld marcheert het proletariaat van elk land voorwaarts en ook het proletariaat van de wereld. Dat wekt bij het proletariaat het vertrouwen in het Marxisme-Leninisme en zijn voorhoede, de Marxisties-Leninistiese kommunistiese partij. Deze partij wordt gehard in onophoudelijke gevechten en strijd om de uiteindelijke overwinning te behalen.

De bourgeoisie is bang voor de revolutionaire organisaties van het proletariaat en zijn voorhoede. Op het eerste gezicht lijkt het of de kapitalisten en de revisionisten zich weinig aantrekken van de nieuwe Marxisties-Leninistiese partijen, maar die houding van schijnbare onverschilligheid is zeker niet echt. Ze hebben angst voor revolutionairen en daarom bereiden ze hun aanval voor, óf openlijk óf in het geheim. De grote leiders van de revolutie hebben ons geleerd dat we behalve de legale strijd ook de illegale strijd moeten organiseren. Onze Partij is van mening geweest en is nog van mening dat de tweede variant, de illegale strijd, de grootste garantie is voor het bereiken van de overwinning. Als die niet wordt georganiseerd op de geschikte momenten houdt de grote stootkracht van de burgerlijke diktatuur vreselijk huis en roeit elk verzet uit van het proletariaat en zijn voorhoede.

De bourgeoisie heeft talrijke wetten aangenomen en gaat daarmee door om zichzelf te beschermen tegen deze organisatie. Naast haar onophoudelijk toezicht op en repressie van de Marxisten-Leninisten en de revolutionairen, moedigt ze misdaad en anarchistiese en terroristiese strijd aan, bereidt ze fascistiese benden voor, steunt die en brengt die in beweging — fascistiese benden die mensen vermoorden, aanvallen en op straat beroven; en dat alles doet ze om de werkende mensen onder terreur te houden, om ze te intimideren. Uiteindelijk laat ze die akties uitlopen op de vestiging van een fascistiese diktatuur in een of ander kapitalisties land.

Maar door deze organisaties en akties probeert de bourgeoisie ook enerzijds verarring te zaaien onder de massa, anderzijds ze voor te stellen als akties van kommunisten en het revolutionaire proletariaat, om hen in diskrediet te brengen. De Marxisties-Leninistiese partijen zijn zich altijd bewust van deze intriges en listen van de klassevijanden en vechten om ze aan de kaak te stellen en te verijdelen.

Elke dag worden de Marxisties-Leninistiese partijen gekonfronteerd met luidruchtige, demagogiese, pseudo-demokratiese, pseudo-Marxistiese, pro-fascistiese propaganda van de kant van de reaktionaire bourgeoisie in ieder kapitalisties land en van de kant van het sociaal-imperialisme en de revisionistiese verraderspartijen in de wereld. Het doel van de vijanden is om die revolutionairen te beïnvloeden die nog niet gerijpt en beproefd zijn, met het doel hen in verarring te brengen. Ze denken dat ze door die intensieve demagogiese propaganda stapje voor stapje en onmerkbaar gevaarlijke illusies kunnen wekken in de gelederen van de Marxisties-Leninistiese partijen om ze zo hun revolutionaire kracht te laten verliezen en hun verzwaking en vernietiging te veroorzaken.

De Marxisties-Leninistiese partijen beantwoorden deze alzijdige aanvallen en intriges van de vijanden met het voortdurend versterken van de Partij, door altijd

meer oog te hebben voor kwaliteit dan kwantiteit in hun gelederen. Eveneens hechten zij belang aan de theoretiese opvoeding van partijleden in het Marxisme-Leninisme en aan hun voortdurende harding in het dagelijkse revolutionaire werk om van hen voorhoede-vechters te maken die onder alle omstandigheden stevig in hun schoenen blijven staan. Zij houden het bekende feit in gedachte dat als hun gelederen niet worden versterkt met leden van een bijzondere kwaliteit, de vijanden, die zeer ervaren zijn in het ondermijnen van revolutionaire partijen, hun agenten in de organisaties zullen smokkelen om scheuring te veroorzaken en beroering te wekken in de gelederen van de partij, om haar te verzwakken en te vernietigen.

Lenin en Stalin hebben ons geleerd dat de beoordeling van mensen voor wat betreft hun toelating tot de partij moet gebeuren op grond van daden en niet van woorden. Kommunisten worden beproefd en gehard door concrete revolutionaire akties, die rijpheid vereisen, maar ook moed en een hoogstaande mentaliteit van opofferingsgezindheid en van zelfverloochening. Zulke deugden treft men vooral aan onder de beste elementen van de arbeidersklasse, van de arme, onderdrukte en lijdende Hoeren, in de gelederen van de zuivere en oprechte revolutionaire jeugd.

Omdat ze staan tegenover een wrede vijand met vele gezichten, die probeert op allerlei manieren in onze gelederen te infiltreren, begrijpen de Marxisties-Leninistiese partijen ook door en door de noodzaak voor de arbeidersklasse van elk land van eenheid, van een echt revolutionair leiderschap, van haar eigen Marxisties-Leninistiese partij, waarvan er maar één is, omdat het Marxisme-Leninisme één is en omdat de proletariërs onderling geen verschillende of tegengestelde belangen hebben. De Marxisties-Leninistiese partijen hebben waardevolle ervaring opgedaan in de strijd voor de eenheid van de Marxisties-Leninistiese krachten. Zij vechten zowel tegen enge sektariese en subjektieve opvattingen als tegen de liberale opvatting van eenheid omwille van de eenheid, die zelfs datgene wat met zo veel moeite en inspanning is opgebouwd in gevaar kan brengen. Marxisten-Leninisten kunnen geen eenheid aanvaarden los van principes en revolutionaire akties, of eenheid die de geest van opportunisme, liberalisme, dogmatisme en sektarisme in de Partij kan brengen.

Onze Marxisties-Leninistiese partijen bereiden de revolutie voor en zijn in strijd met het imperialisme, het sociaal-imperialisme en de reaktionaire bourgeoisie. Om als overwinnaars uit deze strijd tevoorschijn te komen, ontwierpen zij een juiste en geschikte strategie en taktiek, die hen in staat stelt trouwe bondgenoten te vinden onder de verschillende lagen van de werkende bevolking, eerst en vooral onder de arme boeren. Wat dit vraagstuk betreft hebben Marx, Engels, Lenin en Stalin ons erg waardevolle lessen nagelaten. We moeten deze lessen verdiepen onder de voorwaarden van het tijdperk waarin wij leven zonder ons te laten misleiden door pacifistiese leuzen of burgerlijk parlementarisme en elektoralisme.

In de landen die worden overheerst door het kapitaal vormt de jeugd een grote bron om uit te putten voor de revolutie. De massa van de werkeloze jeugd, aan haar lot overgelaten door de bourgeoisie en beroofd van alle hoop en vooruitzichten, telt miljoenen jongeren. Groot verzet tegen sociale onrechtvaardigheid broeit onder hen. Grote krachten trekken zich samen en laden zich op voor revolutionaire uitbarstingen. Het is de taak van de Marxisten-Leninisten om een eenheid te smeden tussen het enthousiasme van de jeugd, haar revolutionaire aspiraties en de energie en de

aspiraties van de arbeidersklasse, om haar op de juiste weg te leiden naar de bevrijding van de hele maatschappij van het juk van het groot-kapitaal.

Het probleem van eenheid en bondgenootschappen op verschillende fronten en in verschillende organisaties, waarin de Marxisties-Leninistische partijen nooit hun identiteit mogen verbergen, is een erg delicaat probleem van het allerhoogste belang. Een enkele fout in de lijn, een onjuiste of starre houding, verontachtzaming van de progressieve gedachten over die vriendschap en eenheid die tot stand wordt gebracht in de strijd, leveren grote gevaren op.

De Marxisties-Leninistische partijen van verschillende landen staan tegenover een gemeenschappelijke vijand en voeren een gemeenschappelijke strijd, gebaseerd op gemeenschappelijke fundamentele beginselen, op de lessen van het Marxisme-Leninisme. Maar hun strijd kan niet dezelfde zijn, hij kan niet gevoerd worden zonder te letten op de voorwaarden en omstandigheden in ieder land. Het is onmogelijk om kant-en-klare recepten te maken voor wat gedaan moet worden in allerlei verschillende en ingewikkelde situaties die zich voordoen en die niet te voorzien zijn; en zelfs als men richtingen aangeeft, zijn die niet in elk geval bruikbaar. Integendeel, het is dikwijls schadelijk en gevaarlijk om te proberen een starre lijn toe te passen die noch overeenkomt met het Marxisme-Leninisme, noch met de concrete voorwaarden van het speciale land waarin elke Marxisties-Leninistische partij haar activiteiten bedrijft.

De Komintern ontplooidde in haar tijd intensieve en zeer nuttige activiteiten voor het organiseren en harden van de kommunistiese partijen. Ze werd opgericht in een tijd waarin het volstrekt noodzakelijk was het Marxisme-Leninisme, als een wetenschappelijke theorie, diep tot de massa's van het wereldproletariaat te laten doordringen, waarin het noodzakelijk was de resten van de opportunistiese ideeën van de sociaal-democratie van de Tweede Internationale in de hoofden van de revolutionairen uit te wissen en hen bewust te maken van de noodzaak van de consequente toepassing van de ideeën van Marx en Engels in hun strijd. De Komintern probeerde hen bij het oprichten van nieuwe Marxisties-Leninistische en arbeiderspartijen in de wereld te helpen om onafhankelijk te worden van de burgerlijke partijen en de kapitalistiese bazen. Zo werden, in de tijd van Lenin en Stalin, de Marxisties-Leninistische partijen vernieuwd en versterkt, en zij ontwikkelden zich van het kinderstadium, om het zo maar eens te zeggen, tot een hoger stadium van revolutionaire rijpheid en organisatie.

De revisionisten doen woeste aanvallen op het grote werk van de Komintern, juist omdat ze de kommunistiese partijen in de wereld vormde en ontwikkelde; kommunistiese partijen die de miljoenen proletariërs leerden hoe ze de bourgeoisie van hun eigen land zo moesten bevechten dat deze niet in staat zou zijn haar macht te doen voortduren. De moderne revisionisten en, samen met hen, de bourgeoisie, vallen de Komintern onophoudelijk aan en verspreiden de laster dat ze zogenaamd een werktuig was geworden van de Sovjet-Unie en Stalin. Maar in die tijd was de Komintern een onmisbare organisatie die een belangrijke bijdrage leverde aan de versterking van de revolutie en overwinning van het socialisme. Het was een groot geluk voor het wereldproletariaat dat de Sovjet-Unie in de tijd van Lenin en Stalin een krachtige steun werd voor de proletariese strijd over de hele wereld.

Er zijn mensen die blijven beweren dat de Komintern fouten maakte. Dat er

fouten zijn gemaakt, kan niet worden uitgesloten, maar er zijn geen fouten gemaakt waarbij belangrijke principes zijn geschonden. Aan de andere kant moet men beseffen dat eventueel gemaakte fouten óf met opzet waren gemaakt door elementen met afwijkende neigingen, die erin geslaagd waren te infiltreren in de kommunistiese wereldbeweging, óf sommige, door onervaren revolutionairen. Zo werd soms onnauwkeurige of volledig foute informatie naar de Komintern gestuurd en het gevolg daarvan was dat ze, verkeerd ingelicht, of ze het nu wilde of niet, onjuiste beslissingen nam in sommige gevallen. Hierbij moet men echter de moeilijke omstandigheden van de burgerlijk-fascistiese terreur niet vergeten, waaronder de kommunistiese en arbeiderspartijen en hun sekties in de Komintern hun werk moesten doen. De huidige critici van de Komintern beseffen niet dat de kommunistiese en arbeiderspartijen van die tijd bondgenootschappen moesten zoeken en tot stand brengen met progressieve elementen en groeperingen die soms hun posities veranderden. Dus waren de door de Komintern uitgegeven richtlijnen nuttig voor activiteiten in een bepaalde tijd, terwijl ze later, onder nieuwe omstandigheden, hun waarde verloren.

Het is niet onze bedoeling hier de activiteit van de Komintern te analyseren of de vraag op te werpen of zo'n internationaal orgaan opnieuw moet worden opgezet. Voor het ogenblik is het ongeschikt en het zou niet de verwachte voordelen brengen voor de revolutionaire strijd die over heel de wereld wordt gevoerd en zal worden gevoerd door de Marxisties-Leninistiese partijen. Onze Partij stelt dat wij die een juiste opvatting hebben over de belangrijke rol die de Komintern vroeger gespeeld heeft in de tijd van Lenin en Stalin, als Marxisties-Leninistiese en arbeiderspartijen de plicht hebben voortdurend de nauwe samenwerking tussen onze partijen te versterken en te harden, waarbij natuurlijk niemand afhankelijk is van een ander of orders van een ander kijgt. Als internationalistiese kommunisten hebben we de uitwisseling van ervaringen nodig en ieder van ons moet, onder de voorwaarden van zijn eigen land, handelen op basis van het Marxisme-Leninisme. Het is volstrekt noodzakelijk dat dit wordt gedaan, want ook de bourgeoisie en de revisionisten werken onderling samen en doen dat in allerlei vormen en veel manieren, tot aan het houden van zogenaamde 'internationale' vergaderingen toe. Hun bedoelingen zijn ons duidelijk. Eerst en vooral vechten zij voor het in stand houden van de staatsmacht van uitbuiters ten koste van het volk en bestrijden zij het proletariaat door middel van de talrijke intriges die zij uitbroeden en proberen zij te voorkomen dat het zich organiseert en hardt volgens de lessen van het Marxisme-Leninisme en het socialisme en kommunisme vestigt door revolutie.

Wij vinden dat de samenwerking tussen onze Marxisties-Leninistiese partijen op echt revolutionaire manier veelzijdig moet zijn. De uitwisseling van ervaringen kan op een bilaterale of multilaterale basis gebeuren. De situatie kan ook rijp worden voor een grote bijeenkomst van de vertegenwoordigers van al de Marxisties-Leninistiese kommunistiese en arbeiderspartijen. Lang geleden, in de tijd van haar Vijfde Kongres, heeft onze Partij dit belangrijke vraagstuk ter sprake gebracht. Onze Partij is vastbesloten het grote principe van revolutionaire samenwerking tussen de Marxisties-Leninistiese partijen te verdedigen en toe te passen.

Wij Albanese kommunisten verzekeren onze broeders met dezelfde idealen en onze wapenbroeders dat we net als we tot nu toe gedaan hebben, vastberaden zul-

len blijven vechten tegen de gemeenschappelijke vijand voor de overwinning van de revolutie en het Marxisme-Leninisme. De internationale arbeidersklasse en de Marxisties-Leninistiese partijen, al die volkeren die vechten tegen de supermachten, tegen de bourgeoisie en de reaktie, hebben altijd in de Partij van de Arbeid van Albanië, in de Albanese arbeidersklasse en het Albanese volk een trouwe bondgenoot en een betrouwbare steun en toeverlaat gevonden en dat zal altijd zo blijven. Wij beschouwen dat als onze fundamentele internationalistische plicht, die we vastberaden zullen uitvoeren.

Kameraden afgevaardigden,

Bij het beëindigen van dit verslag spreekt het Centraal Komitee zijn volle vertrouwen en overtuiging uit dat de communisten, de arbeidersklasse en al onze werkende mensen het werk met hernieuwde revolutionaire energie aan zullen pakken om de grote taken te realiseren die ons zijn opgelegd door het Zevende Kongres.

Laten we onvermoeid werken, kameraden, met verdubbelde energie, om de Marxisties-Leninistiese eenheid van de gelederen van onze Partij en de stalen eenheid van het volk rondom haar meer en meer te versterken en te harden, om de leidende rol van de Partij op een hoger nivo te brengen en haar doeltreffender te maken op alle gebieden, in het hele leven van het land.

Laten we onophoudelijk werken voor een steeds betere toepassing van de Marxisties-Leninistiese lijn van de Partij, de lijn die het heden en de toekomst van ons socialisties vaderland en ons heldhaftig volk waarborgt. Laten we de lessen van de Partij ter harte nemen en vastberaden toepassen en de socialistiese opbouw in Albanië voortdurend voorwaarts brengen.

Laten we onszelf volledig en met grote geestdrift inzetten om het nieuwe Vijfjarenplan ten uitvoer te brengen en te overtreffen. Laten we ons de Marxisties-Leninistiese wetenschap eigen maken, laten we zo veel mogelijk kennis opdoen en onszelf maken tot talentvolle werkers en konsekvente strijders voor de verdere versterking en vooruitgang van ons socialisties vaderland. Wij allen, het hele volk met de communisten aan het hoofd en op de moeilijkste posities, moeten ons de krijgskunst eigen maken, moeten waakzaam zijn en volledig voorbereid om zelfs het hoogste offer te brengen om het vaderland te verdedigen tegen elk gevaar.

Met de Partij in de voorste linie en het vaandel van het Marxisme-Leninisme in de hoogte, voorwaarts naar nieuwe overwinningen, kameraden, voor het geluk en de voorspoed van het vaderland, de verdediging van de zuiverheid van het Marxisme-Leninisme, de verdediging en de overwinning van de revolutie!

Lang leve ons heldhaftige en ijverige volk!

Lang leve de roemrijke Partij van de Arbeid van Albanië, de trouwe, wijze en betrouwbare leider van ons volk!

Roem aan het Marxisme-Leninisme!

INHOUDSOPGAVE

Inleiding.....	3
I Over de nieuwe Grondwet	6
II Over de economiese ontwikkeling van het land en de taken van de Partij .	12
III Over de versterking van de Partij en de vergroting van haar leidende rol . .	19
IV Over de strijd van de Partij op het ideologische front.....	25
V De internationale situatie en de buitenlandse politiek van de Volksrepubliek Albanië	33
VI De Marxisties-Leninistiese beweging en de strijd tegen het moderne revisionisme.....	63

© Uitgeverij Ordeman, Rotterdam, 1978.

ISBN 90 6330 039 5